No. 1

GRATUIT

DEMONUL ROȘU

de GASTON RENÉE

Traducere de A. TOMA

CAPITOLUL 1

Cele două rivale

Vânful își cânta melodia lui visătoare printre copacii bătrâni ai parcului Hohenegge. Soarele a apus; zarea însângerată se reflectează în apa liniștită a lacului, pe marginea căruia o fată stă rezemată de trunchiul unui fag secular. Capul ei împodobit cu bucle aurii îi atârnă trist peste piept și din când în când, privirile înlăcrimate ale ochilor săi de culoarea cerului, se îndreaptă îndurerate înspre castelul Hohenegge, care se zărește printre copaci.

— Vine! Vine, spre a o îmbrățișa și spre a o mângâia pe biata lui Margot, spre a-i spune că totul n'a fost decât o nenorocită înșelăciune de împrejurări! — îngână ea deodată.

Se desprinsese de lângă copac și mânată de dragostea nemărginită, pe care i-o purta iubitului său, își deschise larg brațele spre a-l cuprinde în ele.

Ea nu știa că fiecare mișcare îi era spionată de doi ochi diabolici cari o priveau printre frunzele unui tufiș din apropiere, ea nu știa că o mână albă, împodobită cu pietre scumpe, se strânsese înciudată, văzând-o că aleargă în întâmpinarea iubitului.

Din dosul unei cotituri se ivi făptura chipeșă a unui tânăr îmbrăcat într'un foarte elegant costum de călărie.

— Margot!... Draga mea Margot!

Din câteva sărituri ,el fu lângă fată, pe care o îmbrățișă cu patimă.

— Dragul meu Eberhard! murmură ea, în cele din urmă. Acuma că te simt lângă mine, mi se pare că tot ceeace am îndurat de câteva ceasuri, nu este decât un vis urât! Nu-i așa Eberhard, că nu mă vei părăsi? Nu-i așa că nu vrei să-ți bați joc de biata fată săracă, care te-a urmat, numai din pricina prea marei iubiri pe care ți-o poartă?

— Niciodată, iubita mea, niciodată nu te voi părăsi! răspunse contele Eberhard de Hohenegge și mângâiară bucîele blonde ale fetei. Îți mulțumesc că mi-ai dat putința să mă întâlnesc cu tine aici, în parc, căci din pricina spionilor cu cari ne înconjură geloasa mea verișoară, baroneasa Leonie de Brissac, nici o clipă nu mai putem rămâne singuri la castel.

Cu aceste cuvinte, tânărul conte își așeză iubita lângă el, pe o bancă a parcului și-i șopti mii de cuvinte de dragoste.

— Să ne întoarcem la cele întâmplate, dragul meu, zise Margot într'un târziu. Până astăzi m'am lăsat purtată pe aripele visului pe care mi l-ai zugrăvit tu, până astăzi nu m'am temut că, într'o bună zi, tatăl tău, asprul conte de Hohenegge mă va alunga dela castel, deoarece el nu s'ar putea învoi niciodată ca fiul lui să se însoare cu o fată simplă, dintr'o familie burgheză. El nu bănuește că, în dosul sorei de caritate se ascunde iubita propriului său fiu, fata, care și-a luat însărcinarea de a-l îngriji, tot timpul cât va fi bolnav, numai în nădejdea că astfel va putea să-i înduioșeze inima.

— Şi oare tata nu este mulţumit de tine? întrebă tânărul conte, zâmbind.

— Ba da şi, totuş, mă îngrozesc, când mă gândesc că, va veni o zi, în care va trebui să-i mărturisim dragostea noastră.

— Îi vom mărturisi atunci, când vom socoti că a sosit momentul potrivit. Tata mă iubeşte foarte mult, şi în timpul din urmă am putut să-mi dau seama că te iubeşte şi pe tine. Dar, chiar dacă s'ar împotrivi, totuş, numai tu vei fi soţia mea!

Ochii fetei se îndreptară asupra tânărului conte, dar îndată după aceea, ei se întristară din nou.

— Până astăzi şi eu credeam la fel, zise ea. Dar astăzi, după amiază... Doamne! mă întreb cum de nu m'am prăbuşit la pământ, când l-am auzit pe tatăl tău, vorbind cu baroneasa de Brissac şi cu mama ei, despre căsătoria ta cu baroneasa Leonie?

Chipul frumos al tânărului conte se întunecă, o clipă.

— Ce ne pasă nouă, de dragostea pe care mi-o poartă Leonie? Va trebui să-şi caute un alt bărbat!

Buzele lui sărutară din nou gura fetei, dar el nu putea să ştie ce chinuri arzătoare erau sărutările lui, pentru femeea, care îl spiona din boschet.

— Mi-e teamă de această baroneasă, murmură Margot, cutremurându-se. Eu cred că ea bănueşte adevărul!

— N'are decât! Nădăjduiesc că voiu putea vorbi cu tata, mai înainte ca ea să ne poată pune beţe în roate, răspunse Eberhard. Acuma, întoarce-te la castel şi mai ai puţină răbdare. Pentru a nu fi silit să mă mai întâlnesc cu ea, în astă seară, mă duc călare până la un vecin. O fac aceasta anume, spre a-i dovedi că nici nu mă sinchisesc de ea.

Margot se ridică depe bancă; dar sufletul îi fu cuprins de o neliniştе fără seamăn. I se părea că în clipa aceea se despărţea de Eberhard pentru totdeauna. Lacrimi fierbinţi îi năpădiră ochii şi se aruncă în braţele tânărului conte.

— Eberhard, nu pleca! murmurară buzele fetei. Simt că la castel se pregăteşte ceva groaznic, simt că vor să ne despartă!

Cu multă blândeţe, el îşi luă depe gât mâinile fetei, şi zise:

— Fii cuminte, scumpa mea, mă întorc îndată. Poate că ziua de mâine va fi ziua fericirii noastre.

Buzele celor doi îndrăgostiţi se mai întâlniră odată.

Eberhard dispăru printre copaci şi în curând se auzi galopul unui cal.

Contele Bertram de Hohenegge zăcea în pat de câteva luni. Acuma însă, era în afară de orice primejdie, numai că, nu putea părăsi patul, din pricina prea marei slăbiciuni.

Contele dormea când Margot se înapoie în vârful picioarelor şi se aşează, ca întotdeauna, pe un fotoliu, la capătul bolnavului.

Contele se mişcă şi Margot tresări, fără să vrea. Dar când

bolnavul o zări pe bună sa ingrijitoare, un zâmbet de mulțumire i se înfiripă în colțul buzelor. Plin de recunoștință, el luă mâinile fetei.

— Ce s'ar fi ales din mine, dacă nu aș fi avut o asemenea îngrijitoare? șopti el. Niciodată nu voiu uita aceasta, draga mea Margot și sunt încredințat că, nici fiul meu nu va pierde niciun prilej, de a-ți dovedi veșnica lui recunoștință. Numai d-tale îți va putea mulțumi că tatăl său a mai rămas în viață. Dece roșești? Oare nu au recunoscut chiar doctorii că nimeni nu m'ar fi putut îngriji mai bine ca d-ta? După ce mă voiu fi înzdrăvenit pe deplin și Eberhard îi va fi dat castelului o nouă stăpână.. Dar ce este cu d-ta, Margot? De ce tremuri?

— Oi... nimic, domnule conte! îngână sărmana fată. În ultimul timp am adeseori asemenea slăbiciuni...

— Ești istovită, copila mea, răspunse contele. De mâine va trebui să te cruți mai mult. Voiu vorbi și cu Eberhard despre lucrul acesta. Îți mărturisesc sincer că mă simt atât de mult legat de d-ta, încât nici nu-mi pot închipui că ne-am mai putea despărți!

Contele se opri, deoarece Margot, care nu-și mai putea ține cumpătul, se aplecase peste mâna lui, spre a o săruta.

— Ce însemnează aceasta Margot? De ce plângi? Am vorbit oare despre un lucru care te doare? N'am vrut...

— Domnule conte... Doamne, ajută-mă!... Eu...

Draperie dela intrare se mișcă și lui Margot cuvintele îi muriră pe buze... Ființa, care intrase în odaie, cu capul semeț și aproape fără să fie observată, era Leonie de Brissac.

— Tu aici Leonie? murmurară buzele bolnavului.

— Da, răspunse ea, în vreme ce Margot încremeni, ca sub privirile otrăvitoare ale unui șarpe. — Am venit să te scap de prezența acestei femei pierdute!

CAPITOLUL 2.

O faptă mișeleasă

Un strigăt surd făcu pe conte să-și întoarcă fața dela nepoata sa. Strigătul acesta ieșise din pieptul lui Margot, pe care cuvintele baronesei o loviseră ca tot atâtea lovituri de biciu, făcând-o să cadă în genunchi.

— Milă!... Indurare! strigă ea, sfâșietor. Eu nu sunt o femee pierdută, nu sunt vinovată! Ascultați-mă pe mine, domnule conte! Baroneasa se uită la mine cu priviri de ură. Vrea să mă nimicească...

Ce comedie! exclamă baroneasa de Brissac, disprețuitoare. Pe care din noi două o vei crede, dragă unchiule, pe mine, sau pe această ființă, venită cine știe de unde?

— Vorbeşte Leoniei Ce învinuiri aduci îngrijitoarei mele? răspunse contele, turburat.

— Fata aceasta are de mult legături de dragoste cu Eberhard. I-am auzit, astăzi după amiază, în parc. Ea a aflat despre viitoarea noastră căsătorie şi crede că prin plânsete şi suspine, va izbuti să-l facă pe Eberhard să strice planurile d-tale.

— Nu este adevărat!... Nu, nu!... Să spună Eberhard singur! strigă Margot, în prada desnădejdii,

— Spune mai departe, Leoniei zise contele, răguşit. Eberhard, fiul meu, ultimul urmaş al conţilor de Hohenegge, ar avea legături serioase, cu o persoană care este plătită pentru a mă înşela?

Privirile bietei fete rătăceau prin încăpere, ca şi când ar fi căutat un ajutor. Oare nu mai era nici un mijloc de scăpare?

— Ne iubim, domnule conte, murmură ea, căzând în genunchi din nou. Dumnezeu îmi este martor că l-am urmat pe Eberhard, fără nici un gând ascuns, fără să întreb de numele sau de averea lui!

— Aşa dar, totuşi... O poveste de dragoste sub acoperişul casei mele! În vreme ce eu zăceam pe patul de moarte, fiul meu petrecea cu o drăguţă, care se furişa de lângă patul meu, de îndată ce bolnavul adormea. Câtă decădere!

Biata fată se zbătea în căutarea unor cuvinte cari să înduioşeze inima contelui, dar în prada fricei şi a desnădejdii, ea nu le găsi pe cele potrivite.

— Eberhard mi-a jurat că mă va lua de soţie.

Un hohot de râs satanic isbi urechile celor de faţă.

— Soţia lui! Ha, ha, ha! Mai vrei şi altă mărturisire, unchiule? zise Leoniei.

— Soţia lui? Ai înebunit? exclamă contele. Un conte de Hohenegge şi o femee decăzută, o femee de stradă?

Atunci, toată mândria fetei se revoltă. Era prea mare murdărie, care i se arunca în faţă.

— Eu nu sunt nici decăzută, nici o femee de stradă, domnule conte! strigă ea atunci şi ochii ei începură deodată să arunce scântei. Am fost săracă, dar cinstită, până în ziua în care fiul dvs. mi-a câştigat inima. Iar dacă am venit aici, ca îngrijitoare, n'am făcut-o spre a vă înşela.

L-am rugat pe Eberhard, de nenumărate ori, să vă mărturisească adevărul şi dacă el n'a făcut-o, aceasta este numai fiindcă se temea să nu vă înrăutăţească boala.

— Nu mai sta pe gânduri, unchiule şi dă-le binecuvântarea d-tale, zise baroneasa. Poate că-mi veţi trimite şi mie o invitaţie, pentru nunta d-lui conte de Hohenegge, cu Margot Ernemann!

Bătrânul conte îşi ridică mâna tremurândă şi rosti:

— Afară din casa aceasta, fiinţă mizerabilă! Voiai să fii

confesă! O femee de stradă, în castelul Hohenegge! Ha, ha, ha! Ce ar fi râs toată aristocraţia! Vei părăsi castelul chiar în noaptea aceasta, chiar în ceasul acesta! Cât despre fiul meu, voi îngriji eu să nu-şi mai dea întâlniri cu o femee de teapa ta! Afară! Şi să nu mai îndrăzneşti să calci pragul acestei case, că te voi alunga cu câinii!

Margot se mai îndreptă odată, plină de mândrie.

— Mă duc, domnule conte! Dar va veni o vreme, când vă veţi căi amar de jignirea pe care mi-aţi adus-o în clipa aceasta! Nu sunt decât o fată săracă, lipsită de ajutor, dar dacă fiul dvs. ar fi de faţă, fiţi încredinţat că ar fi arătat uşa, nu mie, ci femeiei aceleia de colo!

Contele de Hohenegge sunase şi bătrânul său servitor se ivi îndată.

— Fiinţa aceasta va părăsi castelul fără întârziere, strigă el, furios. O vei da afară, o vei arunca în stradă.

Margot părăsi dormitorul, ca mânată de furii şi aruncând o privire mânioasă asupra contelui, care căzu cu capul între perne.

Ea îşi adună repede cele câteva lucruri pe cari le avea la castel. Nu mai avea ce căuta acolo. Nimeni nu-i dădea mâna, nimeni n'o învrednicea de un rămas bun! Sărutând un mic medalion, cu chipul lui Eberhard, îngână:

— Am crezut, ca un copil, în visul pe care mi l-ai plăsmuit, atât de frumos! Dar visul s'a sfârşit şi eu m'am trezit la crude realităţi! Rămâi cu bine!... Rămâi cu bine!

Îmbrăcată în vestmintele-i simple, cu capul învăluit într'un fişu, în mână cu micul ei geamantan, Margot coborî treptele pustii. Ajungând în faţa uşii ce ducea în dormitorul contelui, simţi deodată că i se înmoaie genunchii. Ceva nehotărît, ceva tainic, o ţinea pe loc. I se părea că, nu avea dreptul de a părăsi castelul, fără a mai arunca o privire asupra chipului aceluia, care era părintele lui Eberhard.

Margot deschise uşa încet şi dădu draperia la o parte. Dormitorul era slab luminat, iar bolnavul zăcea între perne, cu ochii închişi. Ea se apropie de pat în vârful degetelor şi cu inima tremurândă de teamă. Dar oare nu se mişcau tocmai buzele contelui?

— Dar dacă totuş, am fost nedrept? Margot... unde eşti? Vreau...

Bolnavul nu mai urmă. Fata căzu în genunchi şi cu glasul înăbuşit de lacrimi, îngână:

— Vă mulţumesc de mii de ori, pentru cuvintele acestea! Nu le voi uita niciodată!

După aceea se ridică şi puse mâna pe geamantănaş. Trebuia să plece, căci contele se putea deştepta în fiecare clipă. Atunci, deodată, rămase ca trăznită. Privirile i se rătăciseră înspre firida dormitorului şi i se păru că, perdelele grele, cari atârnau

în fața ființei, se mișcaseră ușor. Oare nu era singură, numai cu contele? Un strigăt pe jumătate înăbușit îi muri pe buze... Printre cutele perdelelor ea zărise chipul ascuns în dosul unei măști roșii, al unui necunoscut!

Margot se repezi spre ieșire, clătinându-se. Vroia să fugă departe, cât mai departe de privirile acelea înfiorătoare.

Într'o fugă nebună, ea ajunse pe coridor, unde se văzu pe neașteptate în fața bătrânului servitor, care o privea uimit.

— De unde vii? Ce ai mai căutat în odaia domnului conte? o întrebă dânsul.

— Dă-mi drumul! exclamă ea, în prada unei groaze neînțelese. Am vrut să-mi iau rămas bun și atâta tot...

Cu o mișcare bruscă ea se smulse din brațele servitorului și o luă la fugă. Servitorul se uită după ea, clătinând capul, apoi se înapoiă în anticameră și se trânti într'un fotoliu.

Peste vreun ceas, Eberhard se întoarse și el dela vecinul la care fusese și se îndreptă înspre dormitorul bătrânului conte, spre a-i ura „noapte bună".

Dar.. ce însemna aceasta? Eberhard își duse ambele mâini la tâmple, fața i se făcu ca varul, iar pe buze îi muri un strigăt de groază,.. apoi, se năpusti ca o furtună în spre pat.

În așternutul răscolit, cu capul dat pe spate, cu ochii sticloși, cu trăsăturile feții schimonosite, zăcea tatăl său... *Contele Bertram de Hohenegge fusese sugrumat de o mână criminală!*

— Ajutor!... Ajutor! Ucigaș! își bătu Eberhard să strige, într'un târziu.

În câteva minute toată servitorimea fu adunată la fața locului.

— Ucigașii!... Ucigașii! se auzi de prin toate colțurile. Cine a săvârșit această grozăvie?

Deodată, o mână se așeză pe umărul tânărului conte, care căzuse în genunchi, alături de patul de moarte al părintelui său și o voce rece, zise:

— Este opera fetei alungate. Margot e ucigașa tatălui tău!

Eberhard își întoarse fața îngrozită. Privirile îi căzură asupra chipului frumos, dar plin de nemărginită ură, al verișoarei sale, baroneasa Leonie.

CAPITOLUL 3

Întâmplări misterioase

După ce câțiva servitori fură trimiși în grabă să aducă poliția, baroneasa Leonie se întoarse împreună cu mama sa, în apartamentul ce le fusese hotărât, pentru tot timpul șederii lor la castel. Leonie era într'o asemenea stare de enervare, încât i-ar

fi fost cu neputință să mai rămână în apropierea cadavrului contelui.

Leonie își conduse mama până în dormitorul ei, apoi încuiă ușile.

— Însfârșit singure! murmurară buzele pline ale frumoasei femei. Să vedem ce se va mai întâmpla acum!

Deodată tresări! I se păruse numai, sau într'adevăr scârțâise ușa balconului?

Nu, nu i se păruse, căci ușa balconului se deschise într'adevăr și mai înainte ca baroneasa să se fi putut ridica de pe divan, un bărbat se avântă în odaie.

Dar țipătul de groază i se stinse pe buze, de îndată ce zări chipul acestui vizitator, ce venea la o oră și pe o cale stât de puțin obișnuită. Fără să-i pese de stăpâna camerei, el îi întoarse spatele și închise ușa balconului. Apoi se întoarse din nou la ea. Purta o mantie lungă și neagră, chipul, încă tinerese, îi era adumbrit de o pălărie moale, iar hainele de sub pelerină, păreau să fie foarte elegante.

— Tu!... Tu? îngână buzele tremurânde ale baronesei.

— Nu puteam să mă îndepărtez neobservat, deoarece parcul e împresurat, răspunse el, apropiindu-se de canapea.

— Este o nebunie să te furișezi în dormitorul meu! îngână Leonie.

— Prostii! Ne cunoaștem destul de bine și fiecare știm ce vrem! Contele a murit și tu vei ajunge contesă de Hohenegge

— Și? întrebă baroneasa, care își mai venise în fire și care se uita la necunoscut cu priviri ucigătoare.

— Și? repetă acesta, așezându-se pe divan. Ce caraghioasă întrebare! După ce-ți vei fi atins scopul, devenind contesă de Hohenegge și deci stăpână a atâtor milioane, vom căuta să ne descotorosim de domnul conte, tot astfel după cum....

— Taci! Ai înebunit! Cine îți spune că nu-l iubesc pe Eberhard și că nu voi ști să-l apăr, dacă voi vedea că este amenințat?

Necunoscutul privi uimit în ochii Leoniei, apoi zâmbi.

— Așa stau lucrurile? Atunci Hector Rammont trebuie să-și țină ochii deschiși! Sau poate crezi că un om ca mine face servicii gratuite?

— Ce vrei să spui?

— Cine te-a scăpat la Paris, de prezența primului tău soț, de care te săturaseși?

— Soțul meu, baronul de Brissac, a căzut la o alergare de cai și și-a frânt gâtul!

— Așa este. Numai că aceasta nu s'ar fi întâmplat, dacă în urma dorinței tale, nu-și vârî coada și Hector Rammont, care era amantul tău.

— Nemernicule, de ce îmi mai aduci aminte? Baronul era ruinat și tu te-ai dat drept milionar. După aceea...

— Ți-am mărturisit că nu sunt decât un cavaler de industrie, un aventurier, care era foarte inclinat să te facă tovarășa sa. Tu însă n'ai vrut și într'o bună zi ai dispărut. Eu însă ți-am dat de urmă și aici și după ce am aflat ce gânduri ai, ți-am dat o mică mână de ajutor să ajungi contesă de Hohenegge.

Leonie se cutremură din nou.

— Mă îngrozești, Hector? Mi-e teamă că nici astăzi nu știu cu adevărat cine ești, și nu-mi pot da seama, ce afaceri misterioase învârtești!

— Ia-mă drept ce vrei; nu căuta însă să-mi mai scapi și a doua oară, căci nu vei isbuti. Ești a mea, cu trup și suflet!

Cu aceste cuvinte, el își înlănțui brațele pe după trupul ei și căută s'o tragă mai aproape de sine.

— Nu vreau să fiu sclava ta! Dacă nu-mi dai drumul strig după ajutor!

El îi dete drumul, dar numai spre a o arunca pe un fotoliu.

— Îndrăznești să mi te împotrivești, femeie? Ferește-te să te trec în rândurile dușmanilor mei, căci te nimicesc, ca pe o muscă! Vino!

Necunoscutul arătă înspre ușa dormitorului alăturat.

— Nu suntem noi oare, ca și bărbat și soție?

Atunci cineva bătu la ușa ce dădea spre coridor.

— Mii de draci! murmură Hector Rammont, dându-se înapoi.

— Verișoară, dacă nu te-ai culcat încă, deschide, te rog! se auzi o voce bărbătească, de afară.

Era Eberhard.

Leonie era în prada nehotărârii. Acolo, lipit de perete, omul pe care îl ura și în mâinile căruia căzuse, fără nădejde de scăpare; dincolo de ușă, Eberhard, omul, pe care-l iubea și care trebuia s'o apere.

Luă o hotărâre bruscă și deschise ușa... tocmai în clipa în care Hector Rammond se refugiă într'o cameră vecină, scoțând o injurătură.

La marginea capitalei, într'un cartier plin de grădini și căscioare, locuite aproape numai de funcționari ieșiți la pensie, ședea și pensionarul Hartenberg. El avea două fete: cea mai tânără, Alice, care conducea gospodăria și a doua, Margot, cu un an mai mare decât sora sa. După câte se șopteau prin vecini Margot era dusă, de câteva săptămâni, la un castel, unde îngrijea de un conte bolnav. Nici Hartenberg și nici Alice nu vorbeau bucuros despre lucrul acesta.

Hartenberg trăia modest, din mica lui pensie; un lucru însă, li se părea vecinilor foarte ciudat. Adeseori, Hartenberg lipsea de acasă zile întregi, fără ca cineva să știe pe unde își petrece

timpul, nici chiar fiicele lui, cărora le spunea că face excursii cu câțiva vechi prieteni.

În seara aceea, Hartenberg lipsea din nou și acasă nu era decât Alice, care deabia împlinise douăzeci de ani și care era parcă și mai drăgălașă, decât frumoasa ei soră, Margot.

Deodată, cineva bătu încet în fereastră.

— El este! Așa dar, tot a venit! murmură Alice, vădit emoționată și alergând să deschidă ușa tânărului, care se furișă iute în casă și o cuprinse în brațe.

— Ești singură, comoara mea? întrebă el, grăbit.

— Firește, răutăciosule! Tata e plecat de două zile și după cât mi-a spus, nu se întoarce decât mâine.

— Slavă Domnului! Atunci suntem nestingheriți!

Cu aceste cuvinte, tânărul se așeză pe un scaun și vru să la fata pe genunchi. Aceasta însă se împotrivi.

— Iartă-mă, Franz, îngână ea, dar nu mai pot urma cu această comedie, pe care o jucăm în spatele tatălui meu. Trebuie să te hotărăști să vorbești cu el și să-i mărturisești totul.

Fruntea tânărului se întunecă.

— N'am avut timp, Alice... Afaceri foarte însemnate, m'au reținut!

Alice isbucni în plâns.

— Știi prea bine cât îmi ești de drag și că aș fi în stare să-mi dau și viața pentru tine. Dar eu nu sunt învățată să-i tăinuesc tatei nimic și mai ales, un lucru atât de însemnat. De aceea, spune-mi cinstit dacă vrei să vorbești mâine cu el?

Franz Hohenwalder, după cum își zicea el, făcu o mișcare de nemulțumire.

— Șovăiești să-mi dai un răspuns? îl zori fata. Spune-mi, vrei să vorbești mâine cu tata, da sau nu?

— Ei bine, nu! la naiba! Eu nu sunt obișnuit să fiu sub papuc și mai puțin sub al tău! Aceasta este dragostea ta? Dacă vrei să rupem, spune-mi-o pe față și-mi văd de drum.

El se ridică în nădejdea că Alice nu-l va lăsa să plece. Se înșela însă.

— Cine vorbește astfel, acela nu mai iubește! răspunse ea, indurerată, dar hotărâtă. Pesemne că te-ai săturat de mine și acuma nici prin gând nu-ți mai trece, să mă ceri de soție.

— Voi veni altădată! zise el. Mie nu-mi plac scenele acestea. Noapte bună!

Dar n'ajunse până la ușă, căci Alice se agăță de el și exclamă:

— Franz, Franz, este cu neputință să fii atât de rece cu mine? Dar ce îți ședie aici, în buzunar? O scrisoare!

Mai înainte ca el s'o fi putut împiedeca, Alice își smulse scrisoarea din buzunar și citi pe plic adresa: „Baronesei Leonie de Brissac".

— Mii de frăsnete! strigă el, furios. Dă-mi scrisoarea!

Dar fata se și repezi în fundul odăii, unde luă în mână lampa cu petrol, apoi zise:

— În clipa în care te atingi de mine, trântesc lampa jos!

Alice rupse plicul și citi următoarele:

„Fereşte-te de răzbunarea mea! În seara aceea am isbutit să scap nevăzut, cu toate că frumosul tău conte a intrat peste mine, în odaie. Te aştept în noaptea de Miercuri, în camera No. 18, a hotelului „La bradul verde". Trebuie să ne înţelegem. Va fi vai de tine, dacă nu vii! Hector Rammont nu este obişnuit să fie păcălit de femei".

Alice scăpă scrisoarea din mână și se prăbuși la pământ. Franz se repezi la ea, dar văzând că își pierduse cunoștința, se mulțumi să-și ia scrisoarea și să zică:

— Cum dracul a dat peste scrisoare? Eh, nu va face ea nicio legătură, care să mă dea de gol. Păcat doar că, n'am putut să aflu, taina acestui misterios Hartenberg! Dacă aș ști că, într'adevăr el este celebrul „Ochiu-de-Pisică", regele detectivilor...

Se întoarse deodată, cu un strigăt răgușit. Ușa se deschise și o femeie se ivise în prag. Era Margot Hartenberg, sora Alicei.

Timp de o clipă, el se uitară încremeniți, unul la altul, apoi Margot scoase un țipăt de groază:

— Dumnezeule! Ochii aceștia!... Masca roșie, din dosul draperiei...

Dintr'o săritură, tânărul fu la ușă și apoi dispăru.

Zărindu-și surioara zăcând pe podea, fără cunoștință, Margot se trudi s'o aducă în simțiri, și care nu-i fu mirarea, când aceasta îi povesti despre scrisoarea adresată baronesei Leonie de Brissac!

Ea nu-i spuse însă nimic sorei sale, ci o culcă, încercând s'o liniștească. Toată noaptea aceea însă, Margot nu închise ochii.

Franț Hohenwalder... Hector Rammont... Masca Roșie... Leonie de Brissac, îi frământau creerul necontenit, fără însă a isbuti să ajungă la vreo concluzie.

A doua zi de dimineață veni și Hartenberg, și după ce ascultă trista poveste a fiicei sale mai mari, zise:

— Mi-ai spus totul, Margot? Nu mi-ai ascuns nimic?

— Ba da, tată, am uitat să-ți spun că, în urma dorinței lui Eberhard, la castel nu mi-am spus numele meu adevărat, ci m'am dat drept Margot Ernemann. Nu știu de ce a vrut Eberhard așa. Și acuma, spune-mi, tată, poți să mă ierți?

Hartenberg își așeză mâna dreaptă pe capul fiicei sale. În ochii lui se putea citi o milă fără margini.

— Și eu am fost tânăr odată, copila mea și eu am iubit...

și am suferit mult și deaceea înțeleg durerea ta! Caută de-l uită, Margot, căci niciodată nu vei putea fi soția... unui conte de Hohenegge!

— Dacă n'ar trăi tatăl său aș fi! Cred în cuvântul lui Eberhard cum cred în Sfânta Scriptură.

Dar Hartenberg zâmbi amarnic. El știa prea bine, cât se putea crede în jurămintele oamenilor.

— Deocamdată, caută să te liniștești, Margot. Mai târziu vom mai vorbi despre chestiunea aceasta, căci sunt unele lucruri, pe cari nu le înțeleg prea bine, zise el. Pentru moment ai un adăpost, unde nu te va mai supăra nimeni.

După aceea, Hartenberg, care părea să fie foarte obosit, se culcă, spre a nu se deștepta decât spre seară, când, după ce mâncă ceva, își luă un teanc de gazete și se așeză cu ele pe un scaun lângă fereastră. Să fi răsfoit vreun ceas prin ziare, când o ramură isbi în fereastră. În aceeaș clipă, în dosul geamului se ivi chipul unei femei.

Un strigăt înăbușit ieși din pieptul lui Hartenberg.

Ridicându-se de pe scaun, spre a se năpusti din odaie, se văzu față 'n față cu Margot, care tocmai venea din încăperea vecină. Se părea însă, că nu-și mai recunoaște fiica, deoarece, fără a o băga în seamă, se repezi în grădină, unde oprindu-se în fața necunoscutei, îi strigă, cu asprime:

— Ce cauți din nou aici, stafie a trecutului meu? Vrei să mi le furi și pe acestea două, după cum mi-ai furat pacea și fericirea vieții mele?

— Nu vreau nimic, decât să mai privesc odată în ochii copiilor mei, în fața cărora ai avut cruzimea să mă dai drept moartă, răspunse femeea.

— Pleacă...! Pleacă! zise atunci Hartenberg, în șoaptă, împingând-o înspre o portiță laterală a grădinei. Tu ți-ai pierdut dreptul de a mai păși înaintea copiilor tăi. Sau poate că vrei să le desvălui taina vieții tale?

— Plec! îngână femeea. Fii însă îndurător, numai de data aceasta... poate că nu mă voi mai întoarce niciodată! Lasă-mă să-mi văd fetele!

Dar Hartenberg o împinse cu asprime, afară din grădină.

Peste un sfert de ceas, plecă de acasă.

Mergând pe strada întunecoasă, se trezi deodată în față cu un om care îl strigă pe nume.

— Ce vrei? întrebă el, mânios.

— O însărcinare, din partea primului procuror. Vei avea de lucru, nu glumă, Ochiu-de-Pisică!

Hartenberg se opri îndată.

— Vorbește mai încet! Am putea fi auziți! Vino!

Cei doi bărbați dispărură în întunericul nopții.

CAPITOLUL 4

Părăsită și alungată

Peste vreun ceas dela plecarea lui Hartenberg, ușa casei se deschise pe neașteptate și în pragul ei se ivi un bărbat înalt, cu gulerul pelerinei ridicat aproape până peste ochi.

Un strigăt de bucurie ieși din pieptul lui Margot și cu brațele larg deschise, fata exclamă:

— Eberhard! Însfârșit! Scumpul meu, cum să-ți mulțumesc că ai venit? Teama și durerea m'au înebunit aproape!

Cu aceste cuvinte Margot alergă înaintea lui, dar deodată brațele întinse îi căzură de-alungul trupului. Fiori de ghiață o străbătură, din creștet până'n tălpi.

Omul pe care îl adora, ca pe un Dumnezeu, stătea în fața sa, nemișcat, cu fața palidă, ca de mort, cu ochii aruncând scântei.

— Nu mă atinge, nenorocito! strigă tânărul conte de Hohenegge. Dacă m'am furișat ca un hoț, până aici, n'am făcut-o decât numai fiindcă mă chinuia gândul că ființa pe care am copleșit-o cu dragostea mea, va trebui să sfârșească... sub șecu rea călăului.

Margot se clătină, ca lovită de trăsnet.

— Eberhard, ingână ea, tu uiți că vorbești cu aceea ce s'a jertfit pentru dragostea ta?

— Blestem ziua în care inima mi-a fost cuprinsă de dragoste pentru tine, răspunse Eberhard cu voce sinistră.

Nepricepând nimic, Margot căzu în genunchi și încercă să-l înlănțuiască picioarele.

— Eberhard, îți jur pe numele lui Dumnezeu că nu înțeleg ce însemnează această purtare a ta. Spune-mi, ce am făcut, de-mi adresezi asemenea cuvinte?

Tânărul conte râse amarnic.

— Renunță la teatru! Nu mă mai momi. Privește, ce a rămas din mine, în timpul ultimelor două zile! Aceasta este opera ta, ucigașă a tatălui meu!

— Eu... aș fi... eu... Dumnezeule!... Eberhard, ți-ai pierdut mințile?... Tatăl tău să fi murit? băiguí biata fată.

— Ucis de mâinile tale, deoarece n'a vrut să se învoiască la unirea noastră! Orice tăgăduială este în zadar! Bătrânul servitor te-a văzut fugind îngrozită din dormitor, mai înainte de a părăsi castelul și dacă n'ai fost arestată până acuma, aceasta se datorește numai împrejurării că n'am mărturisit că Margot Erneman este una și aceeaș cu Margot Hartenberg. Dar pot să-ți dea de urmă în orice moment, deoarece mandatul de arestare a și fost emis împotriva ta.

Bietei fete i se păru că pământul începe să i se clatine sub picioare. Ea să fi săvârșit o crimă?

- Eberhard, mă crezi tu în stare de a săvârși o crimă? zise ea, ridicându-și frumoșii ochi albaștri spre fața iubitului.

— Sfârșește cu comedia, nenorocito! strigă dânsul. Faptul că mă găsesc aici, îți dovedește că tot mai simt pentru tine o fărâmă de milă. Fugi! la banii aceștia!... (El aruncă un portofel pe masă). Nu mai pierde nicio clipă. Mâine vei fi arestată. Ie-ți o altă înfățișare. Vei găsi în portofel actele unei foste servitoare care a servit la castel... Dumnezeu să-ți ierte păcatul, eu nu pot! Mâinile tale sunt pline de sângele tatălui meu!

El mai aruncă o singură privire îndurerată și plină de dispreț asupra fetei, apoi se îndreptă în spre ușă. Dar Margot îl prinse de picioare.

— Nu pleca așa, fie-ți milă! Nu-mi trebuiesc banii tăi, ci dragostea ta. Nu mi-o lua, căci atunci îmi iei viața!

Cu un brânciu, Eberhard o trânti la pământ.

— Nu-mi pot da dragostea, ucigașei tatălui meu! Rămâi cu bine!

Cu aceste cuvinte, tânărul conte plecă, trântind ușa în urma sa.

Cu ochii secați de lacrimi, din pricina durerii nemărginite, Margot se târî până într'un colț, unde căzu pe un fotoliu, și rămase nătângă, îndobitocită de ceeace aflase.

Timp de o jumătate de ceasă, stătu așa.

Apoi, ușa se deschise din nou. Hartenberg se înapoiase. Ultima licărire de speranță! Chiar dacă o părăsiseră toți, un tată nu putea să nu-i creadă copilului său! El o va apăra, împotriva acestei cumplite învinuiri ce i se aducea.

Dar Hartenberg venise clătinându-se, căutând un sprijin... și se prăbuși alături de masă, pe un scaun...

Împreună cu însoțitorul său, Hartenberg fusese la primul procuror, în cabinetul căruia intrase printr'o ușă secretă.

— Am de lucru pentru d-ta, îi zise primul procuror, de îndată ce Hartenberg se ivi înaintea sa. Ai citit dările de seamă asupra crimei săvârșite la castelul Hohenegge?

— Nu, domnule prim-procuror, răspunse Hartenberg. Pot afla ceva amănunte?

— Poftim dosarul. Studiază-l! răspunse înaltul magistrat dându-i un maldăr de acte.

— Domnule prim-procuror, zise pretinsul pensionar, după ce citise fiecare foaie a dosarului, nu s'ar putea ca de data aceasta...

— Cum? Temutul Ochiu-de-Pisică, cel mai celebru detectiv al timpurilor noastre șovăie?

Hartenberg își ridică încet capul, pe care până atunci și-l ținuse îndreptat spre pământ.

— Bine, nu voi șovăi! Ucigașa va fi găsită, vie sau moartă! Margot Ernemann, îngrijitoarea bătrânului conte!

Zece minute mai târziu, Hartenberg părăsi cabinetul primului procuror și acuma ochii lui împăinjeniți căutau spre lăp-

tură ghemuită în colțul odăii. Acolo era propria sa copilă pe care crezuse că o crescuse în frica lui Dumnezeu și care devenise... o ucigașă! Mila, îndoiala, voiau să mai pună odată stăpânire pe el; dar le alungă pe amândouă. Era doar atât de vădit! Voise să ajungă contesă.

Privirea neobișnuit de fixă a tatălui său, o trezi pe Margot din amorțeală. Ea se îndreptă în spre el, clătinându-se.

— Tată, Eberhard a fost aici! S'a întâmplat ceva înfiorător. Părintele lui a fost ucis!

— Știu, răspunse acesta, și tu, Margot Ernemann, ești ucigașa!

Margot scoase un țipăt înfiorător.

— Și tu, și tu, tată, crezi aceasta? Nu, nu este cu putință! Tu ești tatăl meu, tu trebuie să-ți aperi copilul, trebue să ți-l scapi din ghiarele desnădejdii!

Dar detectivul clătină din cap.

— *Aceea care a ucis, nu mai este fiica mea!*

Hartenberg își văzu copila prăbușindu-se la pământ, dar nu rosti nici un cuvânt, ci doar își mușcă buzele. Ea nu știa că de mult el era în slujba poliției secrete și că, cu câteva minute mai înainte, îl făgăduise primului procuror să i-o aducă pe ucigașă... vie sau moartă!

Margot îi prinse mâinile și udându-i-le cu lacrimi, îngână:

— Tată, scumpul și bunul meu tată, ajută-mă... sunt nevinovată!

— Nu cred... Nimeni nu te crede!

— Nu mă lăsa să cad în mâinile poliției! Ascunde-mă, sunt doar copilul tău! Îl implora nefericita ființă.

Hartenberg știa prea bine că, nici chiar el n'are puterea de a scăpa o ucigașă... De făgăduiala făcută magistraturii, de jurământul de credință, putea să scape. Un glonte, și nu ar fi fost silit să-și aresteze pe propria sa fiică. Dar atunci ar fi rămas singură pe lume, cealaltă, Alice, unicul copil ce-i mai rămăsese și Margot tot nu ar fi scăpat de securea călăului.

Securea călăului?... Aceasta nu trebue să atingă gâtul copilului său.

— E noapte! îngână el, ca și când ar fi vorbit pentru sine. Drumul într'acolo mai este liber. Mâine nu va mai fi! Tot e mai bine, decât sub securea călăului!

— Mai bine ucide-mă, tată, cu propria ta mână și te voi binecuvânta!

— Eu nu sunt ucigaș! răspunse Hartenberg, ca trezit din vis. Am avut o fată, pe care am pierdut-o... cu mi-am pierdut și fiul... Cruță-ne cel puțin, pe mine și mai ales pe sora ta, de rușinea de a te vedea executată. Mai este un loc, unde se poate ascunde orice rușine!

— Ce vrei să spui, tată? întrebă Margot, îngrozindu-se.

— Răul curge nu departe de aici; în fundul lui se poate ascunde orice ruşine!

— Tată... tu îmi dai sfatul acesta?... Doamne, atât de tânără... şi să mor, pentru păcatul altuia!

— Pentru a salva numele surorei tale, care nu este vinovată de păcatul tău! zise detectivul, îndreptându-se spre odaia sa.

În pragul uşii se mai întoarse însă şi după ce o învălui pe Margot într'o privire sfâşietoare, zise:

— Dacă nădăjduieşti că mai este vreun om, care să-ţi poată dovedi nevinovăţia... atunci aşteaptă răsăritul soarelui!

Apoi, uşe se închise în urma lui.

Nevinovăţia ei? Cine să i-o mai poată dovedi, când iubitul o blestemase, când tatăl ei se lepădase de ea? Nimeni!... Nimeni!... Tatăl ei avea dreptate. Trebuia să scape, ce se mai puten scăpa numele curat al sorei sale, Alice, a cărei singură zestre era un nume neprihănit!

Fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă în spre uşă, o deschise, dar când să iasă, fu reţinută de un strigăt. Alice alergă după ea.

Apoi se repezi în strada pustie, ca mânată de furii, îndreptându-şi paşii înspre rău. Peste câteva minute, podul se şi îvi înaintea ochilor săi. Două felinare luminară slab împrejurimea neocupată. Apa murmura ispititor, spunând parcă: „Vino, te aşteptăm".

— Viu! Dumnezeule, îi îndurător cu sufletul meu! strigă nenorocita fată, ridicându-şi braţele.

Deodată, se cutremură. Auzise un strigăt de ajutor!... Îşi întoarse capul şi în apropierea podului, slab luminat de felinare, zări două făpturi omeneşti, cari se luptau desnădăjduite: o femee şi un bărbat!

— Ajutor! se mai auzi odată.

— În fad cu tine! strigă bărbatul.

Doamne, unde mai auzise ea glasul acesta?

Din câteva sărituri, Margot ajunse la locul unde se luptau cei doi. Luna străpunse perdeaua norilor şi în mâna ridicată a bărbatului, Margot zări lama ascuţită a unui pumnal...

— Stai! strigă fata, îngrozită.

Dar era prea târziu! Pumnalul lovise şi femeea se prăbuşi la pământ, cu un ţipăt sfâşietor.

— Ucigaşule!... Ucigaşule!... strigă Margot ca ieşită din minţi. Omul se întoarse furios, se uită la chipul nepoftitei şi... un ţipăt dublu se auzi!...

Cereţi mâine fascicolele No. 2 şi 3 gratuit tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare precum şi Editurei I. G. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei No. 5.

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 3

Margot se dete înapoi şovăind. Era trează sau o amăgea un vis fantastic? Privea o faţă, pe jumătate acoperită de o mască, din găurile căreia fulgerau doi ochi — doi ochi pe care i-a mai văzut odată — în dosul draperiei, în acea nenorocită noapte, la Hohenegge!

Aceasta îi smulsese ţipătul: groaznica descoperire o face să se clatine ca lovită de trăznet; ştie acum cine săvârşise florosul atentat împotriva bătrânului conte: **omul cu masca roşie!**

Şi el a scos un strigăt; prea repede, prea pe neaşteptate a venit surpriza de a recunoaşte în persoana care-i cădea aici în braţe, pe — sora Alicei! Dar se stăpâni repede.

Doar ochii lui scăpărători privesc ţintă la faţa, care tocmai voia să-şi caute moartea în apă, căci îşi pierduse pe vecie şi iubitul şi patria.

De groaza acestei întâlniri, ea uită pentru o clipă chiar şi pe nenorocita femeie, care zăcea întinsă la pământ, străpunsă de oţelul ucigaş al acestui om misterios; un singur gând, înfricoşător, o stăpâneşte, covârşind totul. Stă în faţa adevăratului vinovat, din pricina căruia s'a abătut nenorocirea asupra ei, în faţa ucigaşului contelui Hohenegge!

Cu un strigăt sălbatic se repede la omul cu mantila largă. Degetele ei se înfig în postavul negru, îşi manifestă ura, scoţând un ţipăt răsunător:

— Ajutor! Ajutor! Ucigaş! Ucigaş!

Cu o lovitură omul o repede cât colo, încât fata se isbeşte clătinându-se, de parapetul podului.

— Îndrăzneşti, făptură netrebnică, să te atingi de Masca-Roşie? Fugi, dacă ţi-e dragă viaţa, înainte ca mâna mea să se fi ridicat spre a te distruge! se auzi o voce şuierătoare, răguşită de sub mască.

Dar biata fată nu mai ia în seamă că viaţa îi e în primejdie, ea ştie, că dacă-l lasă acum pe misteriosul individ să-i scape, atunci poate că n'are să-l mai întâlnească niciodată iar crima îi va păta pe veci numele.

— Am să mă agăţ de picioarele tale, ucigaşule, căci pe conştiinţa ta apasă viaţa contelui de Hohenegge!

— Drace, ce-i asta? strigă furios omul cu mască. — Ai înebunit, femeio?

El ridică mâna. Mai ţinea între degete oţelul pătat de sânge.

— Încă un cuvânt şi te trimit unde am trimes-o şi pe femeia care zace colo, la pământ! strigă el sălbatec.

— Omoară-mă, mizerabile, dacă eşti în stare! Dar mâna îţi tremură! Nu ai nenorocit-o tu şi pe sora mea şi n'ai aruncat asupră-mi bănuiala că aşi fi săvârşit sângeroasa ta crimă? Loveşte! A! — Nu poţi! Braţul nu vrea să ţi se supuie!

Omul cu mască scrâşneşte din dinţi de furie.

Se repede la ea și o cuprinde cu brațele-i musculoase. Ca într'un clește de fier strânge trupul mlădios, răsuflarea lui caldă i se revarsă pe obraz. Margot privește timp de câteva secunde în ochii lui, care-i ard obrazul ca niște flăcări.

— Ești frumoasă! — cuvintele acestea îi izbesc deodată urechea. — Fii a mea și n'ai să mai știi ce-i lipsa și nevoia!

Ea îl lovește cu pumnii.

— Mai bine în mâinile călăului, decât femeia ta, asasinule!

Ea rostește cuvintele acestea, cu un strigăt sălbatec, răsunător. Atunci el o apucă cu o putere aproape supra-omenească și o ridică în aer.

— Atunci, în iad cu tine! Nu o femeie va învinge pe Mască-Roșie!

Zadarnic încearcă nenorocita să i se împotrivească, știe doar prea bine că omul acela misterios vrea s'o arunce în adâncime, dessupra parapetului. Asta înseamnă moarte sigură, căci hainele ei nu s'o tragă în jos, și nici-un om nu va fi prin apropiere, care s'o poată salva.

Vântul sfâșie norii, lumina lunii se revarsă pe pod. Margot vede apa neagră sub ea, aude vâjâitul ei la picioarele podului, îl vine amețeală; moartea, pe care cu câteva minute înainte o căutase de bună-voie, i se pare ceva înfiorător, acum când l-a găsit pe adevăratul ucigaș!

Un râs sarcastic îi izbește auzul, vântul îi suflă părul mătăsos ca un nimb în jurul capului — brațele lui Mască-Roșie se desfac...

— Ajutor!...

Mască-Roșie sare înapoi în timp ce trupul lui Margot sboară vâjâind prin aer!

CAP. 5

Ochiu-de-pisică

In seara următoare, în căsuța lui Hartenberg domnește o atmosferă grea, apăsătoare. Chiar și Hartenberg însuși umblă, încoa și încolo, posomorât și întunecat. Fruntea îi e brăzdată, ca niciodată până acum, ochii lui care altminteri par a pătrunde în fundul inimii fiecărui om, ca un oțel tăios, acum privesc numai în podea. Pare stăpânit de gânduri misterioase.

Din pricina asta nu ia în seamă nici măcar atitudinea ciudată a fiicei sale, Alice. Fata e palidă, se ferește din calea tatălui ei, pe cât îi e cu putință și mulțumește în gândul ei bunului Dumnezeu, că părintele ei nu-i pune vreo întrebare.

Dar în odăița ei, Alice stă cu privirea ațintită în gol, ținându-și tâmplele între mâini.

— A putut să mă înșele — el, Franz Hohenwalder! Nu,

ei numai față de mine doar se numea așa! Nu cunosc adevăratul lui nume, și unul ca și celalt e falș! Un mister adânc îl înconjoară, căci stă în legătură cu baroneasa de Brissac! N'am fost decât o jucărie pentru ei! Și totuș i-am dat tot sufletul meu, tot eul meu, fiecare fibră a ființei mele! Ași vrea să-l blestem, să-l uit, nu trebuie să mă mai gândesc la el, și totuși simt că nu pot trăi altfel, că mă prăpădesc fără el! Ajută-mi, Doamne Dumnezeule, îndură-te de mine, sau lasă-mă să mor!

Plângând cu hohote cade pe patul ei. Bărbatul din odaia din față nu bănuiește ce se petrece cu al doilea copil al lui, umblă fără pace în sus și în jos, ridică din când în când capul și ascultă.

Acum au să vie, în fiecare clipă pot fi aici și să-i vestească grozave știre la care se așteaptă: am găsit o femeie înecată la stăvilare! El însuși le pusese în legătură, pe cale oficială, cu oamenii poliției!

Tăcere apăsătoare domnește în casă, și nici de afară nu răzbate cel mai mic zgomot. Deodată, ușa se deschide încet și Alice se furișează înăuntru.

— Ce vrei? întrebă Hartenberg, abia ridicând ochii.

— Tăticule, mi-e așa de frică! zice cu buze tremurătoare Alice. — Unde s'a dus Margot de nu se mai întoarce?

Bărbatul dela fereastră întoarce o clipă capul, și trăsăturile lui poartă expresia aspră, neînduplecată.

— Nu mai întreba niciodată de sora ta, ea a plecat pentru totdeauna și nu va mai călca niciodată în casa asta!

— Niciodată?...

— Niciodată! Este moartă!

Cu un țipăt, Alice se dă înapoi, clătinându-se, și privește îngrozită la tatăl ei, al cărui ochi cenușii ca oțelul o sperie acum.

— Margot? Ce s'a întâmplat cu ea? Nu mă lăsa în nesiguranța asta înfricoșătoare, tată!

Hartenberg face o mișcare scurtă cu mâna.

— Nu mai întreba nimic! Într'o zi al să afli despre ce e vorba, și — ca și mine ai s'o blestemi pe Margot.

Fata încearcă să mai spuie ceva — dar, se aud bătăi în ușă, la intrare. Hartenberg se cutremură.

— Du-te! zise el aspru. Am o vizită — o vizită importantă!

Din nou unul din acei misterioși vizitatori nocturni, pe cari tatăl ei îi ducea în odăița de alături, având grijă să încuie ușa după ei! Tot așa de misterios cum au venit oamenii, dispar. Știe prea bine, că Hartenberg nu rabdă nici cea mai mică contrazicere în asemenea caz, astfel că ea se depărtează în tăcere.

Repede pășește prin gangul îngust spre odăița ei, pe când Hartenberg o urmează mai încet, dar se îndreaptă apoi spre

partea cealaltă, ca să descuie ușa dela intrare, după ce s'a încredințat mai întâi că Alice a intrat în camera ei.

Și în astă seară e lună plină. Lumina se așterne palidă în grădiniță.

Un bărbat îmbrăcat simplu, cu pălăria trasă tare peste ochi, stă în fața casei.

Hartenberg îl poftește cu un gest să intre, și străinul îl urmează în sală. Ușa se încuie iar.

Cei doi bărbați intră, în tăcere, în odaia cea mare, fără ca noul sosit să-și fi scos pălăria. Hartenberg pășește înainte tot așa de tăcut, deschide ușa unei odăițe lăturalnice, aprinde lampa și încuie ușa după ei.

Se așezară amândoi la o masă.

Ce se petrecea în sufletul detectivului secret Hartenberg în aceste câteva minute, nu-și poate nimeni închipui. Nicio fibră nu se mișcă pe fața liniștită, rece, ochii săi cenușii privesc neclintiți.

— Un raport? întrebă vestitul detectiv.

— Da, dar înainte de toate o întrebare particulară — suntem aici siguri că nu vom fi deranjați?

Hartenberg îl privește.

— D-ta, trebuie să știi doar, d-le inspector! Cine să ne spicnneze?

— Hm, am avut impresia, cașicum m'ar fi urmărit cineva! Știe naiba cine-o fi fost individul, care ba apărea, ba dispărea în umbra caselor!

— Te-a urmărit până aici?

— Dincolo, în colțul străzii l-am pierdut din ochi, — dar știi, e bine să te asiguri pentru toate cazurile. Mă trimite șefu'. Suntem încredințați că omul cu masca roșie se află în Berlin!

— Ce-l face pe șef să creadă una ca asta? întrebă detectivul calm.

— Omul are un trădător printre ai săi, poate chiar o trădătoare! Poliția criminală a primit un denunț.

— Ah, dacă-i la mijloc o femeie, atunci e chestie de gelozie. Bine! Mai e ceva?

— În astă seară Masca-Roșie se întâlnește cu câțiva din partizanii săi într'un loc pe care-l cunoaștem. La capătul străzii I... se află o casă veche, destul de încăpătoare, dar părăsită de câteva săptămâni, vândută pentru dărâmare. Nimeni nu se sinchisește de baraca cea veche. În pivnițele acestei case ci-că, va ține în noaptea asta Masca-Roșie o consfătuire.

— Când o să fie adunarea?

— La unsprezece fix! La ora asta străzile din cartierul acela mai sunt animate, de aceea persoanele singuratice nu atrag nici o atenție. Iei asupra d-tale afacerea?

— Cu plăcere — chiar de ar fi numai, ca să dau de urma tainelor lui Mască-Roşie.

Inspectorul se ridică.

— Inc'o întrebare — zise Hartenberg. — Cum stau lucrurile cu crima dela palatul Hohenegge?

— Nu am înaintat mai deloc. Comisiunea a cercetat totul cu deamănuntul în camera mortului, dar n'a găsit nimic.

— Asta nu mă miră.

— N'ai vrea şi dta să vii la faţa locului?

— Poate! Dar criminala dispărută, domnişoara ceea de companie? Încă nicio veste în privinţa ei?

— Nimic!

Hartenberg însoţeşte pe inspector până la ieşire, apoi se întoarce în odaie. Stă o clipă pe gânduri apoi strigă afară pe geng:

— Alice!

Durează câteva minute până ce fata să răspundă şi să apară în coridor.

— Mă duc să iau masa cu un cunoscut al meu şi probabil că am să mă întorc târziu, Alice, zice el cu indiferenţă. Nu trebuie să mă aştepţi. Noapte bună!

Fata îşi apasă mâna pe inimă, care-i bate năvalnic.

— Tăticule, — n'ai vrea azi, tocmai azi.... să rămâi cu mine? Mi-e grozav de frică!

— Prostii, Alice! Ţine închise uşile şi ferestrele şi n'o să ţi se întâmple nimic! răspunse Hartenberg. El observă ochii roşii de plâns ai copilei, dar nu cedează. Alice o fi amărâtă pentru sora ei!

Mâna încinsă de friguri a copilei sale tremură într'a lui. Apoi el pleacă. Uşa se închide în urma sa...

Inspectorul nu se înşelase. Fusese urmărit de cineva, pe când se ducea spre casa lui Hartenberg. Încă dela prefectura poliţiei îl urmăise umbra aceasta, pe care la început, firește, nici n'o observase. Decum intră inspectorul în casă, necunoscutul se apropie şi el. Dintr'o săritură se avântă peste grilaj; era mai tânăr ca Hartenberg şi cel puţin tot atât de îndrăzneţ ca acesta.

— Trebuie să aflu cu orice preţ, în ce constă taina acestui onorabil funcţionar de cancelarie, murmură necunoscutul. — Dacă nu mă înşeală presimţirea sau mai bine zis spiritul meu de combinaţie, atunci sunt pe urme bune!

Se apropie de casă şi caută să se furişeze fără cel mai mic zgomot pe lângă zid, ceeace şi izbuteşte. Iată-l ajuns la fereastra odăiţii din fund. Pune urechea la oblon şi ascultă cu încordare.

— Vorbesc despre Mască-Roşie! Ah!

Cu o îndemânare puţin obişnuită, tânărul scoate un in-

strûment din buzunar şi sfredeleşte o gaură în oblonul de lemn. Operaţia aceasta fu îndeplinită repede de tot. Acum spionul poate urmări pe cei doi inşi din odaia luminată.

— Inspectorul de poliţie Morner, — ia te uită!

Dar tot nu putea încă prinde fiecare cuvânt al convorbirii. Pentru a doua oară începe să găurească cu sfredelul de formă atât de ciudată, lucrat din cel mai fin oţel englezesc. De astă dată însă sfredelea de jos în sus, cam oblic. Fără de niciun zgomot găuri lemnul pervazului. Dacă cei din odaie ar fi stat s'asculte, ar fi auzit cel mult ceva ca sfredelitul unui cariu. Gaura cea mică era gata, tânărul vări cu băgare de seamă o sârmă subţire de tot în deschizătură, iar căpătul celalt, care se termina cu un fel de pălnioară, îl duse la ureche.

Telefonul era gata. Fiecare silabă rostită de către cei doi bărbaţi din odaie, era percepută de către necunoscut.

Convorbirea se încheiă şi inspectorul îşi luă rămas bun. Ceasornicul unui turn bătea ora nouă şi jumătate.

Uşa căsuţii se deschise din nou. Harfenberg ieşi afară; avea iar înfăţişarea lui obişnuită de modest funcţionar de cancelarie. Apucă drumul spre oraş şi dispăru repede.

Acum se ridică depe jos necunoscutul şi-şi scutură praful depe haine.

Un râs scurt, aspru îi scapă depe buze.

— Ochiu-de-Pisică! Nu mi-am jertfit zadarnic noaptea! Acum ştim tot ce ne trebuie! La zece o să fie la prefectura poliţiei, la unsprezece, în pivniţă! Bine!

Vrea să iasă din grădină şi-şi caută un loc potrivit. Trece astfel pe la fereastra, care răspunde în odaia Alicei. El nici nu ştie că e a ei, dar, de-odată, oblonul de lemn se ridică şi raze de lumină se revarsă în grădină.

Prea târziu ca să mai ferească în lături — fata care stă în pervazul ferestrei, l-a descoperit — şi l-a recunoscut!

CAP. 6

Sărmana Alice

— Franz! O, Doamne! scăpă un strigăt de pe buzele palide ale fetei.

Lumina lămpii izbeşte chipul de afară, din întuneric. O clipă Franz Hohenwalde stă în cumpănă, apoi doar un tremur uşor îi agită buzele. Hotărârea lui e luată, cunoaşte doar prea bine pe femeile îndrăgostite. Repede ca fulgerul se avântă peste prichiciul ferestrei, şi stă în faţa Alicei, care tremură ca varga şi-l priveşte cu ochi mari, ca buimăciţă.

Tot atât de repede, tânărul închide fereastra şi oblonul.

Abia acum se întoarce spre iubită, și chipul lui poartă iar expresia blajină, rugătoare.

— Alice, fetița mea iubită, strigă el aruncându-se în genunchi înaintea ei și căutând să-i apuce mâinile. — Iartă-mi cele ce ți-am făcut în nebunia mea! Nici nu-mi dădeam seama ce făceam! Dacă ai ști, ce se petrecea în sufletul meu!

Își acoperise fața cu o mână și Alicei i se păru că-l aude gemând.

Toată dragostea ce o simțise pentru omul acesta o cotropește din nou. S'a luptat ea destul cu sine, a plâns, s'a văicărit, dear l-o uita — și totuși n'a izbutit. Dacă ar fi avut într'adevăr un motiv pentru purtarea lui de ieri și dacă i-ar putea cel puțin explica împrejurările care l-au silit la asta!

— Ce faci, Franz? întrebă ea printre lacrimi. — Decе mai vii iar aici?

Ochii lui negri o sfredelesc. Ea se cutremură.

— Trebuia să te mai văd odată, Alice, o ultimă dată! îi răspunde el. Să nu mă numești falș și necredincios!

Sărutările lui calde ard pe mâinile ei; atunci o părăsește orice putere. Plângând se apleacă asupra ticălosului.

— Franz! — Franz! Nu știi oare cât te iubesc?

Cu un strigăt de triumf el o trage la pieptul lui.

— Păsărica mea, sărmănico! De ce nu pot rămâne lângă tine! Blestemată să fie groaznica ursită! Dar tatăl tău...!

El se oprește cu speriat. Alice însă îl privește țintă, cu sufletul înghețat.

— Decе nu pot deveni soția ta, Franz? Tatăl meu?.... Ce voiai să spui?

— Nu pot... nu pot vorbi, e prea înfricoșător! murmură el adânc mișcat.

Ea îl cuprinde cu amândouă brațele.

— Imi ascunzi ceva înfricoșător! Te implor, spune-mi ce-i cu tatăl meu?

— El ne desparte! Asta a fost ce mă schimbase ieri așa de mult.

— Tatăl meu? Știe oare ceva despre iubirea noastră?

— Nu, încă nu; mai bine să nu afle niciodată nimic, căci și-a pierdut dreptul de a numi a sa, o fiică curată ca un înger, cum ești tu!

— Franz! — Nu, nu! Ți-ai pierdut mințile! Ce vor să însemneze toate astea?

— Că tatăl tău, sub masca unui simplu slujbaș, își ascundea firea lui de criminal!

Alice se trage înfrozită înapoi. Tremură toată. Dar apoi privește cu un zâmbet copilăresc pe Franz.

— Nu, Franz, tăticu nu-i un criminal! Asta nu poate fi decât o mare eroare!

Din nou apucă mișelul mâinile mici ale fetei.

— Crezi, oare, că am suferit mai puțin ca tine, sărmana mea copilă? Ceasuri întregi mi-am ținut capul între mâini, după ce mi s'a făcut destăinuirea...

— De către cine? Spune-mi-o, pentru numele lui Dumnezeu! imploră fata, tremurând.

— Alice, ai să mă ierți dac'am să-ți desvălui și această din urmă taină asupra persoanei mele? Mă numeam Franz Hohenwalder, pentrucă am fost trimes aci la Berlin ca ajutor al poliției secrete franceze. Destăinuirea mi-a fost făcută de către superiorul meu.

— Atunci ai fi...

— Detectiv secret — da! Voiesem să mă las de meseria asta primejdioasă, după ce te-am cunoscut pe tine, voiam să rămân aici să încep vreo afacere bănoasă.

— Dar baroana de Brissac?

— Da, vezi tu, asta-i o doamnă care stă și ea în legături tainice cu noi. Asta am să ți-o povestesc altă dată, Alice. Tatăl tău, după cum am aflat eri foarte precis este șeful bandei care plasează bancnotele false fabricate în Franța!

Alice se aruncă la picioarele lui cu un țipăt de spaimă.

— Spune-mi că te-ai înșelat! Nu se poate să fie așa! Fii îndurător!

Franz Hohenwalder răspunse cu glas îndurerat:

— De ași mai fi avut îndoiala cea mai mică, în astă seară mi-a fost răpită. Am ascultat convorbirea lui cu omul celalt, care pare atât de misterios!

— Ce voia omul acela dela tata?

— I-a adus cincizeci de bancnote a o mie de mărci, pe care Hartenberg le-a închiat în biroul lui, pentrucă sus, în partea dreaptă aveau o mică greșeală de imprimare, o pată mică de tot, abia vizibilă.

Sărmana fată se mai împotrivește cu disperare.

— Nu-i adevărat! Noi suntem săraci! Niciodată n'a avut tata în stăpânire o sumă atât de mare! strigă ea.

— Tu ești copilul lui, te înțeleg, Alice! Rămâi cu bine! N'aibi teamă, nu-l trădez pe tatăl tău, în orice caz părăsesc slujba de polițist! Nu-l pot arunca în temniță pe omul care te numește fiica sa!

Ochii bieței fete ard de înfrigurare.

— Cunosc biroul tatei și știu unde-și ascunde cheile. Vreau să mă încredințez chiar cu ochii mei — și apoi...

O apucă amețeala gândindu-se numai la asta.

Ea îl trage aproape cu deasila în odaia de lucru a lui Hartenberg și el o urmează cu un zâmbet misterios.

Găsește repede cheile, vrea să descuie, dar o apucă un tremur, și cade pe un scaun de lângă masă.

— Nu pot!..

El îi ia cheile din mână şi deschide singur dulăpaşul. Tăblia se dă deoparte, Franz se apleacă peste rafturile deschise, întinde mâna, şi în clipa următoare aruncă un pachetel tare pe masă.

— Cincizeci de mii de mărci în bancnote falşe! Poftim, încredinţează-te! zise el cu glas înăbuşit.

Alice se ridică, clătinându-se, mâinile ei tremurătoare rup învelişul, ochii i se holbează — numai hârtii de câte o mie! Şi în colţul drept, greşeala de imprimerie, cum spusese Franz.

Cu un geamăt dânsa cade la pământ.

Franz Hohenwalder stă în faţa ei cu braţele încrucişate.

De pe chipul lui a pierit expresia de milă, de disperare şi de jale.

Zâmbind se apleacă peste trupul tineresc al Alicei.

— Mai bine nici că-mi puteam dori! îşi zise el. Prin asta îmi economisesc o treabă importantă.

Scoate din buzunarul dela piept o sticluţă, o destupă şi o ţine sub nasul Alicei. Apoi pune sticluţa la loc. Se uită la ceas.

— Înainte!

Repede a adus ceva îmbrăcăminte pentru ea, şi un fişiu negru, cu care înfăşoară dibaci capul şi umerii fetei leşinate. Îşi întinde braţele puternice, îşi pune pălăria, şi o ridică pe Alice depe jos. Cu povara, al cărei cap se odihneşte pe umărul lui, părăseşte apoi casa zăvorită pe dinăuntru.

Afară se uită mai întâi în juru-i, ascultă în noapte, şi când îşi dă seama că totul e liniştit în jur, păşeşte zorit şi răzând încet, pierzându-se în întunerec.

Repede a ajuns la o mică piaţă, unde se vede o trăsură. Birjarul doarme pe capră.

— Hei birjar, du-ne la podul M... Nevastă-mea a leşinat. Hai, grăbeşte-te! strigă el.

Înainte ca birjarul să fi putut vedea pe cine aşează în trăsură clientul său nocturn, uşa cupeului se şi închisese. Birjarul dă bice cailor, care pornesc în goană.

Câtă vreme o fi zăcut leşinată, nu ştia nici Alice. Când se trezi însfârşit, privi în juru-i şi scoase un oftat adânc.

Unde se afla oare? Ce se petrecuse cu ea şi dece o doare aşa capul?

Cu încetul i se adună gândurile. Apoi scoase un ţipăt de groază.

Banii cei mulţi! Bancnotele. Cine şi-ar fi putut măcar închipui că tatăl ei ar fi un criminal? Dar Franz? Unde o fi rămas?

În jurul ei, tăcere de moarte.

O cuprinde o spaimă care-i strânge inima tot mai tare.

E oare la ea acasă? Nu, asta-i o odaie străină! E întinsă pe un divan acoperit cu blănuri. Mobilele din juru-i sunt elegante, pe jos covoare.

Şi — Sfinte Dumnezeule! — ce-o fi asta? Unde-i rochia ei simplă de casă? Se ridică repede, tremurând toată. Privirea ei cade pe oglinda din peretele odăii; odaia, deşi mică, e aranjată cu mult gust. Trupul ei frumos, tineresc e învăluit într'un capot de dantelă spumoasă, care ia forma trupului ei delicat; picioruşele ei mici sunt vârâte în papuci turceşti.

Se repede la fereastră şi dă deoparte perdelele. Odaia e slab luminată de o lampă din tavan, dar Alice speră, că aruncând o privire în stradă să-şi poată da seama unde se află.

Dar se trage îndărăt îngrozită — aici nu e nicio fereastră: perdelele sunt acolo doar ca să acopere peretele, tapetat ca şi restul odăii, şi nimic altceva.

Alice îşi ţine fruntea în mâini, ochii ei rătăcesc plini de groază în juru-i.

— Sfinte Dumnezeule! Unde mă aflu oare? — Franz! Franz! ţipă ea deodată cu glas răsunător, înspăimântată la culme.

Dincolo e uşa. Vrea să iasă — să plece! Aerul înăbuşitor de aici ameninţă s'o sufoce. Zgâlţâie uşa dar rămâne împietrită: e încuiată! Pumnii ei mici bat în tăblie, gura ei strigă cu putere după ajutor — şi iată că uşa se deschide fără zgomot şi Franz Hohenwalder intră.

În primul moment, Alice se dă îndărăt, cu spaimă. Tânărul este îmbrăcat în haine foarte elegante de seară, un briliant mare străluceşte pe cămaşa lui albă ca zăpada. Dar sărmana fată n'are timp să cumpănească mult, şi cu un strigăt de mântuire sare la pieptul iubitului.

— Franz! O, cât îţi mulţumesc că eşti aici! Unde mă aflu oare? Ce s'a petrecut cu mine? Ocroteşte-mă, Franz, îmi este o frică de moarte!

Răsuflând greu se lipeşte de umărul lui. Braţele lui o cuprind, în ochii-i se aprinde o flacără caldă şi pătimaşe. Astfel o trage pe Alice până la divan. Respiraţia lui îi arde faţa, iar buzele lui murmură răguşit:

— În sfârşit a mea — cu totul a mea! De ce ţi-e frică, Alice? Nu sunt eu cu tine? Nimeni n'o să ne deranjeze, aci ne putem trăi în voie iubirea noastră.

Ea se sperie de expresia pătimaşe a ochilor săi şi-l depărtează cu braţele.

— Cum îmi vorbeşti, Franz? — Te rog... fii îndurător... du-mă înapoi, la tata! De nu mă găseşte acasă când s'o întoarce, o să se sperie!

Franz izbucneşte în râs.

— Ia lasă-l încolo! Să te caute, dar de găsit — de găsit nu o găseşte nimeni aici, câtă vreme nu vreau eu.

El o cuprinde din nou. Dar Alice e atât de copleşită de spaima şi de groaza ce-i inspiră toată situaţia ei, încât se smulge dela el şi fuge spre uşă.

— Vreau să plec, — bunul, dragul meu Franz, condu-mă afară! îl imploră ea.

El râde din nou şi se apropie de ea.

— Incotro, oare, în costumul ăsta?

Ea se priveşte roşind şi se trage în colţul odăii.

— Asta... n'ai fi trebuit s'o faci, Franz! M'am încrezut în tine până'acum, credeam că mă vei iubi curat şi nobil — şi acum — o, Doamne!

Izbucneşte în hohote de plâns, dar tânărul stă în faţa ei şi-i trage mâinile depe obraz.

— Dacă mă iubeşti, Alice, lasă plânsul, care dealtminteri te face şi mai frumoasă!

Cu patimă sălbatecă trage trupul zvelt, delicat, la pieptul lui; picioarele fetei şovăie, dar braţele lui o ridică şi cu toată împotrivirea ei o duce spre divan.

— De mult am aşteptat ceasul acesta! zise el cu bucurie.

— Franz! — Ajutor!

Mătasea fină a capotului se sfâşie, gâtul ei ca de alabastru e acoperit de sărutările lui, capul de copil al Alicei cade înapoi palid ca ceara. Deodată bate cineva în uşă. De trei ori — cu bătăi regulate!

Braţele lui Franz Hohenwalder se desfac îndată. Se ridică dintr'o mişcare şi pe chipul lui se desenează acuma o expresie de rigiditate.

Fără să mai arunce o privire măcar asupra Alicei, care-l priveşte uluită, el păşeşte spre uşă. Ştie că e timpul să plece. Omul lui de încredere i-a dat semnalul.

Deodată răsună un ţipăt în urma lui. Alice stă pe pragul uşii. Nu mai are decât un singur gând: să se vadă liberă!

— Franz! Pentru numele lui Dumnezeu! Du-mă de aici! strigă ea şi vrea să apuce uşa.

Dar ce-i asta? Uşa a fost trântită în faţa ei. Franz nici nu s'a întors măcar. Sărmana duce mâinile la tâmple, care svâcnesc cu putere. Este ea oare în toate minţile? Ce însemnează toate astea? Zgâlţâie sălbatec dar uşa e încuiată!

O cuprinde disperarea. Situaţia ei misterioasă, închisoarea asta încuiată, totul o îngrozeşte până la nebunie.

Ochii ei caută vreun instrument ca să forţeze uşa. Numai să se vadă afară. Chiar de ar fi să se prăbuşească jos în stradă. Numai să poată pleca de aici! Un cârlig de fier atârnă pe după sobă cea mică; a fost pe semne uitat acolo! Intr'o iritaţie sălbatecă, nenorocita încearcă să-l vâre între uşă şi broască — izbuteşte însfârşit — încă o opintire, şi uşa cedează sub mâinile ei.

se strecoară din închisoarea ei. Dar fără ca să se întrebe încotro duce, ea nu se gândește decât la fugă.

Vrea să pornească repede pe gang, dar n'a apucat încă să facă un pas, că se și dă înapoi plină de groază, până în pragul odăii, cu ochii larg deschiși spre o arătare fantomatică, un spectru care ieșise ca din pământ înaintea ei.

Un bărbat cu o mantie largă, cu pălăria trasă adânc, peste obraz. Acum lumina mată cade pe obrazul acesta — o mască roșie îi arătă doi ochi negri, arzători, care-i pricinuiesc groază.

Mâna lui, îmbrăcată cu o mănușe albă, o apucă de încheietura brațului. Ca un clește de fier se înfig degetele lui în carnea ei — cu brațul celalt îi arătă poruncitor odaia pe care abia o părăsise.

Ea se cutremură de groază, dar cu toate astea, desnădejdea o face să nu-și piardă cumpătul.

— Vreau să plec! Ajutor! strigă ea.

Caută să se libereze, o luptă scurtă se iscă între cei doi, apoi Masca-Roșie îmbrâncește cu putere pe nenorocită înapoi în odaie, și pe când Alice, cu un strigăt pe jumătate înăbușit, se prăbușește lângă divan, ușa se închide.

De astă dată nu mai există salvare. Zăvorul de fier a rămas afară în gang.

CAP. 7

Intrat ca în pământ

Să ne întoarcem cu o noapte înainte, la podul peste care Masca-Roșie aruncase pe Margot.

Ce se întâmplase cu ea? S'a înecat, sărmana, sau a salvat-o vreo minune?

Criminalul se apleacă peste parapet și ascultă murmurul apei în adâncime.

— Ea nu-mi mai poate face niciun rău, nu mă mai poate trăda! zise el cu un zâmbet diabolic.

Dar — ce-o fi asta? Niciun plescăit al apei, niciun fel de luptă disperată colo jos, doar un troznet și un pârâit sub unul din picioarele podului.

— Mii de draci! Ce se petrece aici? blestemă Masca-Roșie.

Încă odată se mai apleacă adânc peste parapetul podului, și acum, la lumina nesigură a lunii, putu recunoaște o schelă de scânduri, șubredă, care înconjoară piciorul acesta. Păreau că lucrătorii avuseseră ceva de reparat și lăsaseră acolo câteva bârne și scânduri, surprinși de venirea nopții.

Trupul lui Margot stă atârnat printre scânduri. Se agață cu toată puterea de ele, dar chiar în clipa următoare terenul șubred se va nărui sub ea.

Şi chiar aşa este — unele bucăţi au şi început să cadă—nu mai are de trăit decât câteva secunde. — Deodată strigătul ei sfâşietor de ajutor răsună pentru ultima oară peste gâlgâitul sgomotos al apei.

De sus răspunde un râs. Peste faţa lunei se întinde un nor negru, zdrenţuit, şi se face întunerec. Apoi urmează o cădere, un plescăit puternic al apei repezi, şi iar se luminează.

La mare depărtare se vede gonind un obiect întunecat, care se învârteşte încoace şi încolo, până ce însfârşit se scufundă.

— Cale bună! strigă criminalul în batjocură. Apoi dă din cap. — E mai bine aşa, decât să mă fi folosit de cuţit.

Stă să asculte, dar nu se pare să se apropie vreo primejdie. Deacurmezişul trotuarului podului zace un trup nemişcat, sângerând. Cu braţele încrucişate priveşte mascatul în jos la victima sa.

— La un astfel de sfârşit nu te-ai aşteptat, desigur, Madame? murmură el. De ce a trebuit să ne mai întâlnim şi aici la Berlin? Decât te ţii scai după mine? Sau aveai cumva în capitala Germaniei vreo altă afacere de descurcat? Atunci să ştii că ai avut un ghinion blestemat.

Stă să cumpănească. După toate probabilităţile femeia este moartă. Cuţitul lui a lovit-o în inimă.

— S'o trimet după cealaltă? se gândeşte el. Dar apoi clătină din cap.

Vrea să se depărteze. Dar mai şovăie odată fără să vrea. Se lasă jos lângă moartă şi fără să se înspăimânte întoarce într'o parte capul cald încă al femeii.

Luna îi luminează. Un chip pământiu zace lângă el, cu ochii închişi, buzele strânse tare în ultimul zvâcnet al durerii.

Un timp nu se aude decât respiraţia gâfâitoare a criminalului.

Ochii lui sfredelesc trăsăturile înlemnite. N'a văzut-o pe femeia aceasta decât deghizată, nu ştie pe cine are în realitate înaintea sa, dar un sentiment necunoscut până atunci, ceva ciudat vrea să i se strecoare în inimă.

— Prostie! exclamă el. — N'am văzut niciodată pe femeia asta în prima mea tinereţe, un gând nerod, atâta tot!

Repede ca fulgerul se întrerupe. Un şuierat strident spintecă aerul.

— Mii de draci! Semnalul de alarmă al poliţiei! A sosit!

Aruncă o privire repede înapoia lui — drumul e încă liber! Apoi fuge cu paşi mari. Pare să aibe noroc, căci luna dispare iar în nori şi umbre fantastice se întind. Mantia lui fâlfâie în vânt ca aripile unui liliac.

Dar poliţiştii — sunt numai doi oameni — au observat umbra care fuge şi pornesc în goană după ea.

Ucigaşul se trezeşte la întrarea unei străduţe înguste. Încă vreo câteva zeci de paşi şi poate dispare într'una din grădini,

şi atunci n'au decât să-l caute. — Dar... ce-o mai fi şi asta?

Din nou răsună fluerul poliţistului.

— Opreşte! răsună porunca.

Un răspuns ironic se pierde în noapte.

Masca-Roşie s'a îndreptat spre malul fluviului. Un drum lăturalnic duce spre pod. Dar dintr'acolo se reped spre el primii doi poliţişti, pe când ceilalţi mai sunt încă departe.

Zadarnic caută fugarul să scape — zadarnic, el aleargă spre pieirea sa!

In urma lui se află zidurile de îndiguire ale fluviului. Nu-i mai rămâne decât să sară în apă!

Atunci criminalul se reazimă de zid şi rămâne cu privirile aţintite asupra celor doi poliţişti cari se apropie în fugă.

— Mâinile sus! strigă întâiul.

Omul învăluit în mantie surâde sub mască. Ridică amândouă braţele, cu degetele încleştate. N'are nicio armă în mâna dreaptă, deci nu-i nicio primejdie.

Mergând strânşi unul de altul, cei doi poliţişti se apropie. Acum îl privesc în faţă.

— Individul poartă o mască — ce-o mai fi şi asta?

Al doilea a întins şi el capul.

Deodată, ei se cutremură, sar în sus — bolborosesc câteva cuvinte fără rost — şi încep să se învârtească în loc, sfârlează, ca nişte nebuni!

Un şuerat se aude, un praf fin ţâşneşte dintr'o mică pompă de cauciuc, pe care omul cu mantia largă o ţine în mâna dreaptă ridicată, şi fără voia lor poliţiştii respiră praful vătămător; încep să bată aerul cu braţele, faţa li se schimonoseşte groaznic şi se prăbuşesc ameţiţi, ca după o beţie grea.

Mascatul porneşte fuga pe pod. Se crede salvat. Dar semnalul de alarmă şi-a făcut efectul. Din două părţi i se taie drumul.

Bagă mâna în buzunar şi apucă revolverul. Dacă n'o merge altfel, atunci primii cari l-or ataca trebuie să cadă, cu toate că el ar fi preferat să evite orice gălăgie.

Deodată zăreşte în strada lăturalnică, o lumină — felinarul unei trăsuri! Aceasta se apropie în goana mare şi goneşte spre oraş.

Masca Roşie aleargă dealungul zidurilor caselor. Dacă ajunge la un colţ al străzii, e salvat! Dar şi acolo se iveşte un poliţist, şi mascatul vede licărind revolverul acestuia.

Chiar în clipa aceea trece pe dinaintea lui trăsura şi-i ascunde privirilor poliţistului care se repezise înspre el. Înapoi nu mai poate da Masca-Roşie, şi acolo îl aşteaptă adversarii.... Atunci ucigaşul se repede la trăsura închisă, smulge înlăuntru cu o dibăcie nemaipomenită uşa, în plin mers, se aruncă în trăsură şi uşa se închide la loc.

O doamnă şade înăuntru. Grozav de surprinsă de cele petrecute, scoate un ţipăt care se pierde însă, acoperit de uruitul roţilor, iar mâna ei se întinde spre cordonul soneriei, ca să facă pe vizitiu să oprească.

Masca-Roşie vede asta — şi înainte ca doamna speriată să fi atins cordonul, criminalul s'a şi aruncat asupra ei. Cu amândouă mâinile îi încleştează gâtul...

— Ajutor! încearcă ea să strige.

In zadar! Omul ştie ce-l aşteaptă, dacă birjarul opreşte!

Trăsura goneşte înainte. A şi trecut dincolo de colţ — când deodată, lumina unui felinar cade în trăsură. Cu un râs zgomotos mascatul îşi retrage mâinile de pe frumosul gât alb al femeii care se apără cu îndârjire.

Amândoi se privesc.

— Leonie! strigă înveselit criminalul, scoţându-şi în acelaşi timp masca.

— Hector Remmonti răspunde baroana de Brissac, sforţându-se să-şi recapete respiraţia.

Două suflete nobile s'au regăsit!

Poliţistul din colţ a rămas ca buimăcit. Unde a dispărut omul care fugise pe stradă? Pe piaţă dispar luminile trăsurii străine, care părea că n'are nicio legătură cu toată afacerea. Repede se înapoiază la ceilalţi poliţişti. Poate să se fi întors criminalul la pod.

Dar acolo nu dau decât de cei doi colegi ai lor, adormiţi. La toate zgâlţâielile nu dau decât răspunsuri bâlbâite. Insfârşit aerul rece îi înviorează.

— Unde-i ticălosul? exclamă unul din ei.

După multă osteneală ajung să se înţeleagă. Omul cu mantia largă trebuie să fi întrebuinţat un narcotic necunoscut până acum, de o tărie excepţională, pentru a reduce la neputinţă pe adversarii săi.

— După el! fu hotărârea.

Cel mai în vârstă însă clătină din cap.

— Mă tem că în noaptea asta nu mai punem mâna pe el. Asta-i un maestru! Aţi uitat ce ne-a comunicat azi dimineaţă şeful poliţiei? — Masca-Roşie e în Berlin! El a fost! De data asta ne-a scăpat. Să vedem mai bine de victima lui! A strigat aici cineva după ajutor.

Pornesc cu toţii spre pod. Luna s'a ivit din nou, lumina ei palidă se aşterne pe pământ.

Felinarele oarbe îşi împrăştie luminile.

— Aici sunt urme de sânge! strigă unul.

Se apropie cu toţii. Da — aici zăcuse un trup sângerând. Dar locul e gol, victima a dispărut, ca şi omul cu masca roşie.

CAP. 8

În căpcană

Strada I. din Berlin se întinde, la unul din capete până afară din oraș, până la marginile unui fost sat, care astăzi nu mai există. Doar puține felinare mai ard prin partea locului și aproape nu trece nimeni pe acolo, în orele târzii ale nopții. Din când în când se furișează doar câte un individ care se ferește de lumina zilei, sau se aude pasul obosit al vreunui vagabond lipsit de adăpost; oamenii la locul lor însă, evită, mai ales la ore târzii, strada aceasta.

E unsprezece fără un sfert. Dinspre oraș se ivește umbra unui om care se clătină, un om beat, pe semne. Se apropie în zig-zaguri de capătul străzii, unde stă singuratică o casă veche, părăsită, neluminată și dărăpănată, poreclită de popor „Hotelul Călăului", pentru că se povestea că de mult de tot ar fi locuit aici călăul oficial.

Din când în când bețivul se reazimă de câte un zid, și atunci, bombănește de parcă și-ar vorbi singur, pentru ca apoi să pornească din nou mai departe, clătinându-se.

A ajuns la casa singuratică și caută o ușă pe unde să intre. Aici totul e dărăpănat, nimeni nu-l oprește să intre când împinge în lături ușa care atârnă strâmb în țâțâni, și dispare în cuprinsul casei.

În întunericul care domnește, scapără o lumină. A aprins-o bețivul. Nu sunt oare două umbre care stau lângă el?

Din nou se lasă noapte adâncă. Se aude un pas târșit și se pare că bețivul a căzut undeva. Într'adevăr, urmează un zgomot în momentul acela, apoi o înjurătură a omului, care socotise pesemne să-și găsească aci adăpost peste noapte.

Nimeni nu răspunde ceva. Bețivul sau a căzut în vreo gură de chepeng, care duce în pivniță și statuse pesemne deschisă, sau zace prin vreun ungher pe undeva.

Zece minute după aceea apare din nou dinspre stradă făptura unui bărbat, privește în juru-i, ascultă și dispare în casa întunecată. Urmează o pauză, apoi apare un al doilea bărbat, al treilea, al patrulea, al cincilea și toți dispar în casă.

Întâiul dintre ei așteaptă pe următorii într'o pivniță care nu prea e adâncă, dar are două ieșiri. Tot felul de vechituri zac prin unghere; mirosse a mucegai și praf.

Un felinar orb luminează încăperea. Fiecare din cei cinci bărbați e altfel îmbrăcat: unul ca un comisionar de stradă cu șapca roșie, al doilea ca un cărbunar cu fața înegrită, al treilea chiar ca polițist, ceilalți doi par a fi niște vagabonzi, dintre cei cari dorm pe bănci sau prin piețe în nopțile calde de vară.

Ce e ciudat la ei, e că au cu toții mâini mici și nemuncite.

Stau tăcuți în cerc. Așteaptă parcă ceva. După cât se pare, ei nu sunt aici pentru întâia oară.

— Știe naiba — mormăie însfârșit unul din ei, cel îmbrăcat ca polițist. Astăzi nu mă simt în apele mele. Cuibul ăsta vechiu de lilieci nu-mi place de fel.

— Te temi cumva de un atac neașteptat din partea venerabililor d-tale colegi? îl ironizează comisarul.

Undeva în depărtare se aud vag cele unsprezece bătăi ale unui ceasornic.

— Hai să coborâm, zice omul cu șapca roșie. A auzit careva din voi vreun zgomot suspect de când stăm aici?

— Nu!

— Atunci înainte!

Lumina felinarului orb joacă pe podea. Un chepeng se arată. E ridicat repede și cei cinci dispar în adâncime — într'o a doua pivniță.

O vreme domnește tăcere deplină, apoi se aude un hărăit, într'un colț unde sunt așezate, claie peste grămadă, niște scânduri.

— Cinci! se aude o voce înceată. Le-ai văzut fețele?

— Indivizii aveau toți fețele mânjite. Nu prea era ceva de văzut! sună răspunsul.

— O să le curățim noi îndată, fețele astea, la prefectura poliției! râde vocea întâia.

— Pst! Vine cineva.

Iar tăcere mormântală... apoi un pas ușor. O lumină vie scapără. În pivnița de sus stă un bărbat cu o mantie neagră, care tocmai s'a desfăcut puțin. Ciudat de tot: omul poartă haine de bal cu briliante la cămașe!

Acum înalță capul: o mască roșie acoperea fața mosafirului nocturn. Timp de mai multe secunde lumina cade asupra lui. Pe buzele lui subțiri, care au rămas neacoperite de mască, joacă parcă un zâmbet batjocoritor, apoi se apropie și el de chepengul prin care au dispărut cei cinci și bate de trei ori.

I se deschide de jos. Omul cu mantie neagră dispare și el.

— Chepengul e încuiat! șoptește sus o voce înceată.

— Sunt toți în colivie. De fapt am putea proceda scurt, căci de scăpat nu ne mai poate scăpa niciunul. Șase dintr'ai noștri sunt postați pe acoperiș și în stradă.

— Răbdare! Să ne ținem de parolă! Dacă răsună de jos un fluerat sau vreo împușcătură, atunci forțăm chepengul și prindem banda!

Masca-Roșie fu primit în pivnița a doua, tare veche dar încăpătoare, cu un murmur surd. Dar niciu salutare nu scapă de pe buzele mascatului.

— Faceți lumină! spuse el, scurt.

Îndată scânteiază câteva felinare oarbe, care sunt așezate în

firidele pivniței. Acum abia, după ce este destulă lumină, se poate arunca o privire prin pivniță. Trebuie să fi fost odinioară o hrubă pentru vinuri. Coloane înegrite de vreme sprijină tavanul boltit, pe pereți atârnă uriașe pânze de păianjen, ca văluri fâlfâietoare. Podeaua e din lespezi. Câteva bănci de lemn pe jumătate ruinate stau sau zac primprejur și se vede și o masă de scânduri. Dealungul unui perete și într'o firidă întunecată stau butoaie vechi, mari și mici, unele plesnite și hodorogite. Într'unul din butoaiele astea zace un om, bețivul, pe care l-am putut observa la început. Nimeni nu-l poate zări căci butoiul îl acoperă și una din doage, care se desprinsese, o așezase el la locul ei după ce se strecurase înăuntru. În față se află o deschizătură mare cât capul, care înlesnește omului să observe tot ce se petrece în pivniță. Privirea lui de culoarea oțelului, ageră ca de șoim, măsoară cu deamănuntul pe fiecare. În mâna dreaptă ține revolverul, gata să tragă. Dar mai întâi vrea să audă, ce vor să pună la cale Masca-Roșie cu tovarășii săi.

— Așezați-vă, azi trebuie să terminăm iute, spune șeful.

Repede sunt aduse două bănci lângă masă și cei cinci se așează. Omul în mantie neagră stă tot în picioare, întunecat, cu mantia strânsă tare în jurul trupului. Ochii lui scânteiază ca cei ai unui șarpe.

— Vă convocasem aici, ca să vă dau însărcinări noui și informațiuni, începe el.

Aveți și voi să-mi dați socoteală. Dar m'am răsgândit! Nu se va rosti niciun cuvânt despre faptele ce le avem în urma noastră, nicio silabă despre planurile noastre tainice în viitor.

Se aude un murmur înăbușit.

— S'a întâmplat ceva? întrebă unul dintre cei cinci.

Cu o mișcare violentă Masca-Roșie înfige lama unui pumnal în masa de lemn.

— Trădare! strigă el cu acelaș glas răgușit de până acum. Nu suntem aici pentru întâia oară, dar pentru ultima! Casa e împresurată, stăm ca guzganii în cursă.

Răsună blesteme sălbatice. Toți sar în sus și-și scot armele ascunse. Vocea aspră a mascatului îi oprește:

— Stați locului! La ce să vă agitați? Nu sunt eu aici cu voi?

Toți îl privesc ca buimăciți.

— Da — dar dacă știi că e casa împresurată, atunci de ce ai mai venit încoace, șefule? spuse polițistul cel lung.

Urmează un râs batjocoritor.

— Pentrucă am de gând să joc înalt prea stimabilei poliții o festă, pe care n'o s'o uite așa de curând! Poliției... ca și lui Ochiu-de-Pisică!

— Canelia își vâră iar nasul, în treburile noastre? Numai el unul se poate măsura cu tine — acest nou Sherlock Holmes!

— O să vedeți cum jucăm azi, amândoi, pe viață și pe moarte. Care din voi a pomenit ceva Garoafei Negre despre întrunirea noastră de azi? Răspundeți!

Un moment de tăcere, apoi urmează un răspuns șovăitor, al comisarului:

— Eu, șefule! Ea e doar dintr'ai noștri și...

— Câine blestemat! îl întrerupe Masca-Roșie. — Nu ți-am impus tăcere ca și celorlalți?

Pe jumătate sugrumat de strânsoarea de fier a „șefu'ui", omul se rostogolește de pe bancă. Dar nu face nici cea mai mică împotrivire; gâfâind, se ridică din nou.

— Dacă a făcut ea pe trădătoarea — mii de tunete! — îi curm, eu cu mâna mea șirul zilelor! zice el sufiând greu.

— Asta-i treaba mea! interveni mascatul.

— Nu mai ai ce te sinchisi de asta. Încă o singură nesupunere și — s'a isprăvit cu tine! O întâmplare m'a făcut să aflu despre această trădare, altminteri ar fi biruit Ochiu-de-Pisică! Așa însă, e el omul pe care-l putem strivi după bunul nostru plac.

— Moarte blestematului! strigară cei cinci.

Șeful zâmbește:

— Nu! Să trăiască, să povestească celor dela siguranță, cum l-a biruit Masca-Roșie. Blestemul ridicolului nemărginit al acestei înfrângeri trebue să-i ia cu sine, acest nou Sherlock Holmes, ca să fie izgonit cu rușine și ocară la prima vizită care o va face la prefectura poliției! N'o să ne mai poată face vreun rău! Am eu azi o toană, să-l las pe mișel să trăiască! Casa împresurată, noi toți în cursă, și să nu obții totuși nicio izbândă! Așa de tont nu e nici măcar cel din urmă gardist de stradă.

Incrementiți îl privesc cei cinci bărbați. Nu se pot dumiri. Dar omul din butoiu își cercetează revolverul și zâmbește. Mai curând s'ar putea nărui cerul și pământul, decât să nu izbutească atacul său de azi!

Cu toate astea tonul „șefului" i se pare din ce în ce mai misterios.

— Cum vrei s'o scoți la capăt? strigă bărbații într'un glas.

— Răbdare! Mai întâi de toate canalia trebue să ia cunoștință de ultima mea lovitură. Agentul nostru principal a răspândit mai multe sute de bancnote false prin provincie. Am luat dela ei cele din urmă cincizeci — din alea cu greșala de imprimare — și le-am pus drept amintire, în biroul lui Ochiu-de-Pisică!

Surprinși la culme cei cinci bărbați îl privesc ca înpietriți. Oare „șeful" o fi în legătură cu Satana?

— Tu îl cunoști pe Ochiu-de-Pisică?

— De azi, da! Nu întrebați cine este, asta rămâne taina mea! N'aveți grijă, am să-i trimet contul meu la timp.

Se auziră exclamaţii de triumf. Privesc la conducătorul lor ca la o fiinţă supra-omenească.

— Şi acum, urmează Masca-Roşie, o să aveţi plăcerea să-l vedeţi în carne şi oase pe noul Sherlock Holmes!

Trânteşte masa în lături şi ridică în sus borul pălăriei. Cu braţele încrucişate, izbucneşte într'un hohot batjocoritor, strigă tare:

— Ochiu-de-Pisică, aibi bunătatea, să ni te prezinţi! Vezi cât de încordaţi de nerăbdare îmi sunt prietenii! Haide! Cât mai repede cu putinţă!

Pereţii răsfrâng sunetele, nu se mişcă nimic.

Cei cinci bandiţi stau în aşteptare, cu ochii larg deschişi.

— Omul nostru nu prea e politicos! râde „şeful". Să aşteptăm — hai să zicem, cinci minute! Eu am să mă mai plimb. Tu, Joe, urmăreşte arătătoarele ceasului tău! Numără tare! După o tăcere de cinci minute Sherlock Holmes al doilea va sta înaintea voastră! Să mă ia dracu, dacă-mi cade cuvântul de data asta!

Masca Roşie începe să se plimbe. Păşeşte agale în şus şi în jos prin pivniţa încăpătoare, cu braţele ascunse sub mantia lui neagră.

Şi Joe numără tare: unu... doi.. trei... patru...

Urmează clipe de încordare supremă. Omul cu mască stă aproape de tot de butoiul-ascunzătoare al beţivului şi se opreşte o clipă.

— Cinci minute! strigă Joe.

O lovitură detunătoare, un zgomot, blestemul sălbatec al unui om — şi detectivul stă în picioare în faţa celor şase bandiţi.

Ce se întâmplase? Ceva foarte simplu: cu un clocan puternic de lemn, care se afla într'o firidă de lângă butoiul cel vechiu şi uscat, omul cu mantia largă izbise în pereţii butoiului cu atâta putere încât doagele s'au desfăcut şi căzură în lături cu zgomot. Şi tot atât de repede se ridică în sus beţivul.

Ţinând în fiecare mână câte un revolver, îndreptate asupra bandiţilor, stă în faţa lor.

— Predaţi-vă! Orice împotrivire e zadarnică, strigă el cu glas detunător. Ieşirea e păzită! Niciunul din voi nu poate fugi!

Tăişuri de cuţite fulgeeră, mutre sălbatece, contractate, se arătară detectivului, care parcă nici nu se sinchiseşte de nimic.

— Opriţi! îndărăt! porunceşte Masca-Roşie oamenilor săi.

Ei se dau în lături mârâind ca nişte câini.

— Armele la loc, n'avem nevoie de aşa ceva, domnii mei, pentru ca să vă prezint aci în persoană pe cel mai temut dintre detectivii lumii, pe colegul şi rivalul gloriei lui Sherlock Holmes, numit Ochiu-de-Pisică! Iţi spun bună-seara, prea stimabile şi mă bucur nespus de a face cunoştinţă cu d-ta.

CAP. 9

O întâlnire ciudată

In căderea ei mortală, Margot întinsese brațele instinctiv, ca să găsească ceva de care să se ție. Corpul ei se izbește greu de ceva dar — ce-i asta? — Ea nu se cufundă în apă, atârnă și se încleștează de niște scânduri și bârne. Abia adineauri voise să moară și acum e apucată de o adevărată groază de moarte. Simte scândurile cutremurându-se sub ea, mâinile ei sfâșiate și însângerate se încleștează de lemnul care se clatină, ea strigă după ajutor, aproape fără să-și dea seama. De sus îi răspunde râsul criminalului — și asta îi redă deodată conștiința de sine.

Nu vrea să moară, de-acum știe unde trebuie să-l caute pe criminal, ea trebuie să trăiască! Terenul de sub picioare se clatină, e pierdută, un trosnet sub ea, lângă ea, apa gâlgâie, dar iată, în clipa din urmă, cu moartea în fața ochilor, se petrece ceva ciudat, neașteptat! Un cârlig de fier i se înfipsese în haine, pe la spate și o ține cu putere. De sub ea se rostogolește o bârnă grea prăvălindu-se în unda repede, vâjâitoare. Vântul nopții gonește niște nori negri, acoperind luna; se face întuneric. De sus răsună strigătul lui Mască-Roșie: „Cale bună!"

Ca paralizată atârnă nenorocita între cer și apă, tot reținută de cârlig. Insfârșit, se mai luminează și acum recunoaște și ea ce i se întâmplase.

In urma unei mișcări repezi, pe care o făcuse Margot în ultimul moment, hainele ei s'au agățat pe la spate de cârligul puternic de fier, înfipt în zid, pe care ea nu-l observase mai înainte. De moarte prin înec e salvată, dar situația ei nu e mai puțin înfricoșătoare, apa îi udă picioarele, cari nu mai au de ce se sprijini, simte un fior de ghiață cuprinzându-i membrele, iar buzele ei îngână o rugăciune supremă. Dacă ar striga, poate că va fi ridicată de acolo spre a fi aruncată în închisoare.

Cine o va crede că l-a văzut pe ucigașul contelui de Hohenegge și că a fost asvârlită de el peste pod? Ochii îi rătăcesc speriați în jur, ea atârnă în umbră, nici de sus nu poate fi descoperită, și asta e spre binele ei. Pași răsună peste pod, fluierele polițiștilor — ucigașul e urmărit! Dar goana trece mai departe, ea va scăpa, cu siguranță!

Atunci privirea desnădăjduită a fetei zărește o mică ieșitură a zidului, pe care-și poate propti piciorul, mâna i se întinde după un inel de fier, și acum se poate libera de cârlig! O ultimă scândură îngustă mai stă aproape de tot de pilastrul podului, susținută de două bârne. Dac'ar putea ajunge la scândura aceea, dacă n'ar apuca-o amețeala, i-ar fi cu putință să iasă la mal și atunci ar fi salvată.

Trebuie cu orice preț să cuteze, să se hotărască la pasul acesta. Piciorul îi bâjbâie spre scândura nesigură; ajunge la ea. Mâinile ei sfâșiate și însângerate, caută cel mai mic punct de sprijin, dă drumul inelului și... stă gâfâind pe scândura clătinătoare, cu spatele rezemat de pilastrul întunecat. I se face negru dinaintea ochilor, dar își încleștează dinții, nu trebuie să-și piardă tocmai acum cunoștința, căci atunci ar fi pierdută!

Încă o mică săritură, — o ultimă, primejdioasă îndrăzneală! — și iată, are noroc, trupul ei cade în iarba umedă a malului povârnit. Margot a scăpat de moarte, de înec! Câteva minute zace ca paralizată pe jos, apoi simte puterile revenindu-i. Numai să nu moară, acum, când îl cunoaște pe mârșavul criminal! Vrea să se ridice, dar deodată se aude iar zgomot de sus. Polițiștii îl urmărese pe ucigașul care fuge. Se aud voci, cineva strigă peste parapetul podului, dar Margot nu răspunde, și de văzut nu poate fi văzută în locul acesta.

Insfârșit, se face tăcere. Criminalul și urmăritorii săi au dispărut în întuneric.

Cu mare greutate se cațără biata Margot pe povârnișul malului. Sus trebuie să sară peste zidul de piatră, dar nu e lucru chiar așa de greu. Dar mai înainte de toate stă să asculte înc'odată în juru-i. Nu se aude nimic! Ciudat! Oare n'au dat polițiștii de victima criminalului — sau au luat-o cu ei?

Dar tot n'ar fi fost cu putință ca ei s'o fi luat atât de repede. Veghează vreunul din ei cadavrul? Dar nu se vede, nu se aude nimic! Margot stă pe stradă, și-a pierdut fișiul, o fi rămas agățat de pilastrul podului sau o fi plutind pe apă. Vântul îi flutură părul peste chipul palid ca de mort. Ochii ei cată îngroziți spre pământ.

Pășește pe pod și vede petele negre pe lespezile de piatră. Aci zăcuse femeia pe care criminalul o înjunghiase cu pumnalul! Dar unde o fi pierit trupul? Merge pe pod clătinându-se ca beată. Încotro să apuce? Nu cunoaște niciun om care ar putea-o primi și ascunde pe ea, care de mâine dimineață va fi căutată pretutindeni de poliție. Urechea îi e izbită deodată de un oftat. Ea se cutremură toată. Ce să fie? Pare să fi fost o voce omenească.

Se îndreaptă spre direcția de unde auzise oftatul. Podul formează într'un loc o firidă îngustă, în care nu pătrunde nicio rază de lumină. Acolo se mișcă ceva.

— Cheamă cineva? Pot fi de vreun ajutor? întreabă ea căutând să pătrundă întunericul.

Căpătă îndată răspuns.

— Oricine ai fi — îndeplinește ruga unei femei rănite! Un om m'a atacat și sângele curge din rană.

Margot nu aude pentru întâia oară vocea aceasta. Este femeia care se luptase cu Masca-Roșie. Dar o altă amintire îl

Un gang îngust stă în fața-i, luminat doar de lumina care

străfulgeră gândirea: aceeași voce răsunase în grădina tatălui ei, sălbatecă, desnădăjduită.

— Te-am văzut luptându-te cu criminalul și am vrut să te ajut! răspunde ea repede.

— Dar cine ești d-ta?

— O nenorocită — ca și d-ta! Să chem poliția?

— Nu! nu! Nu-mi trebuie poliția, se aude prin întuneric vocea iritată a rănitei. Vrei să fii atât de bună să-mi dai brațul?

— Din toată inima! Dar cum de ai ajuns în firida asta întunecoasă? Te văzusem doar zăcând nemișcată într'un lac de sânge lângă parapetul podului?

— Îmi pierdusem cunoștința și căzând m'am izbit cu capul de lespezile de piatră. Când mi-am mai revenit în simțire m'am târât cât am putut de repede în firida asta.

— În vremea asta criminalul a fost urmărit de mai mulți polițiști, dar le-a scăpat. Dece n'ai strigat pe vreunul din ei?

— N'am vrut! Asta e taina mea. Eu însă-mi am să-l prind pe ucigaș și am să-l predau călăului!

Margot simți un fior de groază străbătând-o din creștet până în tălpi, la auzul acestor cuvinte ale necunoscutei, rostite cu voce aspră și plină de patimă.

Nu poate vedea fața necunoscutei, și tot așa și trăsăturile propriului ei chip se șterg în întuneric.

Știe însă un lucru: că trebuie să-i ajute sărmanei femei, că trebuie să salveze ce mai e de salvat.

— Sângerezi! Pot să-ți leg rana până ce-om ajunge la un doctor? întrebă ea repede.

— Îți mulțumesc, dar e o rană la piept, și mi-am apăsat pe ea o batistă. Poate că mă iartă moartea și de data asta! Ajută-mă să mă ridic în picioare, pierderea sângelui mi-a luat puterile! O să găsim o trăsură care să ne ducă la mine acasă. Acolo am să-ți povestesc mai multe.

Margot o cuprinde cu amândouă brațele pe rănită și o ridică în sus. Femeia se sprijină de parapetul podului. O rază a lunei cade asupra ei și asupra fetei care stă în fața-i. Deodată ochii i se holbează și un strigăt răgușit îi scapă de pe buze.

— Sfinte Dumnezeule! D-ta — d-ta! Cum de ai ajuns la mine la o asemenea oră?

Margot nu pricepe turburarea grozavă a rănitei. Să fie oare frigurile rănei care o fac să aiureze?

— Am auzit strigătul d-tale de ajutor și am venit repede încoace! îngână ea, cu privirile plecate în jos. Dar n'am putut face nimic, căci în furia lui, criminalul m'a azvârlit peste pod.

— În apă?

— Da, dar am rămas agățată de un cârlig și m'am putut salva fără ca el să aibă cunoștință de asta.

— Nu ești d-ta Margot Hartenberg? șoptește rănita. Fața tresare speriată.

— Mă cunoști?

— Da, dar nu mai întreba nimic! Mă simt sfârșită de puteri. Ține minte numele pe care ți-l spun: Doctorul Bertrand; servitorul meu să-l aducă numaidecât. Birjarului spune-i casa cu numărul 56 din Wildenowstrasse, apartamentul din fund. Sună la parter, dacă mi-așa pierde cumva cunoștința.

Margot își întipărî în minte numele; era ca și cum totul ar fi un vis. Cine e femeia aceasta? De unde îl știe numele? Și totuși simte că o putere necunoscută, misterioasă o atrage către ea.

— Hai să mergem! o roagă din nou aceasta.

Încet, târându-se mai departe pas cu pas, cele două femei pornesc pe pod. Greu atârnă trupul rănitei în brațele lui Margot. Dar ea știe că trebuie să rabde, ca să salveze viața aceasta. Deodată aude uruitul unei trăsuri, în depărtare.

— Nu mai pot, geme rănita.

— Mai fă o mică sforțare ca să te ții în picioare! o îndeamnă Margot. Aud uruitul unei trăsuri, se apropie!

— Lasă-mă jos pe piatra asta... cheamă pe birjar.

Nenorocita își pierde din nou cunoștința; ca moartă cade pe un bolovan mare din drum.

Margot privește în juru-i, disperată. Nici țipenie de om cât vezi cu ochiul, împrejurimea e prost luminată și nu prea locuită. Dar iată că se ivesc felinarele trăsurii, se apropie tot mai mult, iar Margot se așează în mijlocul drumului, făcând semne cu brațele. Trăsura se oprește cu o smucitură; calul clatină capul cu violență.

— Ce naiba vrei de-mi închizi drumul? Fă bine de te dă deoparte! strigă birjarul morocănos.

— Te rog, vino-mi într'ajutor! răspunde fata cu o supremă încordare. Poartă-te creștinește! E vorba de viața unei nenorocite.

— Nu mă mai reține, am un client în trăsură și trebuie să mă grăbesc. În trecere am să vestesc un post de salvare. Așteaptă până atunci.

— Sărmana își pierde tot sânghele în vremea asta!

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi văd de drum!

El ridică biciul, spre a-și porni calul mai departe, dar în aceeași clipă ușa trăsurii se deschide și un tânăr sare afară.

— Ce s'a întâmplat? Ah, o domnișoară! exclamă el surprins, apropiindu-se de Margot.

La lumina felinarului stau față în față, tânărul și Margot. Primul e îmbrăcat elegant, e înalt, svelt, și pe figura lui strălucesc doi ochi negri, care trezesc încrederea. O mustață mică

acoperă buza de sus, iar gura ușor întredeschisă lasă să se vadă dinții lui frumoși.

— Ajută-mi, domnule! se roagă Margot, roșind fără voie sub privirile cercetătoare ale tânărului. Ruda mea a suferit un accident. Am fost atacate de niște țicăloși pe când ne întorceam acasă, și sărmana a căpătat chiar o lovitură de cuțit. Zace leșinată acolo pe o piatră.

— Dar se înțelege dela sine că vă cedez trăsura, vreau să zic că n'o s'aveți, cred, nimic împotrivă dacă am să vă ajut să aducem încoace pe rănită și să vă însoțesc până acasă?

Margot nu găsește îndată cuvinte; nu poate arăta decât locul unde zace leșinată. Tânărul o urmează repede spre locul acela și fără întârziere ridică pe rănită și ajutat de Margot, duce pe necunoscută în trăsură, dă birjarului adresa, pe care i-a comunicat-o fata, și se așează și el în trăsură.

In tot timpul mersului cei doi tineri n'au schimbat niciun cuvânt între ei. Insfârșit trăsura se oprește. Margot sună. Apare portarul, și nu mică e spaima acestuia când aude despre ce e vorba. Cu lumânarea în mână conduce pe tânărul care poartă pe femeia leșinată, spre curtea din fund, în așa zisul pavilion din grădină. Un servitor bătrân deschide, la bătăile în ușă ale lui Margot, care îi comunică în câteva cuvinte cele întâmplate, apoi culcă cât se poate de repede pe rănită pe un divan din odaia din față. Niciun cuvânt de prisos, niciо jelanie nu-i scapă de pe buze, doar ochii lui au o scăpărare amenințătoare și plină de taină în acelaș timp.

— Dacă voiți să rămâneți lângă stăpâna mea, am să mă duc să-l aduc repede pe doctorul, a cărui adresă v'a dat-o, zice el apoi.

— Mă voiu duce să-l chem chiar eu, îl răspunde Margot.

Părăsește apoi casa împreună cu tânărul, ca să se folosească de trăsura acestuia, care apucă pe strada unde locuiește doctorul. In momentul despărțirii, străinul ține o vreme mâna lui Margot într'a lui și caută să citească în privirile fetei.

— Am să vă mai revăd? întrebă el.

Ea clătină repede din cap.

Ce să răspundă ea acestei întrebări deschise? Tânărul nici nu bănuiește măcar pe cine are în față lui.

— Păreți atât de tristă! Dacă v'aș putea ajuta cu ceva... Am îndurat multe amărăciuni în viața mea, am desnădăjduit adesea de bunătatea lui Dumnezeu, dar totuși a răsărit și pentru mine ziua, în care soarele îmi luminează din nou. Sunt în drum spre tatăl meu — un tată, pe care nu l-am mai văzut de mulți ani, pentru care am fost mort, și care azi, după nesfârșite încercări, mă strânge iertător iarăși la pieptul său. Vă mir desigur, că vă povestesc asemenea lucruri, cari mă privesc numai pe mine. Dar trebuie să mă iertați, mi-e inima prea plină!

O ursită asemănătoare cu a ei! Nu e şi ea moartă pentru tatăl ei? Va veni oare şi pentru ea vreodată ziua în care să-şi afle şi ea iertarea, în care să-şi poată ridica liberă privirea către cer? Adânc mişcată întinde tânărului, mâna.

— Vă mulţumesc pentru bunătatea d-voastră — dar n'am nevoie de nicjun ajutor! Ţin numai să vă mulţumesc din toată inima în numele nenorocitei mele rude.

— Atunci rămâneţi cu bine, domnişoară, murmură el încet. De mâine încolo mă voi numi tar ca odinioară Erwin von Bergen— dacă veţi voi să vă aminiiţi vreodată de mine.

Şi cu asta plecă.

Margot privea după el gândiloare. Erwin von Bergen! Auzea pentru întâia oară numele, care avea să joace pe viitor un rol important în viaţa ei.

După o jumătate de oră tânărul baron ajunge la hotelul său, unde s'a înscris sub numele de John Roller, cu care călătorise până acum dela sosirea sa din Hamburg. Urcă în fugă scara hotelului. Era târziu dar cu toate astea tânărul nu simţea oboseală.

Face lumină şi se aşează într'un fotoliu de lângă masă. Scoate o scrisoare din portofoliu, pe care o şi citise de mai multe ori până acum, căci e cam mototolită. O reciteşte iar:

„Iert toate sângelui tău năvalnic şi fierbinte, Erwin. Ne-am purtat supărare destul de multă vreme. Singuratecă îmi e bătrâneţea, simt că n'am s'o mai duc multă vreme. De trei ani de zile te caut în tot întinsul Statelor-Unite. Ba se spunea că ai fi căzut în luptă cu Indienii, ba se zvonea că fuseseşi văzut în West. Însfârşit, am căpătat veşti sigure şi adresa ta. Nu mă mai lăsa să aştept mult, vino îndărăt în braţele tatălui tău. Uitat să fie tot ce s'a petrecut odinioară între noi! Ceasurile ce-mi mai rămân de trăit să le petrecem în pacinică fericire"!

— Viu, tată, peste câteva ceasuri ne vom strânge în braţe! De mii de ori m'am căit şi am ispăşit greu nebunia care m'a făcut să-mi pierd patria. Mâine, însfârşit, se deschide pentru noi o viaţă nouă, plină de fericire!

A pus la loc scrisoarea lângă celelalte documente în portofoliul, pe care-l aruncă pe masă.

— Tare aşi vrea să ştiu, ce-or fi vrând să însemneze rândurile acelea misterioase pe cari le-am primit aci la hotel, odată cu sosirea mea la Berlin! murmură el.

În gând repetă, ceeace-i scrisese un necunoscut:

„înainte de a vă înfăţişa tatălui d-voastră, contele von Bergen, sunteţi rugat a vă obosi până la adresa mai jos notată. Vi se vor desvălui lucruri de cari depinde tot viitorul d-voastră. De aceea nu şovăiţi, aveţi destul timp să vă duceţi mâine dimineaţă la locuinţa tatălui d-voastră".

Ca încheere era descris drumul spre un anumit loc, depărtat mult de oraș, în pădurica Humboldt.

Erwin nu știa ce e aceea frică, se liberase de acest sentiment dincolo, în West, și de oarece sub aceste câteva cuvinte părea a se ascunde ceva enigmatic, se supuse întocmai misteriosei scrisori.

La ora fixată, Erwin se afiase la întâlnire, și deși asupra locului nu părea să se fi înșelat — nu văzu, însă pe nimeni.

Să fi fost reținut oare cel care-i scrisese? Că se întâmplase chiar așa, vom afla mai târziu și vom afla deasemeni și despre cine era vorba aci.

Cu încredințarea, că necunoscutul îi va mai scrie, dacă era într'adevăr vorba de ceva serios, Erwin se culcă, după ce a tras perdelele și a stins lampa. Doar printr'o crăpătură îngustă cade înăuntru lumina lunii, care se revarsă pe acoperișuri și peste străzi. În somnolență îi apare pe dinaintea ochilor chipul lui Margot. Cât de ciudat, de trist l-au privit ochii aceia! Câte nu păreau ascunse sub privirile ei!

Dar nu se mișcă ceva în odaia de alături? Desigur că se înșeală!

După ce se făcu tăcere adâncă, Erwin închise din nou ochii și începu să viseze — despre tatăl său care-i apăru așa cum îl părăsise cu mulți ani în urmă—și despre fata aceea necunoscută. — Cât o fi visat așa, nu știe nici el. Deodată tresare speriat. Nu se mișcase un scaun?

Se ridică repede în capul oaselor. Ochii i se holbează. Sunt atrași de dunga de lumină a lunii, de pe podea. Și în lumina asta palidă vede un om chircit pe jos, nemișcat, (deoarece se vede descoperit), cu capul ciufulit pe jumătate ridicat, cu un cuțit între dinți!

Erwin vrea să strige, dar grozăvia situației îi sugrumă gâtlejul. Izbutește numai să întindă mâna după revolver, pe care, după obiceiul american, îl punea întotdeauna la îndemână.

În clipa aceasta omul depe jos se mișcă. Ochii arzători și-i ține ațintiți asupra tânărului și, se retrage astfel spre ușa care dă în odaia alăturată.

Abia acum poate recunoaște Erwin, că ușa stă întredeschisă. Încă înainte de a lua vreo hotărâre, omul cel misterios a și dispărut, și fără niciun sgomot, aproape fantomatic, ușa se închide.

Dintr'o mișcare tânărul sare din pat. Aprinde îndată lumina și se îmbracă sumar. Apoi apasă pe butonul soneriei electrice. Durează destulă vreme până ce, însfârșit, apare portarul, somnoros. Repede, dar jimpede, tânărul îi comunică cele întâmplate. În odaia alăturată a hotelului trebue să se mai găsească și acum misteriosul individ.

Portarul îl privește ca buimăcit.

— Se prea poate, la urma urmelor, ca domnul să fi visat doar ceva așa de îngrozitor! insistă el.

Dar Erwin stăruie violent, ca uşa să fie deschisă. Omul trebuie, de voie de nevoie, să se supună.

Incordat peste măsură, tânărul stă în faţa uşii cu numărul 11. Camera lui are No. 12. După un timp uşa se deschide. Pe prag apare un omuleţ slab şi pipernicit, cu faţa speriată şi tremurând de spaimă.

— Ce s'a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? geme el şi ciucurele dela tichia de noapte i se bălăbăneşte încoace şi încolo. — Am să mă mut numaidecât dacă nu mi se dă pace.

Erwin se bate peste frunte. Ce să fie asta? Dar aşa de uşor nu poate renunţa la cercetarea lui.

— Daţi-mi voie! zice el intrând în cameră, urmat de locatar şi de portar, care explică clientului cazul.

O nouă enigmă! La uşa de comunicaţie stă un dulap mare masiv, care-o acoperă pe de-a'ntregul. Una din uşi e pe jumătate deschisă, căci pe semne că locatarul scosese de acolo în grabă ceva cu care să se îmbrace în pripă — restul odăii e gol.

— Ce vreţi dela mine? se răsteşte pasagerul hotelului, învăluit într'un halat. Nu-i chip aci nici măcar să doarmă omul liniştit? Nu se află în camera mea, nici banditi, nici ucigaşi, aşa aşi fi trebuit s'o ştiu eu mai întâi, eu, consilierul Bennecke de la Curtea de conturi din Dresda. Am să mă plâng poliţiei!

Erwin luminează sub pat — nimic! Aşa că nu-i rămâne alta de făcut decât să se scuze.

Să fi visat el cu adevărat? Să-i fi jucat fantezia o festă atât de sinistră? Trebuie să admită asta, căci omuleţul de alături nu poate fi pentru nimic în lume banditul cu capul ciufulit şi cu ochii scăpărători, pe care i se păruse că-l zăreşte jos.

S'a isprăvit cu somnul. Începe să se lumineze cu încetul. Tot clătinând din cap tânărul îşi face toaleta şi apoi la dejunul la el în odaie. Vecinul său de odaie pleacă înapoi la Dresda. Erwin îl aude cum scoboară scara, înjurând.

— Şi acum la tine, tată! zice Erwin von Bergen, sunând. Cere să i se aducă valiza la locuinţa baronului von Bergen cam pe la prânz. Apoi îşi achită socoteala şi pleacă.

O trăsură îl aduce în strada aristocratică în care se află micul palat al familiei. În faţa intrării parcului, opreşte trăsura. Lacrimi de emoţie îi năvălesc în ochi. El nu vede a doua trăsură care se opreşte mai de o parte şi din care coboară trei domni, după ce el a tras clopotul şi a fost lăsat să intre de către un servitor grav. Şi nici nu se sinchiseşte, că şi străinii au intrat după el în parc. Cu inima plină de bucurie grăbeşte prin alei spre casă. Aci, pe drumurile acestea se juca pe când era copil! Colo pe banca aceea îl ţinuse pe braţe măicuţa lui; îi e caşicum toţi copacii bătrâni îi fac semne, salutându-l: „Bine ai venit! — Bine ai venit!"

Clădirea cu înfățișare de castel apare înaintea lui. Tatăl său e multi-milionar iar el unicul său moștenitor; asta o știe Erwin prea bine, dar în clipa aceasta turburătoare nici că se gândește la așa ceva, se luptă să-și recapete respirația, să se liniștească. Apoi, își înalță statura și intră în hall. Cunoaște foarte bine încăperile. În fața lui se află camera de lucru a tatălui său, alături dormitorul, iar de partea cealaltă odăile de locuit.

În camera de lucru, l-o fi așteptând bătrânul său părinte, poate chiar în camera de culcare, căci îi scrisese doar că se simțea suferind în timpul din urmă.

O ușă se deschide în fața lui. Un servitor se ivește în prag, un obraz străin, — lipsise doar atât de multă vreme!

— O întrebare, dragul meu! exclamă Erwin, palid de emoție: unde-l pot găsi pe baronul von Bergen?

Omul îl privește ca înlemnit, apoi arată spre camera dindărătul său:

— Bunul nostru stăpân a murit azi dimineață la patru, îndată după sosirea fiului său! zise el.

Erwin holbează ochii. N'a auzit bine? Sau a înebunit cumva? Tatăl său mort! — a murit pe când el era deja în oraș și aștepta ivirea dimineții ca să se arunce la pieptul lui! Și fiul?

— Sfinte Dumnezeule! strigă el apucându-și capul între mâini, — dar asta-i nebunie, minciună! Fiul care s'a întors...

Se întrerupse; un domn tânăr, îmbrăcat în negru stă pe prag și-l privește rece.

— Eu sunt Erwin von Bergen. Ce dorești?

Cu un strigăt înăbușit nenorocitul se trage înapoi, clătinându-se. Totul se învârtește sub picioarele lui.

— Minciună! — minciună! gâfâie el.

Vrea să sară la gâtul omului, care stă în fața lui cu un zâmbet rece, — nu mai știe ce face. Atunci, pela spate i se așează două mâini grele pe umăr, și o voce puternică strigă:

— În numele legii! Ești arestat!

Domnul cel tânăr, care-și zice baronul Erwin von Bergen, se apropie de el și-și ațintește ochii lui negri în acel ai fiului reîntors la casa părintească.

— De astă dată nu l-a izbutit lovitura, oricât de iscusit fusese plănuită! Duceți-l de aci pe omul acesta, domnii mei. Nu e nimeni altul decât vestitul Mască-Roșie, excrocul și rafinatul criminal internațional, pe care l-a ajuns azi soarta!

CAP. 10

O lovitură diabolică

În pivnița adâncă a casei dărăpănate se petrece o scenă ciudată. Vestitul detectiv și șase inși din banda lui Mască-Roșie își stau amenințători față în față.

Hartenberg încă nu știe ce vor să însemneze toate astea, dar i-a și revenit sângele rece.

— Comedia cu masca o să ia îndată un sfârșit, onorabile, zice el, fără a pierde din ochi o mișcare măcar, a celor șase bărbați. — V'am mai spus odată că jocul vostru s'a sfârșit. Nu aveți nici-o putință de fugă.

— Te înșeli, zâmbește mascatul, există o cale pentru mine și pentru amicii mei — și chiar d-ta vei avea bunăvoința să îngrijești, ca să putem fugi în liniște.

— Ba pe dracu, măcar că nu pricep o iotă din vorbele d-tale zăpăcite! strigă detectivul. Acolo e scara. Faceți bine de vă urcați, dar vă rog, frumușel unul după altul! *Allons!*

Omul cu mască râde tare:

— Nu te osteni, lasă-ne să ajungem la sfârșit. Ai auzit că le-am făgăduit prietenilor mei, că le voi prezenta în cinci minute pe vestitul copoi în carne și oase. *Voilà*, mi-am ținut cuvântul: iată-te! Priviți-l bine pe mult temutul erou, a cărui glorie o distruge în noaptea asta Masca-Roșie! Va avea bunăvoința să ne lase să ne strecurăm prin gangul secret și să vegheze cu credință, ca nu cumva vreunul din deștepții de polițiști de colo sus să ne urmărească!

— Dacă nu depuneți cu toții armele și nu urcați de bunăvoie, dau semnalul de alarmă și în mai puțin de cinci minute veți fi puși în lanțuri cu toții! răspunse detectivul.

Urmează un moment primejdios. Rece privesc ochii detectivului, care în amândouă mâinile ține câte un revolver încărcat îndreptat asupra bandiților. Niciunul din ei nu se mișcă. Ochii lui Mască-Roșie scapără sălbatec.

— Când mi-am adus prietenii în pivnița asta, am făcut, firește, mai întâi studii precise asupra locului, zice omul cu mască. Colo în colț, sub butoiul acela mare, căruia îi lipsește fundul, se află un gang subteran. Se ajunge la un canal care trece pe sub stradă. Precum vezi, sunt mai bine orientat ca d-ta! Momentan s'o fi aflând puțin nămol în canal, căci a fost curățat de curând. În afară de asta, pe lângă pereții lăturalnici se află din loc în loc trepte de piatră pentru lucrători. Ne vom depărta așadar prin canal, iar d-ta vei sta de pază lângă butoi, ca nu cumva colegii d-tale să ne urmeze prea repede!

— Ești nebun! strigă cu glas tunător detectivul. O împușcătură în aer și poliția pătrunde înăuntru!

El ridică revolverul.

— Oprește! strigă Masca-Roșie, de astădată cu glas răgușit.

Fără de voie Ochiu-de-Pisică lasă să-i cadă în jos dreapta.

— Bagă de seamă, zice mai departe Mască-Roșie, scoțându-și ceasul de aur. Este acum cincisprezece și douăzeci și cinci! Trecerea prin nămol ne cam întârzie, căci at ne-am grăbi. Până la ieșire ne trebuie cel puțin zece minute. Abia de ne ajunge timpul.

Până la trăsura care mă așteaptă, îmi mai trebuiesc alte zece minute, iată că s'ar face douăsprezece fără un sfert. Să mai socotim douăzeci de minute drumul, dacă nu li se întâmplă nimic cailor, atunci abia dacă pot fi la douăsprezece și cinci minute în cartierul meu!

— Ce vor să însemneze toate amănuntele astea? întrebă detectivul.

Masca-Roșie zâmbește.

— Am dat ordin ca la douăsprezece și zece minute precis, în caz că până atunci nu mă voi fi întors, deci mi se va fi întâmplat ceva, să i se succeadă gâtul alb prizonierei mele, drăguței domnișoare Alice Hartenberg!

Detectivul privește ca ieșit din minți pe omul cu mască.

— Ai înebunit pesemne! Fiica mea — Alice a mea,.

— E iubita mea, onorabile, cu voia d-tale. Și pe când domnul papa, vestitul detectiv, „noul Sherlock Holmes" cădea în cursa pe care voia s'o întindă altora, fetița lui a zburat dela cuib, — și din nefericire a fost atât de neprevăzătoare să-mi cadă tocmai mie în brațe!

— Diavol cu chip de om! gâfâie detectivul. Minți! Fiica mea Alice singurul copil ce mi-a mai rămas, ar fi... Hahaha! Povestea asta s'o îndrugi altora.

Cu o mișcare Masca-Roșie își desface mantila. Ridică mâna.

— Minciună? Ține! Ce-i asta? Cunoști obiectele astea? strigă el cu glas aspru.

Și aruncă pe jos un lănțișor subțire, la capătul căruia atârnă un medalion.

Fără voia lui, detectivul întinde mâna după el — e al Alicei! îl purta mereu pe gât, sub bluză!

— De nu ți-e încă deajuns, onorabile, atunci te mai pot servi cu ceva! urmează mascatul.

Mâna lui asvârle un fișiu subțire la picioarele tatălui; și pe acesta îl recunoaște Hartenberg ca fiind al copilei sale.

Ca izbit de un pumn puternic se reazimă de perete clătinându-se. Pieptul i se sbuciumă de parcă s'ar înăbuși, gura lui caută cuvinte, dar în situația în care se află, nu găsește nimic.

— Am mai pierdut cinci minute! se aude din nou vocea lui Masca-Roșie. Știi ce se află în joc!

— Ai putea, dacă Alice se află într'adevăr în mâinile d-tale, să lași să fie omorâtă o copilă nevinovată? rostesc cu greu buzele lui Hartenberg.

— Nu cunosc îndurare! Masca-Roșie nu se dă în lături în fața vieții unei fetițe! Dă-te la o parte!

— Eu, chiar eu, care mi-am luat însărcinarea față de autorități, să-l prind pe omul care făptuiește crimă după crimă și care apare ca o fantomă, pentru a dispare tot așa cum a apărut — eu, să-i viu într'ajutor...

Demonul roșu.

— Ca să fugim nestingheriți, da! O mică glumă a mea, onorabile.

— Poliția așteaptă sus și în jurul casei semnalul meu!

— Știu! Mutrele lungi ce au să le facă au să fie tare caraghioase, când or vedea domnii, că chiar d-ta ne-ai dat o mână de ajutor la fugă.

— Nu! exclamă detectivul, nu pot! Omoară-mă, încarcă-ți conștiința cu o nouă crimă! Atunci cad cel puțin în exercițiul funcțiunii!

— Uiți numai, că prin asta tot nu-ți salvezi fiica! La douăsprezece și zece va fi sugrumată! Oamenii mei așteaptă cu ceasul în mână.

— Diavol cu chip de om! geme Hartenberg.

Ca zdrobit se dă într'o parte, clătinându-se.

Masca-Roșie face un semn.

— *Allons*, băeți. E timpul! Orice ar fi, cuvântul dat trebuie ținut.

Cu repeziciunea fulgerului e rostogolit încolo un butoi vechiu, și înapoia lui se ivește într'adevăr o deschizătură în formă de gaură, închisă cu un capac de fier. O izbitură și aceste sare în lături. La un semn al căpitanului, banditii dispar unul după celalt în deschizătura întunecoasă. Masca-Roșie, rămas cel din urmă, se întoarse zâmbind spre detectiv, care urmărise cu ochi împietriți pe ticălos.

— Dacă mă grăbesc mai sosesc la timp! Aibi te rog bunătatea, ca îndată ce mă voi fi depărtat să rostogolești înapoi butoiul la locul lui, căci s'ar putea prea bine întâmpla ca domnii de sus să descopere ieșirea și să coboare după noi. În cazul acesta nu pot, firește, garanta că am să mai ajung la timp.

Trupul lui zvelt a dispărut în deschizătură. Nu i se mai vede decât capul.

— Fata mea — am s'o mai revăd? gâfâie detectivul.

Masca-Roșie îl răspunde zâmbind: — Poate! Depinde de împrejurări — presupun însă că va deveni complicea lui Mască-Roșie. Ce nu-i în stare iubirea?!

Dispare cu un hohot de râs batjocoritor. Ușa de fier cade la loc — noapte neagră îl înconjoară pe detectiv. Instinctiv vrea să pornească pe urmele bandei, dar se trage înapoi gemând. Nu poate lăsa ca fiica lui să fie ucisă mișelește, oricât ar fi de mare durerea pe care i-a pricinuit-o ea în noaptea asta.

— Alice — Alice! izbucnește el în hohote sălbatece de plâns. Pierdute amândouă — totul pierdut. Soție și copii! Eri am izgonit-o pe Margot, pentrucă nu pot ocroti o ucigașă, azi îmi fuge ultimul meu copil în brațele unui criminal. Și eu...

Trage cu o smucitură felinarul său orb. Pivnița se luminează.

Nu pătrunde un zgomot înăbușit dinspre gangul secret? Sfinte Dumnezeule, dacă i-o fi reținând ceva? Nu, — e liniște! Au scăpat!

Tăcerea care domnește trebuie să le fi părut suspectă polițiștilor de sus, căci deodată se aud bătăi în chepeng.

Ca electrizat se îndreaptă detectivul spre butoiul cel vechiu și-l rostogolește gâfâind peste intrarea secretă.

Apoi se îndreaptă spre scară, clătinându-se. A gustat cea mai groaznică amărăciune a vieții, Masca-Roșie l-a biruit, a devenit salvatorul bandiților, el, care a jurat de zece ori moartea acestor diavoli! Vrea să se urce sus, nu știe cu ce vorbe să se înfățișeze polițiștilor, ce pretexte să dea. Vocile dela intrarea în pivniță devin tot mai insistente.

— Colo jos trebuie să se fi întâmplat ceva! exclamă deodată inspectorul, curmând tăcerea. Dați semnalul de alarmă! După mine!

Se aude un fluerat și chepengul e ridicat dintr'o smucitură. Lumina puternică a mai multor felinare cade pe scări, revolverele stau gata să tragă.

În clipa aceasta detectivul se năruie pe treptele de jos ale scării. Zăngănind, se sparge lângă el, propriul său felinar. Prea îngrozitoare fusese pentru el emoția și faptul că trebuise să se dea bătut! Greu îi cade capul pe scara de piatră, pe când polițiștii alarmați pătrund grăbiți în adâncime.

Dar tot atât de surprinși se opresc și holbează ochii la zdrențerosul, care zace în fața lor.

— Ce-i asta?

— Hei — cine-i? D-ta ești, Hartenberg? strigă inspectorul, scuturând pe omul leșinat.

Nu capătă niciun răspuns.

— Cercetați pivnița, am auzit voci cu propriile mele urechi! ordonă el, buimăcit.

Ordinul este executat numaidecât. Dar încăperea posomorâtă e goală. Blestemând înfuriat, inspectorul însuși începu să cerceteze fiecare colț.

— Aici nu se petrec lucruri curate. Mizerabilii au fost aici! Chiar eu i-am văzut intrând. Au fost șease indivizi; cel din urmă, omul cu masca roșie. Unde-or fi pierit?

Hartenberg le-ar fi putut desigur da informațiuni, dar nu-i chip să fie rădus în fire. Dar iată că deodată unul dintre polițiști dă deoperte butoiul care acoperea ieșirea secretă.

— Hei, oameni buni, strigă el, taina e deslegată.

Se reped cu toții într'acolo. Dar ușa de fier e încuiată de partea cealaltă, și durează destulă vreme până ce să fie forțată.

— După mine! comandă inspectorul.

S'a și coborât în gaură, cu felinarul într'o mână, și cu revolverul în cealaltă. Dar în clipa următoare scoate un țipăt: „Înapoi! Că de nu, ne înecăm ca șobolanii!" Canalul cel scund ducea cu sine apa cloacelor, mocirloasă și împuțită. Tot mai înaltă crește massa, și inspectorul care se afundase până'n genunchi

în nămol se străduia cu ajutorul inferiorilor săi să iasă afară din gaură. Toate blestemele ce-i veneau la gură nu şi le putu stăpâni de furie. Plin de murdăria ce se scurgea depe el, inspectorul se îndreptă clătinându-se spre scara care duce în sus.

— Banda a scăpat! Şi Ochiu-de-Pisică...

Un geamăt îl întrerupse. Hartenberg îşi revenea în fire.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce s'a petrecut aici? îi strigă inspectorul.

Detectivul îl priveşte cu ochii sticloşi.

— Mi-e rău — duceţi-mă la aer!

Asta-i tot ce putură scoate dela el. Ca nişte curci plouate cortegiul poliţiştilor îşi făcu retragerea, având în mijlocul lor pe inspectorul căzut în nămol...

Ce se petrecuse în canal?

Decum se închisese capacul de fier după Masca-Roşie, felinarele se şi aprinseră.

— Ţineţi-vă pe lângă pietrele lăturalnice, grăbiţi-vă! strigă mascatul. Mergem până la cotitură, apoi la stânga!

Aproape fără sgomot înaintează trupa celor şase, ţinându-se aproape de tot de peretele ud. Lângă ei sé scurgè apa împuţită prin canal. Acum au ajuns la cotitură.

— Staţi! comandă conducătorul.

Trupa se opreşte, cu trupurile îndoite.

— Roşcovanul să se strecoare în gangul ăsta lăturalnic. El cunoaşte tubul cel mare de legătură, care are un capac mobil. Dacă apei din canalul principal i se deschide intrarea spre partea aceasta, canalul acesta mic se umple, în mai puţin de cincisprezece minute, până la trei sferturi din înălţimea lui. N'au decât să ne mai urmărească, dacă le face plăcere! Dar să te zoreşti, Roşcovane, de cum vei fi dat în lături capacul. Dacă nu ajungi în zece minute la ieşire, te înec ca un şobolan!

Roşcovanul tăcu chitic. Cunoaşte el poruncile astea! Felinarul lui dispare în gangul lăturalnic.

Masca-Roşie însă, cotind spre stânga, îşi urmează drumul cu oamenii săi şi după câteva minute se strecoară printr'un gang îngust, ieşind iar în stradă. Noapte adâncă îi întâmpină, dar se găsesc într'o stradă cotită, singuratică, într'un colţ uitat de lume. În depărtare se arată o lumină. E un felinar de stradă.

— Depărtaţi-vă. Mâine noaptea căpătaţi alte instrucţiuni!

Banditii dispar cât ai clipi din ochi. Masca-Roşie păşeşte singur pe stradă.

Într'un colţ stă o trăsură. Vizitiul e un complice. Mascatul sare în trăsură.

— La palatul Bergen! strigă el vizitiului.

CAP. 11

Scrisorile unei părăsite

Doctorul Bertrand veni încă în noaptea aceea la femeia rănită din strada Wildenow. Nu puse nicio întrebare, rece şi calm examină rana, o spălă şi o pansă. Margot îl ajută şi nu odată îşi aţintii ochii asupra chipului nemişcat al doctorului. O cunoştea el pe femeie? Desigur că da, dar el nu pomenea nimic despre asta. Când bolnava îşi reveni în fire, ea rugă pe Margot s'o lase puţin singură cu doctorul.

Decum plecă fata, chipul doctorului îşi schimbă deodată expresia. Se aplecă asupra femeii care zăcea între perne, respirând din greu.

— Ai avut o ciocnire cu vreunul din banda internaţională?

— A fost chiar Masca-Roşie!

— Ei, drace! Atunci i-ai dat de urmă? Dece nu m'ai vestit? Ştii doară că şeful nostru parizian mi-a pus în vedere să nu te las să întreprinzi nimic singură!

— A fost o întâmplare! Nici că mă gândeam că o să mă întâlnesc în noaptea asta cu Masca-Roşie, altminteri m'aşi fi pregătit...

— Cum, n'ai avut o armă la d-ta?

— Nu!

— Ce neprevedere! Şi tocmai d-ta care serveşti drept model întregei poliţii pariziene!

— Spune-mi mai bine cum stau cu rana?

— Eşti în afară de orice primejdie! Mare pierdere de sânge, însă asta a trecut! Dar nici plămânul, nici vreun alt organ delicat n'au fost atinse!

— Slavă Domnului, doctore! Asta îmi redă tot curajul!

— De, de! Ai să cam trebuie să te cruţi, e de neînlăturat o febră a ranei, şi-ţi trebuieşte o îngrijire bună timp de câteva zile. Cine e tânăra fată pe care o ai la d-ta? Face impresia de foarte timidă.

— Las'o în pace! O biată nenorocită, care m'a salvat astă noapte, ca să zic aşa. Garantez eu pentru ea. A fost de faţă când Masca-Roşie mi-a înfipt pumnalul în piept.

— El te crede moartă?

— Fireşte! Datorez viaţa doar unei mişcări repezi, căci diavolul acela nimereşte inima aproape fără greş, cu preciziune anatomică. Am căzut jos, izbindu-mă la cap şi mi-am pierdut conştinţa! Când mi-am revenit puţin, m'am târât într'un colţ. Poliţia l-a urmărit pe criminal.

— Fireşte, fără să-l prindă! Povestea cea veche!

— Răbdare Bertrand, ceasce nu reuşeşte nimănui vom izbândi la urma urmelor noi doi!

— Dorești să trimit vreun raport la Paris?

— Nu, sper să-mi revin curând. Corpul meu e rezistent. Nu cer nimic dela d-ta decât să ai bună-voința să mă ajuți și să taci!

— Și în vremea asta eu să stau inactiv!

— Cu atât mai mult vei avea de lucru mai târziu. O întrebare: Așa-zisa ucigașă a contelui Hohenegge a fost deja prinsă?

— Nu, se zice că ar fi o damă de companie, Margot Ernemann. Pare-mi-se că e la mijloc și o poveste de dragoste. În orice caz e ceva enigmatic.

— Nu crezi oare că și aici trebuie să fie amestecat Masca-Roșie?

Doctorul tresare.

— Presupunerea asta ar fi cam prea exagerată! După cum am spus, asupra damei de companie apasă o atât de serioasă bănuială, încât nu mai încape aproape îndoială.

— Hm! Se prea poate. Acum, însă, vreau să mă odihnesc. Dar în timpul acestor ore de repaus silit, mi-ai putea totuși face o plăcere. Informează-te, te rog, în taină, dacă nu se află cumva baroana Leonie de Brissac în Berlin sau pe undeva prin apropiere.

— Leonie de Brissac, tânăra văduvă a ofițerului francez, care a murit în urma accidentului de curse?

— Chiar ea! Nu uita numele! La revedere, dragă doctore.

Obosită, bolnava cade pe spate. În odaia alăturată, doctorul îi dă lui Margot unele instrucțiuni și pleacă. Margot intră în vârful picioarelor în odaia bolnavei și se apropie de pat. Rănita a zărit-o și bâjbâie căutându-i mâna.

— N'am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine, copila mea! șoptește ea cu o voce tiudată, plină de emoție.

— Acum culcă-te în odaie de alături și odihnește-te! Dacă oiu avea nevoie de ceva, îl chem pe bătrânul meu servitor. Mâine vom mai sta de vorbă!

Margot simte cum i se sugrumă gâtlejul. Ea e o înfierată, nu trebuie să accepte bunătatea acestei femei, ci să-i spuie...

Dar bolnava o privește aproape implorătoare.

— Culcă-te — te rog! Mâine va trebui să-mi faci un foarte mare serviciu — poate că prin asta să-ți câștigi o nouă viață!

Fără nici un cuvânt, uluită, fata părăsește odaia.

*

O dimineață luminoasă. Bolnava a avut o noapte liniștită. Febra încă nu s'a pronunțat. Odată cu tânăra față a intrat în odaie și servitorul cel tăcut. Aduce ziarul de dimineață și se depărtează îndată.

— Așează-te lângă patul meu, copila mea, zice doamna Werner, — așa s'a recomandat străina față de Margot. Aștept

o noutate deosebită, — te rog, citește-mi întâmplările locale.

Șoviind, Margot apucă ziarul. Cu atenție o urmărește ochii bolnavei.

Deodată fata scoate un țipăt răsunător și acoperindu-și chipul cu mâinile, cade în genunchi.

Femeia aproape că nu se mira. Ia doar gazeta și citește: „MANDAT DE ARESTARE! *Dispăruta Margot Ernemann este bănuită ca ucigașă a contelui de Hohenegge. Se presupune că numele e de împrumut. Nu s'a putut stabili încă nimic pozitiv, deoarece fiul ucisului, care ar fi în măsură să dea informațiuni surprinzătoare, evită să facă vreo declarație*"...

Urma descrierea semnalmentelor ucigașei.

Ca frântă stă nenorocita în genunchi în fața patului. Mâna rănitei lunecă tremurătoare pe creștetul sărmanei fete. În ochii ei se oglindește milă și îndurare — dar și durere sălbatecă.

— Sărman, sărman copil nenorocit!

Margot tresare. E dumna trădată? Va trebui să fugă și din azilul acesta ca și din casa tatălui său?

— Sunt nevinovată! Martor mi-e Dumnezeu! strigă ea. Am vrut să mor, căci nimeni nu mă crede, nici măcar tatăl meu, nici omul căruia i-am dăruit inima mea tânără, nimeni!

— Totuși eu, copila mea, eu cred în nevinovăția ta! Și deaceea vreau să te salvez!

Nenorocita nici măcar nu-și dă seama că străina îi vorbește ca unei ființe.

— D-ta — mă crezi? Dar nici nu știi? îngână ea.

— Ce nu știu, presimt! L-ai iubit pe tânărul conte de Hohenegge! Te numeai Margot Ernemann, pentrucă el a voit așa!

Margot nu-și poate lua ochii dela străină.

— Sfinte Dumnezeule! Cine ești d-ta de poți privi în lucrurile cele mai ascunse?

— Într'o zi vei afla totul! Vrei să te încrezi în mine cu trup și suflet?

— Doar n'am pe nimeni pe lume, sunt părăsită de toți!

— O să rămânem împreună, o să luptăm împreună, copila mea — și eu port în pieptul meu o taină grea. Și eu am suferit sub numele contilor de Hohenegge și mi-am pierdut din pricina lor fericirea vieții. Cred în nevinovăția ta! Nu tu, un altul a făptuit crima.

Margot răspunde repede:

— Omul cu masca roșie a fost! L-am văzut, i-am recunoscut ochii. Diavolul acesta cu chip de om a făptuit și crima asta!

Străina apucă brațul lui Margot, turburată la culme.

— Spune-mi tot ce știi! Tot — nu-mi ascunde nimic!

Și Margot îi destăinuiește tot ce știe. Străina o ascultă cu încordare. Apoi dă din cap.

— Ai dreptate, domnișoară — ba nu, lasă-mă să-ți spun

pe nume, ca propriei mele fiice pierdute — Margot se numea şi ea, ca şi tine — Masca-Roşie îşi are şi aci amestecul, după cum am bănuit îndată. Dar motivele îmi sunt neclare încă.

— Nu ştiu de ce m'a ales pe mine de victimă a lui. În castelul Hohenegge n'aveam decât o singură duşmană care mă ura, pentrucă mă iubea contele Eberhard — baroana de Brissac

Străina ridică capul cu o sforţare.

— Baroana Leonie de Brissac se află în castel?

— Va fi mireasa tânărului conte.

— Bine — bine! murmură ea. De-aşi fi numai sănătoasă! Dar mâine am să zac în frigurile ranei — şi totuşi aşi dori ca, mai înainte, să duc la bun sfârşit un lucru care-mi stă la inimă!

— Îţi pot fi de vreun folos?

— Da, mă gândisem la tine, copila mea — dar nu-i de fel uşor ceea ce-ţi cer.

— Viaţa mea e pierdută; dacă d-ta mă ocroteşti şi mă adăposteşti până ce-l voiu fi demascat pe misteriosul criminal, salvezi o nenorocită dela eşafod. Şi eu să-ţi refuz ceva?

— Atunci ascultă! Nu mă întreba ce a fost odinioară în viaţa mea contele de Hohenegge, cel care a fost ucis, — destul că l-am cunoscut. E mult timp deatunci! Multă durere şi suferinţă am îndurat în vremea asta. Moartea lui m'a lovit ca trăznetul. Am stat mult la Paris, sunt abia de scurtă vreme aici, dar odinioară îmi avusesem aici patria. Destul despre asta, viaţa m'a înăsprit în multe lucruri, doar necesitatea mă îndrumă. Spui că mi-ai putea face un mare serviciu?

— Tot ce-mi ceri!

— Chiar dacă te-aşi ruga să mai porneşti încă în astă seară spre castelul Hohenegge?

Margot îşi duse mâna la inimă.

— Ce m'ar putea duce acolo? exclamă ea cu voce tremurătoare.

— O misiune importantă! Eu zac bolnavă, nimeni în care să mă pot încrede nu cunoaşte ca tine împărţirea încăperilor castelului; trebuie să ajung în posesiunea unei lădiţe, care se află acolo. Tu ai să mi-o aduci.

Margot respiră precipitat. Oare o fi vorbind serios femeia asta? Stă ea aici în faţa unei taine întunecate? Ce fusese mortul pentru femeia aceasta?

— Eu să.... îngână ea. Şi dacă m'ar întâlni cel care m'a respins?

— Eberhard? N'o să te vadă, pregătirile pentru înmormântarea tatălui său îl preocupă prea mult probabil. Şi nu cunoşti tu toate încăperile? Tocmai acum când domneşte acolo aşa zăpăceală, se poate întreprinde orice. După trecere de câteva zile va fi prea târziu.

— Prea târziu?

— O comisie judecătorească va cerceta şi va sechestra, cu siguranţă, toată corespondenţa mortului, cu învoirea fiului, desigur. Înainte ca aceasta să se întâmple, o casetă cu scrisori, care se afla în posesia bătrânului conte, trebuie să dispară. Tu ai să iei deacolo pentru mine caseta aceea, Margot!

— Dacă ai un drept asupra acelor scrisori, n'au să ţi se elibereze dacă le-ai cere?

— Nu! sună aspru răspunsul. Pe faţă, nu le-aşi putea pretinde niciodată. Dar taina pe care ele o desvăluie şi care ar trebui să arunce o mare nenorocire asupra tânărului conte, dacă şi-ar arunca o privire pe aceste mărturisiri, trebuie să dispară prin distrugerea acestor hârtii!

Cu toate că Margot se înfioră gândindu-se că trebue să se mai ducă încă odată la castelul Hohenegge şi mai ales în asemenea împrejurări, ea se simţea însă îndatorată faţă de miloasa femeie, care-i făgăduise s'o salveze, şi după o grea luptă sufletească, se declară gata să execute îndrăzneaţa întreprindere.

In noaptea următoare avea să aducă la împlinire dorinţa protectoarei sale.

. . . . . .

O noapte zăpuşitoare apasă asupra castelului şi parcului Hohenegge. Frunzişul copacilor freamătă ciudat, încet se învârteşte titirezul bătrân şi-şi cântă în noapte melodia sa jalnică.

Catafalcul bătrânului conte stă înălţat într'o încăpere mare, aproape de camera de lucru. Capela castelului fiind în plină restaurare, sicriul a rămas aici. Ard mai multe lumânări şi-şi aruncă lumina lor galbenă, prin crăpătura perdelelor, în parc.

La căpătâi stă de veghe un servitor bătrân. Dar l-a copleşit obosenla, greu îi cade pe piept capul cărunt.

Deodată se mişcă portiera neagră dela uşa de intrare. Leonie de Brissac îşi face apariţia. Cu chipul palid, frumos se îndreaptă spre catafalc, sfioasă, neliniştită privesc ochii, trupul ei plin se cutremură uşor, apoi se aşterne o expresie de ironie în jurul gurii sale senzuale.

— Ai murit tocmai la timp, bătrânule! Altminteri ar mai fi urmat o luptă grea!

Semeaţă, înfăşurată în mătase neagră, se înalţă din trup.

In clipa aceasta, bătrânul servitor se mişcă. Cu repeziciunea fulgerului frumoasa baroneasă se lasă în genunchi şi se roagă încet, cu căldură. Apoi ea se depărtează cu capul plecat.

— Nenorocirea trebuie că a îndurerat-o grozav pe viitoarea noastră stăpână! murmură servitorul. Nimeni nu se roagă aşa ca ea, din adâncul inimii!

Jos, în camera lui dela parter, a cărei fereastră e larg deschisă, căci tânărul conte e gata să se sufoce, stă Eberhard, foarte aproape de fereastră, cufundat într'un fotoliu.

Fața îi e palidă, ca după o grea luptă sufletească, buzele îi zvâcnesc neliniștite, privirile îi ard ca 'n flăcări.

Afară parcul vâjâie și șușotește, în depărtare se aude o privighetoare — încolo tăcere adâncă.

Deodată se aude în odaie un geamăt prelung, dureros.

— Margot — dulcea mea Margot! Te-am blestemat, te-am alungat cu piciorul de lângă mine — am blestemat ceasul în care gura mea a stins pentru întâia oară gura ta — ucigașe tatălui meu! Și totuși, Doamne, Dumnezeul meu, iartă-mă! Nu pot — nu te pot uita! — Am luptat cu mine însumi, m'am aruncat în brațele celeilalte — din disperare, fără ca să știu ce fac, — zadarnic, totul zadarnic!

Contele își acoperă fața palidă ca de mort. El nici nu bănuiește că doi ochi mari, înecați în lacrimi îl privesc din parc, că pe după cel mai apropiat tufiș înflorit stă însăși Margot a lui, cu mâinile apăsate pe pieptul ce se sbuciumă furtunos, cu buzele strânse de sălbatecă durere.

Ea trecu pe dinaintea ferestrei, îl văzu zăcând în jilțul lui, văzu fața lui palidă, îndurerată și auzi geamătul lui înăbușit, chiar dacă nu putu desluși decât vorbe răslețe. E ținutită locului ca de o putere magică, nici nu se gândește măcar la primejdia, că ar putea fi descoperită aci. Doar numai o singură dată încă — de despărțire — vrea să-i vadă chipul, care însemnă pentru ea întreaga fericire.

Și dacă a întreprins pasul primejdios și a îndeplinit voința acelei femei, care o tratează ca pe propriul ei copil, a făcut-o oareșicum și pentrucă știa că documentele, pe care avea să le aducă, nu trebuiau să cadă în mâinile lui Eberhard, care în cazul acesta, ar ajunge nenorocit.

De-ar fi ca ea să moară în durere și mizerie, de-ar fi să fie aruncată în închisoare înainte ca să-și fi dovedit nevinovăția — primește cu dragă inimă ca ea să sufere, numai el să ajungă fericit!

Ce rău arată! Moartea îngrozitoare a bătrânului l-a schimbat cu totul. Și desigur și credința lui în vinovăția fetei, pe care o închisese în inima lui, din care voia să facă soția lui!

Ea își trece mâna peste ochii plini de lacrimi calde.

— Sunt nevinovată, iubitule! O, crede-mă! O, de-aș fi o păsărică a pădurii, care să-ți poată ciripi zi de zi cuvintele astea la ureche!

Contele Eberhard s'a ridicat. Privirile lui se afundă în noapte. Întârzuește asupra lui apropierea iubitei? Privește melancolic peste tufișurile înflorite, cu brațele încrucișate. Se oprește la fereastră.

— Margot, ai fost totul pentru mine, zâna mea, visul meu! Mi-aș fi dat viața pentru tine! Dar ai fi trebuit să rămâi curată și fără de vină! Dar vai, gerul a căzut pe mugurii iubirii noastre, un ghimpe mi s'a înfipt adânc în inimă. O, de-aș putea să mai

cutreer iar ca odinioară parcul tăcut în tovărășia ta! O, de-aș putea săruta buzele tale de copilă și să-ți sorb răsuflarea caldă! Vai, decе mi-ai luat credința în curățenia femeii?

Capul îi cade greu pe piept, el se întoarce înapoi spre fotoliu, și cade obosit în perne. Dar Margot? Ea a auzit fiecare din cuvintele lui, îndură chinurile iadului — și totuși nu poate vorbi!

Pe jos, în iarba umedă a parcului îngenunche și-și împreună tremurând mâinile.

— Ajută-mi Dumnezeule îndurător, ca să pot rezista durerii acesteia!

Ar vrea să strige implorătoare: „Eberhard, privește-mă în ce hal am ajuns! Ia-mă iar la inima ta — numai o singură dată încă — apoi pot să mor, numai nu mă lăsa să plec dela tine copleșită de ură!"

Dar ea trebuie să tacă, — omul de colo e pierdut pentru ea! Se ridică, vrea să plece, să mai arunce spre el o ultimă privire dureroasă — deodată picioarele îi înțepenesc și ochii se deschid larg.

O femeie a intrat în odaia luminată a lui Eberhard — baroana de Brissac. În rochie ei neagră de mătase bogată împodobită cu dantelă venețiană, arată și mai frumoasă ca 'ntotdeauna! Doar privirile ei au sclănțeieri ciudate, au ceva iscoditor, ceva perfid în ele.

Eberhard încă n'o vede. El privește înlemnecat, desnădăjduit înainte-i. Ochii Leoniei fulgeră de mânie.

Dar apoi, ca o sirenă se furișează fără zgomot pe după fotoliu și pune mâna pe capul tânărului ca pentru a-l consola.

Margot tresare, vede totul, aude totul!

— Eberhard! șoptește baroana. N'am putut răbda să mai stau lângă maică-mea! Frica m'a gonit încoace! Lasă-mă să te ajut să suporți groaznica nenorocire!

Apropie cu asprime el se liberează din mâna ei.

— Eu caut singurătatea, Leonie, te rog, lasă-mă singur! zice el. Trebuie să ai răbdare cu mine!

— Eberhard, de-ai vrea numai, de mi-ai putea spune ce ai pe inimă! Nimeni nu te poate înțelege mai bine decât mine!

— Nu mă martiriza, Leonie! Te implor! Îmi pierdusem mințile din pricina trădării lui Margot, am blestemat-o, ea a dispărut — m'am aruncat în brațele tale și am strigat disperat: „Nu mă lăsa să înebunesc!"

— Și eu am luat capul tău în mâinile mele și ți-am șoptit: „Acum că ești al meu, vreau să îndur toate cu tine, vreau să-ți iert, că ai voit să-ți dăruești inima unei târfe!"

Contele sare în sus, vocea îi tremură:

— Nu rosti cuvântul acesta, Leonie! Nu-l pot auzi!

— Ah, încă n'ai uitat-o pe mizerabila!

— Nu pot! Nu pot! Dumnezeu să mă ierte.

— Ucigaşa tatălui tău!

— De-ai şti cât am iubit-o!

Chipul Leoniei se descompune de furie. Dar el nu vede asta.

— Atunci decе m'ai rugat să devin soţia ta? zise ea cu glas şuierător.

El răspunde cu un geamăt: — N'a fost voinţa mortului? Şi spre cine mă puteam refugia în jalea mea? Tu ştiai totul, nu ţi-am ascuns nimic! Renunţă la mine, Leonie, blestemă-mă — nu mai sunt vrednic să-ţi fiu soţ, căci nu-ţi pot dărui decât resturile unei inimi îndurerate!

Ea se apleacă deodată asupra lui, şi el simte sbuciumul pieptului ei, parfumul părului ei îl ameţeşte, mâinile ei se încolăcesc în jurul gâtului său.

— Eberhard! holotеşte ea dureros, nu poţi trăi fără iubirea ta! Ia-mă în braţele tale, cum o strângeai pe Margot la inima ta, sărută-mă — buzele mele sunt tot aşa de roşii ca şi ale ei, inima mea bate tot atât de cald şi de sălbatec ca şi a ei!

— Leonie! strigă contele Eberhard pe jumătate înăbuşit. Vrea s'o respingă, dar braţele ei pline îl cuprind cu putere, lui i se pare că o strânge la piept pe Margot a lui, şi uitând toată sălbateca lui durere, răspunde la sărutările sirenei...

Deodată răsună un ţipăt afară între tufişuri. El se cutremură, o împinge pe Leonie încolo şi sare 'n sus. Ochii lui se holdesc în lumina lunii din faţa ferestrei. Şi iată, ce să fie? E spectrul lui Margot, — e ea-însăşi. În lumina lividă, vede chipul ei palid ca de moartă, cu ochii ei dragi, cu gura mică, arcuită.

— Rămâi cu bine, rămâi cu bine, Eberhard! aude el un glas jeluitor. O, cât mă doare suferinţa ta!

Vârfurile înflorite ale boschetului se închid la loc asupra arătării. Cu un strigăt, contele se întoarce în cameră. Acolo stă gâfâind în faţa Leoniei.

— Târfa! şuieră ea. Îndrăzneşte să mai vie încoace? Trebuiesc asmuţiţi câinii asupra ei!

Ea dă să iasă, dar cu faţa descompusă, Eberhard o trage în lături.

— Nu mă urma! Eu e aici. Trebuie s'o mai văd odată! Nu-i numai o întâmplare, că mi-a apărut!

Cu respiraţia tăiată se repede afară, prin sala cea mare, în parc. Dar locul unde stătuse Margot abia adineauri e gol, şi cu strigătul: „Margot! Margot!" contele grăbeşte spre tufiş.

Sărmana fată a fugit în goană nebună. Ar vrea să plece dar nu şi-a îndeplinit încă însărcinarea. Ea cunoaşte o intrare mică, ce duce în castel printr'o scară dosnică. Nici Eberhard, nici Leonie n'au să bănuiască prezenţa ei în castel. Acum sau niciodată! Hazardul îi e prielnic, nimeni nu-i stăne calea. Ca atunci, se furişează în camera mortuară a contelui. Se dă înapoi îngrozită. Cosciugul tot mai e aici!

Servitorul care stătuse de veghe s'a îndepărtat. Se poate deci strecura în camera alăturată... Emoția o copleșește. Doamna Werner care o trimisese, trebuie să fi cunoscut odinioară foarte bine castelul acesta, de i-a putut spune cu atâta preciziune unde stă vechea masă de scris, cum se poate deschide sertarul dela mijloc cu cheița, și că la dreapta se află o casetă mică de fier, care conține tocmai scrisorile pe cari le cere femeia rănită.

— Descui-o apăsând roseta cea mică din colțul de la stânga, scoate repede hârtiile, ascunde-le bine, încuie la loc caseta, lăsând să cadă capacul si întoarce-te repede! așa suna ciudata însărcinare.

Cu cheia pe care o căpătase, Margot deschide masa de scris, repede a recunoscut sertarul și a scos caseta cea mică de o formă ciudată. O apăsare pe rozetă și capacul sare în sus!

Un pachet de scrisori se află înăuntru, legat cu mai multe panglici.

„De deschis în ziua de după nunta tânărului conte Eberhard"! stă scris pe pachet cu slove pe jumătate îngălbenite.

Margot apucă repede pachetul — dar acesta se risipește deodată. Poate că l-a lovit, poate că panglicile de mătase s'au tăiat de vechime — fata trebuie să adune depe jos câteva scrisori. Și în grabă se mai desface și unul din plicuri. Observă aceasta abia după ce îi stă în mână o foaie scrisă.

Ochii ei nu vor să vadă nimic, e atrasă parcă de o forță supra-omenească.

„...Eberhard, frumosul tău fiu nu-i din sângele tău! Azi în ziua nunții sale, să te ajungă ura unei femei părăsite! Eu sunt mama lui, și propriul tău fiu este..."

Cu fața împietrită de groază citește Margot înspăimântătoarele rânduri. O apucă amețeala.

În clipa aceasta i se pune o mână pe umăr.

Ea țipă înspăimântată și...

Este Leonie de Brissac, care a urmărit-o pe Margot și i-a pus mâna pe umăr!

Sărmana, încă uluită de cuprinsul scrisorii, se trage înapoi, ochii ei caută o putință de fugă. Atunci îi cade privirea pe casetă și pe scrisorile secrete risipite pe jos. Știe ce stă în joc pentru ea, dar mai știe, că trebuie să ducă scrisorile acestea femeiei care a trimis-o la castelul Hohenegge.

Cu repeziciunea fulgerului adună scrisorile risipite, dar Leonie i-a și luat-o înainte. Cu o mișcare brutală baroana i-a smuls caseta și scrisorile.

Un râs aspru, triumfător o izbește pe Margot:

— Houță, criminală! strigă Leonie cu glas șuierător. Tot am pus mâna pe tine! Te furiezi în castelul pe al cărui stăpân l-ai omorât, și-i jefuiești dulapurile!

Mâinile ei se încleștează în brațul lui Margot.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dă-mi drumul! imploră nenorocita. N'am vrut să sustrag nimic — cel puțin nu ceva de preț! O taină îngrozitoare zace în scrisorile acestea, și ce să le fac nevătămătoare, am venit încoace! Dă-mi înapoi caseta cu scrisorile! Vreau să plec tot așa de tainic precum am venit, vreau să port mai departe blestemul unei ucigașe urmărite, numai dă-mi înapoi documentele!

— Și dacă nu fac asta, dacă-l chem încoace pe contele Eberhard și-i arăt, ce a adus-o din nou încoace pe femeia pe care el a iubit-o o vreme, — dacă-i predau toate hârtiile astea?

Margot duce mâna la frunte. Sfinte Dumnezeule! Doar a citit abia adineaurea înfiorătoarele rânduri — doar câteva cuvinte — dar cari cuprind întreaga taină! Dacă Eberhard, omul pentru care și-ar dărui viața, căruia ar vrea să-l dea fiecare picătură de sânge a inimii sale, află aceste întunecate taine — atunci e și el pierdut, și va fi nenorocit pentru tot restul zilelor sale! Totul, numai asta nu!

Cu un țipăt dureros se aruncă Margot la picioarele femeii cu zâmbetul demonic.

— Îndură-te! Numai această singură dată în viață! imploră ea. Vreau să uit și să iert tot răul pe care mi l-ai făcut, vreau să fug afară în noapte, să nu mai întorc nici măcar odată capul spre locul unde mi-am îngropat speranțele mele tinere, de fericire — dar înapoiază-mi hârtiile, înainte ca să-și fi aruncat asupră-le privirea contele Eberhard. Căci de s'ar întâmpla astfel, nimic nu-l mai poate scăpa din ghiarele desnădejdii.

Leonie de Brissac privește neîndurătoare la frumoasa Margot.

— Așa? Și dac'așĭ avea eu-însumi plăcerea să exploatez taina aceasta care mi-a căzut în palmă atât de pe neașteptate?

Margot o privește cu ochi mari, înspăimântați.

— Ce crezi cu asta? îngână ea.

— Am privit peste umărul tău, și ceeace au văzut ochii tăi, au văzut și privirile mele! Eu știu cine-i moștenitorul lui Hohenegge!

— Ai citit?

— Destul ca să știu ce valoare prezintă hârtiile astea, pe care vroiai să le furi din ordinul unei străine!

— Sfinte Dumnezeule, atunci Eberhard e pierdut!

Leonie ridică cu mult tâlc umerii ei plini.

— Depinde! Îl iubești pe tânărul conte?

Margot privește în pământ roșind ca para focului. Respirând anevoie, abia poate rosti:

— O, știi prea bine lucrul acesta! Mă urăști doară pentru asta, m'ai urmărit cu ura d-tale și m'ai numit târfă! Ai fost cea dintâi care a aruncat asupră-mi bănuiala de omor, ca să mă distrugi!

Baroana ridică lenăș din umeri.

— Îl iubesc pe vărul meu, fierbinte, nebunește, dacă vrei! Asta-i toată explicația atitudinei mele! N'ai mai auzit niciodată, că o femeie îndrăgostită, când are sânge de foc, pătimaș, în vine, nu poate avea niciun fel de scrupule, nicio îndurare față de o rivală? Că e capabilă de orice crimă, dacă e nevoie să-și asigure posesia omului iubit? Că nu cunoaște decât un singur țel: să-și distrugă rivala?

Margot se trage înapoi până la perete, înfiorându-se.

— Așa dar vrei să mă distrugi și pe mine?

— Dacă nu te dai înapoi din lupta pentru bărbatul acesta, da! Dar pot și mai mult: mai degrabă decât să cedez ca Eberhard, conte de Hohenegge, să facă pe altă decât pe mine contesă de Hohenegge „îl distrug și pe el!

— Cum, — ai fi în stare și de una ca asta?

— Vrei să ți-o spun așadar și mai limpede? o ironizează baroana. N'ai decât să-ți amintești de cuprinsul scrisorilor pe cari le posed acum! Dacă i-ar cădea în mână aceste scrisori, — și asta depinde doar de bunul meu plac — trebuie să-și piardă mințile — sau să fugă din castelul ăsta ca prigonitul Ahasverus, rătăcind, fără pace, din loc în loc!

— Aibi îndurare! Nu cu mine — și eu știu să sufăr pentru dragostea mea fierbinte, — ci cu Eberhard!

— Doar îl iubesc, deoc l-aș distruge? Depinde de tine numai să faci totul, pentru a ajuta să izbândească dragostea asta a mea!

Margot privește din nou pe femeia care-i vorbește. Ea să ajute acestei femei pline de ură, ca Eberhard să-i dărulască întreaga lui inimă? Tocmai ea, care îndură suferințe negrăite pentru omul mult iubit? — Margot întinde mâinile în semn de refuz.

— Eu să?... Nu, nu, asta-i prea mult, asta întrece puterile unei fete îndrăgostite! El va fi nenorocit alături de d-ta, el nu m'a iubit decât pe mine, nu se poate să rămâie pe veci cu credința că eu l-am omorât pe bătrânul conte!

— Ah — va să zică asta ți-e speranța? Atunci cu atât mai puțin îmi va fi milă de tine!

— O femeie care iubește, doar nu poate distruge pe omul iubit.

— Eu iubesc altfel decât tine! Dacă nu-l pot poseda, atunci zdrobesc obiectul dragostei mele!

— Ești o fiară! strigă Margot, cutremurându-se. Dac'ar ști Eberhard...

Ea se întrerupe, un zgomot vine din odaia alăturată. Și Leonie stă să asculte. Apoi se repede spre ușa, prin care adineauri pășise, fără a face cel mai mic zgomot, când, urmând unei presimțiri, urcase sus, pe când Eberhard alerga în parc.

— Este Eberhard! șuieră ea cu glas răgușit, întorcându-se spre Margot. Trebuie să pleci! Nu se poate să te găsească aici!

— Dă-mi caseta!

— Ea rămâne cu taina ei în mâna mea! Grăbeşte-te!

— Vrei să-l distrugi pe Eberhard?

— Încă nu! Deocamdată îl mai iubesc mult, prea mult! Dinspre partea mea n'are ce se teme! Uşa îngustă de colo duce în biblioteca cea mică a contelui. Aşteaptă acolo până ce ţi-oi da drumul. Nu bate în uşă, chiar de ar dura ceva mai mult. Dacă te-ar descoperi vreunul din servitorii castelului ai fi pierdută!

Zicând acestea, baroana deschide o uşă îngustă de stejar abia vizibilă între două rafturi înalte de cărţi şi încearcă s'o tragă pe Margot în încăperea de după uşa aceea.

Margot se cutremură sub fiecare atingere a acestor mâini

— Lasă-mă... lasă-mă! Aud vocea lui Eberhard! Vine încoace!

Cereţi mâine *fasciculul* 5 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, precum şi la Librăria Editoare I. G. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei No. 5.

Se aud bătăi în uşa încuiată. Leonie de Brissac a apucat cu putere pe Margot de amândouă braţele. Afară, pe pragul uşii stă Eberhard. Poate că a şi auzit ceva din schimbul de cuvinte.

— Leonie! Tu eşti acolo încuiată? strigă el.

Atunci baroana se ridică ca un şarpe întărâtat. Respiraţia ei caldă atinge faţa lui Margot.

— Pentru ultima oară: vrei să-l distrug cu o singură vorbă pe Eberhard?

— Nu! nu! El nu trebuie să afle niciodată.

— Atunci dispari! Te scot eu mai târziu de aici şi fac să poţi pleca neobservată. Să poţi scăpa! Altminteri eşti pierdută şi tu şi contele: o ucigaşă urmărită şi amantul ei, un....

Margot ridică mâinile implorătoare.

— Nu mai rosti niciun cuvânt! Îndurare... eu... eu plec doar!

Trupul ei mlădios lunecă peste prag. Repede, Leonie încuie uşa după ea şi aruncă cheia într'unul din rafturile bibliotecei alăturate. Apoi respiră adânc, ascunde cât poate de repede casetă într'un loc la care să poată apoi ajunge uşor şi păşeşte către uşă.

— Cine bate? întreabă ea cât se poate de calmă.

Vocea agitată a lui Eberhard răspunde:

— Ce se petrece aici, Leonie? Deschide! Te rog, pentru ultima oară!

Acum mâna ei întoarce cheia. Rece, cercetătoare, ea îl priveşte cum păşeşte pragul gâfâind.

Ochii lui caută prin odaie, apoi se întorc spre dânsa.

— Leonie, nu-mi ascunde nimic! Tu n'ai fost singură aici, am impresia că aşi simţi aici respiraţia lui Margot! Ea a fost aici!

Baroana îl priveşte, ofensată.

— Persoana ceea, căutată de poliţie şi care ni s'a părut c'o vedem jos în parc? Te înşeli, prietene! N'am vorbit cu nimeni. Am venit într'adevăr aici sus cu intenţia de a vedea dacă persoana ceea n'o fi făcut la urma urmelor vreo vizită tainică prin camera asta!

— M'am înşelat? N'a fost nimeni aici?

Eberhard o priveşte cu îndoială. Bănuiala nu poate fi atât de lesne biruită.

— Am auzit două voci!

— Am vorbit cu mine însămi, vezi doară că sunt singură deloc!

— Te-ai încuiat! Dece? Şi când am bătut, n'am căpătat niciun răspuns!

— Mi-am amintit că aveam de scris câteva rânduri modistei,

în oraș, și m'am așezat acolo la masă. Servitorul tău a trecut de două ori prin odaia alăturată; și asta mă deranja. Deaceea am încuiat! Și dacă n'am auzit bătaia ta în ușă, te rog să mă scuzi!

Ea văzu că ochii lui iscodeau prin odaie. Deodată, el se repede la ușa cea mică, ce duce la vechea capelă a castelului.

Leonie sta în dosul lui, cu fața palidă, cu ochii fulgerători sub sprâncenele încruntate, amenințătoare.

— Ce vrei să faci? exclamă ea.

— În odaia bibliotecii este cineva!

— Nu! Nu ți-e deajuns cuvântul meu?

— Jură-mi!

— Jur!

Ea o face fără cea mai mică șovăială. Ce-i pasă el de un jurământ!

O clipă rămâne ca uluit, apoi i se pare că aude un zgomot, și ca electrizat de acesta, apucă clanța și o zgâlțâie.

Încuiat! Ochii lui caută un obiect, ca să forțeze ușa; el știe că nu există decât această singură intrare, că nu există o a doua ușă.

— Ești nebun, pentrucă mă ofensezi! zice frumoasa baroană.

El nu mai aude. Dacă ar fi Margot aici — aici în apropierea lui — de i-ar mai putea privi odată chipul, acum, când ar putea cumpăni toate cu mai multă liniște, i-ar cădea la picioare și i-ar striga:

— Știu că nu ești o ucigașă! Sunt un nebun, că am putut măcar rosti cuvântul acesta în primele clipe ale îngrozitoarei mele turburări! Să căutăm împreună pe mizerabilul, și am să te ocrotesc împotriva întregei lumi, căci simt că te iubesc pe tine, numai pe tine, numai pe tine în toată lumea asta!

Presimte sau ghicește Leonie cuvintele acestea? Cam așa se pare, căci își mușcă buzele îndârjită și aruncă o privire plină de mânie asupra lui Eberhard.

Deodată ochii lui au găsit întâmplător cheia aruncată de Leonie pe raftul de cărți. Eberhard a și vârît cheia în gaură, și o întoarce — când auzi deodată vocea verișoarei sale aproape de urechea lui: — Dacă pășești pragul acesta e pierzania ta!

Eberhard o privește o clipă, apoi întoarse îndărăt capul.

— Orice ar fi, trebuie să știu dacă mă înșeală presimțirea.

Ușa sare în lături, și el intrat în vechea încăpere a bibliotecii în care domnește un miros greu de mucigai.

Biblioteca cea nouă se afla de partea cealaltă, aci nu intră decât foarte rar cineva, aci nici n'a fost încă introdusă lumina electrică. Doar o rază de lumină pătrunde prin ușa camerei de lucru.

— Este cineva aici? strigă Eberhard.

Nu se mișca nimic. Contele își trece mâna peste frunte. Oare să-i fi jucat o farsă nemărginita lui turburare?

Baroana stă la intrare. El nu-i poate vedea expresia feței. Își simte sufletul năpădit de amintirea caldă și dornică a zilelor de fericire.

— Margot! suspină el dureros.

Tonul vocii sale se frânge de bolțile gangului. S'a înșelat așa-dar!

— Te-am nedreptățit, Leonie, iartă-mă! rostesc anevoie buzele lui. Pășește înapoi în camera de lucru a răposatului său tată. Ca distrus se lasă să cadă în fotoliul de piele, care se află lângă ușă.

Mută, Leonie a încuiat din nou biblioteca și a ascuns cheia. De astă dată el nu mai observă nimic. Fotoliul lui stă aproape de ușe încuiată, și când vorbește, Margot poate auzi din bibliotecă. Dar tocmai asta umple de o bucurie diabolică pe baroana.

Acum o poate chinui și martiriza până la sânge pe rivala pe care o urâște din adâncul sufletului.

Eberhard stă cu privirea aplecată în pământ. Pieptul lui se ridică și se lasă greu. Leonie îi pune blajin mâna pe umăr.

— Și nu poți oare uita deloc, Eberhard? întreabă ea cu ton moale. Fără voie el îi apucă mâna.

— O de-aș avea cel puțin un om care să mă înțeleagă în durerea mea! geme el. — Tu n'ai iubit-o pe biata Margot, Leonie, știu! Dar pot foarte bine pricepe asta la urma urmelor căci ea era doar aceea care-ți stătea în cale. Dar, vezi tu, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult sunt încredințat că pentru nimic în lume ea n'ar fi făptuit îngrozitoarea crimă. În timp ce noi o bănuim și poliția o urmărește, scapă adevăratul criminal. Numai o întrebare rămâne misterioasă: cine să fi fost, și ce l-a împins să făptuiască crima? La ce i-a folosit, dacă nici n'a încercat măcar să jefuiască?

Leonie nu l-a întrerupt deloc. Dar acum îi răspunde calmă:

— Iubirea te face orb. Nimeni altul decât persoana asta n'a făptuit crima, căci voia să devie contesă. Nici nu încape altă explicație.

El se împotrivește gândului acesta.

— Nu, nu, trebuie să fie cu totul altceva, și de-aș avea cel mai mic indiciu, că în seara ceea se afiase o persoană străină în camera bolnavului... (el se întrerupe gemând). — Când am zărit-o adineauri pe Margot jos în parc, când i-am văzut chipul palid ca de mort cu ochii atât de triști și de îndurerați, atunci abia am simțit din nou că a fost o nebunie din partea noastră să izgonim pe biata fată, aruncând-o în mizerie și desnădejde. Uitasem totul din juru-mi, și dac'aș fi găsit-o, aș fi dus-o pe braț înapoi la castel!

— Fiul să ducă pe braţe pe ucigaşa tatălui său! Intervine Leonie cu glas tăios.

Eberhard îi caută din nou mâna.

— Spune-mi, Leonie, că numai antipatia te îndeamnă s'o vorbeşti de rău pe nenorocită. Lupta ce se dă în pieptul meu de atâtea zile încoace, e de nesuferit!

— Nu! Nu pot admite ca o criminală să înfrângă dragostea ce ţi-o port! Ţi-ai pierdut minţile, Eberhard. Cine în toată lumea afară de tine, o mai crede nevinovată! Abia de curând, nu gândeai ca şi mine şi ca toţi cellalţi? Trebuie să-ţi mai spun că Margot Ernemann nu ar fi meritat dragostea ta, chiar dacă mâna ei n'ar fi fost pătată de groaznica faptă!

Află că am făcut cercetări! Fata asta a avut un şir de amanţi înainte de a te fi prostit pe tine, e rafinată ca cea mai mare cocotă! Unde-i vorba de un avantagiu mai mare pune în joc inima şi onoarea. A venit încoace cu intenţia de a deveni soţia ta, şi dacă nu se întâmpla să intru tocmai atunci la bolnav, cine ştie ce se întâmpla. Să-ţi spun mai mult? Oare dragostea ta faţă de ea a rămas curată şi nevinovată? Dacă-mi răspunzi cu *da* la întrebarea mea, atunci îmi retrag orice acuzaţie!

Aceste din urmă cuvinte avură efectul unei lovituri de măciucă. Ca împietrit priveşte Eberhard pe femeia diabolică.

— De unde ştii tu, ce ne-a putut face să ne uităm cu totul într'o noapte caldă de vară, dornici de o fericire supra-omenească?

— Vasăzică nu m'am înşelat! (Leonie isbucneşte într'un râs tăios). Atunci pot s'o numesc târfă fără nicio remuşcare, căci se lăuda în gura mare cu păcatul ei şi că de-aci încolo va avea şi mai mare putere asupra tânărului conte şi că ar putea chiar să ridice pretenţii legale.

— Asta... asta să fi făcut Margot, Margot a mea?

— Să chem servitorimea ca să-ţi dovedesc temeinicia spuselor mele?

— Nu... nu... Dumnezeule prea Sfinte! Dacă într'o inimă ca a lui Margot, pe care o veneram şi o adoram, pot sălăşlui astfel de demoni, atunci blestem din nou ziua, care m'a adus în apropierea ei, o blestem pe ea şi copilul pe care-l poartă în pântecele ei!

Contele Eberhard s'a ridicat, îşi strânge pumnii gâfâind şi porneşte spre uşă.

— În sfârşit! îşi zice în sine baroana. Dacă nici asta nu-i este deajuns, atunci nu se mai vindecă de ea!

Ce-i pasă ei, că în câteva zile a făcut din vărul ei un om frânt, pe jumătate distrus! Vrea să-şi ajungă ţinta pe orice cale, să devie contesă de Hohenegge şi să-i câştige inima!

În încăperea alăturată, aproape de tot de uşa vechei biblioteci, zace întinsă pe jos, Margot, acoperindu-şi faţa albă cu mâinile. Cu toate că a păcătuit, mânată de o iubire aprinsă,

atotputernică, ea a rămas totuşi cu inima curată şi liberă de toată urâciunea sufletească pe care i-o atribuie baroana. Ca sângeroase lovituri de biciu o lovesc cuvintele Leoniei, s'a năruit sub ele, şi-a împreunat mâinile în disperare mută, doar s'o îndure Dumnezeu să închidă gura calomnistoarei. Şi cum lucrul nu se întâmplă, ea urmă să tacă, suferind de dragul celui pe care-l iubeşte mai mult decât pe Dumnezeul ei, şi care acum a părăsit-o cu totul. Dincolo s'a făcut tăcere. Printr'una din ferestruicile castelului străvechiu pătrunde în bibliotecă o rază a lunei şi sărută ca spre mângâiere chipul unei biete femei nenorocite.

CAP. 12

In împărăţia morţilor

Doar cu încetul se linişteşte durerea sălbatecă din sufletul lui Margot. Groaznicele răni însă, pe cari i le-au pricinuit cuvintele Leoniei, vor sângera mai departe, până la sfârşit. Cum să-l încredinţeze pe Eberhard, că niciodată n'a urmărit un gând murdar, calculat, că n'a fost mânată spre el decât de un sentiment curat? Baroana posedă acum groaznica taină care-l poate distruge, oricât ar fi el de tare, şi prin asta va va triumfa.

Ce va spune femeia, la care găsise adăpostire, când îi va comunica, ce rău îşi împlinise însărcinarea? Aştepta din minut în minut, ca Leonie s'o libereze, după cum îi făgăduise. Nu va adresa niciun cuvânt mizerabilei, care i-a călcat în picioare cele mai sfinte simţiminte şi a făcut-o târfă care se vinde. Va pleca în tăcere şi piciorul ei nu va mai călca niciodată pela Hohenegge!

Cum i se strânge inima de durere la gândul că acum i-a pierdut deabinelea pe Eberhard, că a trebuit să-l cedeze celeilalte!

Dar minutele se prefac în sferturi de oră şi ore, nimeni nu se apropie de uşa încuiată şi Margot rămâne prizonieră. Oare Leonie o fi pregătind o nouă perfidie?

Să bată şi să cheme nici nu poate îndrăzni Margot, căci atunci şi-ar fi trădat prezenţa. Cu cât înaintează noaptea, cu atât mai chinuitoare devine situaţia ei.

Doar luna luminează din când în când încăperea foarte întunecoasă în care domneşte un aer greu de mucigai. O altă ieşire nu există. Adineauri, când intrase Eberhard, abia avusese timpul să se ascundă pe după unul din vechile dulapuri, oricât de mult îi sângera inima, că nu trebuie să răspundă nici măcar la una din chemările lui.

Obositâ rătăceşte prin încăperea semi-întunecoasă, în sus şi'n jos. Ea stă s'asculte fiecare sunet care vine din coridorul

castelului. Dar tăcerea crește tot mai mult. Dincolo, lângă cadavrul mort, va mai fi veghiând încă bătrânul servitor, dar toți ceilalți vor fi dormind.

Margot se hotărăște să aștepte dimineața. În noaptea asta somnul nu se lipește, firește, de ochii ei. Unul din jilțurile înalte cu îmbrăcăminte de piele îngălbenită de vechime o adăpostește. Obosite îi cad pleoapele peste ochi, dar spaima n'o lasă să se odihnească. Il vede pe răposatul conte venind din colț, vede cum întinde brațele spre ea, pe gura lui are un zâmbet dezgustător... aude vocea lui, de parcă ar sta iar la căpătâiul lui.

— Târfă!... Ucigoșă... — Ea sare în sus.

Insfârșit se luminează de ziuă. Acum trebuie să vie baroana! Ziua namiaza mare e greu de executat o fugă tainică.

Margot e obosită de moarte. Și foamea o chinuie. Ascultă și ascultă — nimic și iar nimic!

Se luminează deabinelea, e ziuă. Începe să se simtă mișcare prin castel, multe persoane aleargă încoace și încolo. Trăsura pleacă, altele sosesc! Ce-o fi asta oare?

Își frământă creerul și acum își dă deodată seama: înmormântarea bătrânului conte în capela castelului!

În ceasurile acestea de agitație, Leonie n'a găsit momentul potrivit s'o elibereze pe Margot.

Va trebui cumva să rămâie o a doua noapte în biblioteca izolată? Se înfioară la gândul acesta — și acum o cuprinde bănuiala, că baroana o fi uneltind vreo altă viclenie.

O fi existând oare numai această singură ieșire? Castelele vechi își au aproape toate, gangurile lor secrete. Nevoia ascute mințile. Margot cercetează toate tăblițile, caută colțurile și firidele — nimic! Rămâne mai multă vreme în fața unui tablou foarte vechiu cu rama lată, reprezentând o doamnă din secolul al șaptesprezecelea. Mâinile ei pipăie tabloul ciudat. E pictat pe lemn. La lumina slabă cercetează încrustațiile cari împodobesc rama.

Deodată scoate un strigăt ușor. Sub apăsarea degetului ei sare un resort — tabloul din ramă se învârtește.

O deschizătură întunecoasă se cască în fața lui Margot, un gang îngust, care duce pe niște trepte, spre adâncime. Vrăjitoarea tot n'a înșelat-o presimțirea. Pe undeva tot va ajunge cu să iasă. De existența acestei scări secrete nu are cunoștință nici Leonie și nici Eberhard.

După o scurtă cumpănire, Margot pășește în gangul cel îngust.

În aceiași clipă scoate un strigăt de spaimă. În urma ei se aude un sunet metalic — și noapte adâncă o învăluie. Tabloul s'a întors dela sine la locul lui și resortul tainic s'a închis.

Mână de groază, fata caută să găsească în întuneric locul de unde s'ar putea pune în mișcare resortul din spre partea

asta; zadarnic, toată osteneala ei nu e de nici un folos — a devenit prizonieră pentru a doua oară, de astădată într'o gaură neagră și îngustă.

Pereții sunt reci și umezi; Margot înaintează, pe dibuite, câțiva pași și întâmpină niște trepte înguste ce duc în adâncime. Dar încotro? Cine-i garantează că n'o să cadă pe întuneric într'o gaură adâncă?

În cele din urmă, ochii ei se mai deprinseră cu întunericul. Cu o rugă impregnată de spaimă, bâjbâie mai departe.

— Nu mă lăsa să mă prăpădesc de o moarte așa de groaznică, Dumnezeule Atotputernic! șoptește ea.

Dar.... ce-i asta? Jos, în adâncime, pare că se face puțină lumină! Coborâ adânc, tot mai adânc. Curând descoperă și pricina licăririi celei slabe. În zid, sus, printre pietre se află o mică deschizătură, care permite să pătrundă lumina zilei.

Ciudat, cât e de lung gangul acesta secret! Ba din ce în ce merge mai în pantă. Nădăjduise să dea undeva peste o ușă care să ducă în vreun loc tainic din parc, și iat-o că stă în fața unor ziduri masive. Unde se află ea?

Oare gangul se sfârșește aici? Nu se poate! N'ar fi avut niciun rost, dacă n'ar fi oferit o putință de scăpare fugarului din castel. Dar se prea putea să fie zidită ieșirea! Copleșită de gândul acesta înspăimântător, Margot cercetează zidurile de piatră.

Deodată se oprește și ascultă. Sunete ciudate, ca venind din mare depărtare, îi pătrund la ureche.

Nu erau niște sunete de orgă? Și iată că se adăugară la ele și voci: o cântare tristă, o cântare de îngropăciune!

Înmormântarea stăpânului castelului! Sfinte Dumnezeule. Unde s'o fi aflând ea oare? Și, cu zel tot mai mare, caută — pe jos — pe sus — în sfârșit dă de o piatră desprinsă din loc. O poate da în lături, și tot mai puternic răsună cântecul de orgă.

Cu degetele-i rănite, depărtează alte câteva pietre, pieptul i se sbate năvalnic, o frică sălbatică o copleșește, n'o mai animă decât un singur gând: să plece din locul acesta, unde se prăpădește de groază!

Și însfârșit deschizătura e atât de mare, că-și poate strecura nu fără greutate, trupul mlădios; speră să nimerească într'o încăpere care să aibă o ușă în spre parc. După socoteala ei, trebue să fie cel puțin în dreptul parterului castelului, căci a coborît foarte multe trepte.

Acum se află dincolo de zid, privește în juru-i și-și duce mâna la piept, care-i palpită de groază. Încăperea pare a fi destul de mare; e întunecoasă, doar în depărtare se ivesc trepte largi, care sunt luminate de sus de o lumină mată. O boltă, vasăzică, susținută de un mare număr de coloane groase.

Ochii lui Margot se deschid mari. Se cutremură, un gând îngrozitor o copleşeşte! Orga începe din nou să cânte, un val de sunete puternice răsună deasupra ei, o lumină roş-gălbuie pâlpâie peste treptele largi din depărtare şi Margot se trage înapoi, cu un ţipăt înăbuşit. O umbră mare se răsfrânge pe scară, lăsându-se tot mai jos, şi de astădată Margot ştie unde se află şi ce se petrece aici!

O cuprinde un frig de ghiaţă, vrea să strige, dar nu poate: fatalitatea a dus-o pe drumul secret în cavoul castelului, care se află sub capelă. Chiar în acest moment, şase servitori coboară treptele cavoului, ducând sicriul stăpânului lor ucis!

Alţi doi, cu lumânări aprinse, păşesc de o parte şi de alta.

Scuturată de un fior, Margot poate distinge şi ce cuprinde restul încăperii. Cosciuge ori încotro priveşte, învechite de vreme, prăfuite, şi multe din ele cu chipul clopilit pe capac al adormitului pe veci.

Pe după coloana veche, care sprijină o firidă, nu poate fi, fireşte, descoperită; totuşi, cade, tremurând, în genunchi, privind cu ochi înfricoraţi cortegiul mortuar care se mişcă încet pe galeria îngustă a cavoului.

La un loc anumit sicriul de metal e lăsat jos, şi servitorii se retrag.

Margot întinde braţele, fără a fi văzută. Bărbatul cel încovoiat care se apropie este Eberhard, care a venit, de sigur, să-şi ia un ultim adio dela tatăl său!

Ea îi recunoaşte faţa, care, în ultimele zile, a slăbit şi a pălit, îl vede cum luptă împotriva groaznicei fatalităţi, ce l-ar putea doborî la pământ.

Tatăl ucis, iar el, fiul, despărţit de fata pe care a iubit-o, cu care a voit să se căsătorească şi care n'a fost decât o târfă... cum s'a silit Leonie să i-o dovedească. Nu năruie aceasta la pământ şi pe omul cel mai tare?

Face un semn cu mâna, şi servitorii se retrag. Eberhard rămâne multă vreme lângă sicriu, adâncit în rugăciune. De sus răsună înăbuşit murmurul jalnicei adunări.

— O, de ce nu pot să alerg, să îngenunchez lângă el, şi să mă rog împreună cu dânsul?

Îl vede strângând pumnii fără de voie; şi ea trebuie să stea aci jos la pământ, fără să-şi îngăduie niciun gest, nevinovată şi totuşi sdrobită. Îşi împreună mâinile în caldă rugăciune. Pentru mortul de colo, pe care ea nu l-a omorât, pentru Eberhard, pe care-l iubeşte mai mult decât viaţa ei, şi care-o dispreţuieşte!

Eberhard se întoarce deodată, şi urcă încet treptele capelei, urmat de servitori. Margot se ridică şi ea. Dacă vrea să scape de tovărăşia morţilor, apoi trebuie să se grăbească

s'o facă acum, căci ușa grea de stejar de sus se va închide îndată, și nimeni nu va mai veni multă vreme încoace.

Dar cum — Sfinte Dumnezeule — cum să poată fugi când sus, în capelă, e adunată atâta lume?

Tocmai a pășit și ultimul servitor pragul de sus. Margot se apucă cu amândouă mâinile de tâmplele ce-i svâcnesc.

— Scapă-mă, Doamne Dumnezeule! Nu pot... nu pot să mai rămân aici...

Ultimele cuvinte îi mor pe buze, ușa grea, de stejar, s'a închis. Servitorul încuie; noapte neagră, înfiorătoare, învăluie pe nenorocita fată.

Ea se prăbușește pe scară cu un țipăt. Nimeni n'o aude din capelă, căci în aceeași clipă, orga intonează prohodul. Margot a leșinat de groază.

Cât o fi zăcut așa nu știe nici ea; când își revine în sfârșit, se ridică cu un geamăt greu. Unde se află? Își amintește, vai! prea curând de cele petrecute.

Se trage ca ametită, într'o parte, vrând să fugă, dar nu dă decât de coloanele reci! E sortită să rămână în tovărășia morților! Dar parcă se mișcă ceva în întunerec. Nu șoșnesc umbrele de mătase, mucegăite, ale răposaților în vechile sicrie? Să plece! O, de-ar putea să plece. Spaima aproape să-i răpească mințile!

Vrea să se întoarcă la gangul secret, pe întâia deschizătură! Mai bine să piară acolo, încetul cu încetul, de foame, decât să vină Leonie s'o ia, decât să rămâie aici! Se cutremură ori de câte ori, dibuind cu mâna, atinge unul din sicrie; se izbește cu capul de muchiile zidului, dar nici că-i pasă.

În sfârșit, îi se pare că a ajuns la firida căutată, dar puterile îi sunt sleite și cade în genunchi, gâfâind.

În aceeași clipă, Eberhard de Hohenegge, cu fața întunecată, pășește din nou în capela părăsită a castelului. Lumea care venise la înmormântare a plecat, slugile s'au întors în interiorul castelului; chiar și ușa dela intrarea capelei a fost încuiată.

Eberhard o descuie, vrând să mai coboare odată singur de tot la mort, simțind nevoia împerioasă să-i destăinuiască toată suferința, în speranța că poate aceasta îi va reda mult dorita pace sufletească.

Nicium servitor nu-l însoțește, căci tânărul conte vrea să ie cu desăvârșire singur, la unul din sfeșnicele altarului, își aprinde o lumânare de ceară și astfel înaintează spre gura cavoului. Nu știe ce e groaza. Cu cheia pe care o are la el, descuie și pășește încet în adâncime. Se oprește lângă sicriul tatălui său, pune sfeșnicul jos și rostește o scurtă rugăciune.

În apropiere, lângă o coloană, se află o bancă de piatră, pe care se așează. Nimeni nu-l vede; își poate da frâu liber durerii, sălbaticei lui disperări, fără ca cineva să-l acuze de slăbiciune!

Nu bănuiește că doi ochi l-au zărit și-l privesc de departe: ochii lui Margot! Rezemată de perete, nenorocita stă pe după o coloană depărtată, cu brațele dornic întinse spre bărbatul mult iubit.

Nu e oare o minune că tocmai el a venit, ca s'o smulgă din groapa asta vie?

Îi aude glasul. Sună limpede în tăcerea cavoului. Eberhard s'a ridicat și s'a rezemat de sicriu, de parcă mortul l-ar auzi astfel mai bine.

— Tată, dacă vocea mea ajunge până la tine, dacă auzi ce-ți vorbește fiul tău în ceasul acesta, dacă nu s'a sfârșit totul odată cu moartea, dă-mi, atunci, un semn care să-mi spuie adevărul! Cine a întins spre tine mâna ucigașă, tată? Fost-a într'adevăr Margot?

Un sunet ușor, jalnic, se aude prin cavou.

— Cine oftează aici atât de dureros?

Dar ochii lui nu pot descoperi nimic!

— Îmi simt fruntea cuprinsă de ghiarele nebuniei, tată! se jelește din nou contele. Și tu ai iubit-o pe Margot a mea, o știu, chiar dacă speranța ei de a-mi deveni soție, ți-a provocat crunta mânie. Poate că tot ai fi iertat-o... după aceea! Dar e prea târziu! Dacă mă poți auzi, tată, află că o iubeam, da, o iubeam mai presus de orice pe lume! Chiar sărac și disprețuit, aș fi avut puterea să pribegesc oriunde; cu dragostea ei caldă și credincioasă, m'aș fi simțit rege! Și ea să fie un suflet pervers, cântărind cele câte a făcut, ba chiar și o criminală, o creatură care să fi dăruit și altora dragostea ei, în schimbul arginților? Am blestemat-o pe ea și pe nenorocita făptură, pe care o socoteam carne din carnea mea! Dar aci, în fundul inimii, se deschid din nou rănile sângerânde, stârnindu-mi dureri, în dorul meu vechiu, sălbatic, fierbinte, după ființa iubită! Dacă m'am înșelat totuși, și ea nu e vinovată, ci numai o fatalitate s'a abătut asupra ei, iar dânsa nu e decât o victimă a gelozieî și a perfidiei?.

Vorbea, cu respirația tot mai înecată, cu urechea aplecată deasupra sicriului, ca și cum s'ar fi așteptat să se întâmple ceva, ce să-l lumineze. Dar... ce să fie asta? E lucru aevea sau îl înșeală simțurile? Un sunet îi isbește urechea... ușor ca adierea zefirului:

— Eberhard! Eberhard.

El se întoarce, își prinde tâmplele în mâini, ochii îi ard ca'n friguri. Colo, rezemată de o coloană, luminată de flacăra pâlpâitoare a lumânării, se desprinde... chipul lui Margot!

Privirile ei sunt ațintite asupra lui, cu acea expresie indescriptibilă a celei mai adânci iubiri și a celei mai mari dureri. Nici ea însăși nu-și poate da seamă cum s'a făcut, de s'a trădat, părăsindu-și ascunzătoarea și venind la el... ca odinioară,

când fericirea îi mai surădea! Dar dânsul? Întocmai cum neaua se risipește la întâile raze ale soarelui, tot așa și Eberhard, în clipa în care vede înainte-i, chipul ei drag, dulce, într'un moment în care suferă atâta pentru ea... a uitat tot ce-l distrusese, aruncându-l în abisul nenorocirii. Nu, ființa aceasta nu poate fi o stricată, e numai Margot a lui, dragostea lui, căreia i-a făcut o atât de amarnică nedreptate, în turburarea-i aprigă.

— Margot! Margot!

E un strigăt sălbatic care-i se smulge din piept.

Se repede la ea, nici nu se gândește cum de a putut ea veni înconce, nu vede decât chipul ei tremurând și ochii ei scăldați în lacrimi.

Ea închide ochii, brațele lui puternice o cuprind; o, cum ar vrea să moară, să nu se mai trezească niciodată!

Eberhard strânge la piept trupul adorat și-i acoperă gura cu sărutări pasionate.

Și ea, nu-i se împotrivește de loc, ci-l lasă s'o ducă spre banca de piatră și s'o ia ca odinioară pe genunchi.

— Margot, îmi pierdusem mințile, când te-am acuzat pe nedrept, când am putut crede măcar, o oră numai, că sufletul ți-era împovărat de odioasa vină cu care te încărcaseră calomnia și perfidia! Ai să mă poți tu vreodată ierta, iubito?

Și-i sărută rănile de pe mâinile ei mici, și ochii ei, pe jumătate deschiși, îl mângâie cu un răspuns drăgăstos.

— Câte nu s'au spus împotriva ta, Margot! Nici nu vreau să îl le repet... nu pot... nu vreau să te cred. Azi stai curată înainte-mi! Și bătrânul pe care l-am condus azi la odihna de veci, — de-ar mai putea vorbi — ar spune cu siguranță: „nu; vă înșelați cu toții, ucigașul meu nu-i mica Margot, căreia i-am făcut, firește, mult rău pentrucă voia să-mi ia fiul, dar pe care o iubeam totuși în tăcere"!

Brațele ei slabe se încolăcesc pe după gâtul lui.

— Eberhard, șoptește ea, cald, îți mulțumesc de mii și mii de ori că m'ai descărcat de vina crimei! O fatalitate întunecată e gata să mă doboare. Dar acum că știu că tu, unicul om care crede în mine, nu ești pierdut pentru mine, voiu aștepta cu drag ziua în care nevinovăția mea va ieși la lumină!

Și, desprinzându-se de pe genunchii lui, se apropie de sicriul bătrânului conte, ne mai știind ce e frica, ce e groaza! Doar e lângă ea Eberhard!

— Ce faci tu acolo, Margot? strigă tânărul conte.

— Eberhard, zice ea, cunoști vechea legendă despre judecata divină, care face ca rănile unui asasinat să se redeschidă și să înceapă a sângera de cum mâna criminalului le atinge? Pun mâna mea dreaptă pe sicriul acesta și-ți jur: sunt nevinovată de moartea tatălui tău; am auzit ultimele cuvinte ce le-a rostit în somn, când mi-am luat rămas bun dela el: „Dacă

te-am nedreptăţit totuşi? Margot, unde eşti?" Mă iertase în cugetul lui! Blestem şi sbucium să mă urmărească, să ajung fiinţa cea mai disprețuită de sub soare, dacă am mărturisit strâmb.

Nu mai poate vorbi. Eberhard a întrerupt-o, strângând-o din nou la piept şi ducând-o înapoi la banca de piatră, unde-i cade la picioare, culcându-şi faţa-i palidă în poala ei şi sărutându-i cu căldură mâinile.

— Iartă-mă, Margot... iartă tot ce ţi-am făcut! o imploră el. De acum încolo voiu fi ocrotitorul tău, ferindu-te de năpastă şi primejdii!

De pe trepte răsună un hohot de râs batjocoritor.

Amândoi se întorc deodată şi recunosc pe Leonie de Brissac, care se apropie de ei dreaptă, cu dispreţ şi furie în priviri.

Mai poartă rochia de doliu; ca nişte fulgere distrugătoare îi ţâşnesc privirile de sub sprâncenele negre.

De o bună bucată de vreme, stătea la intrare, sus, căci urmărise, bănuitoare, pe vărul ei şi fusese martoră la convorbirea celor doi îndrăgostiţi. În clipa în care Margot îşi rostea jurământul, Leonie coborî repede în adâncime.

— Tu, Leonie? exclamă Eberhard, încruntând sprâncenele.

Îşi aminteşte prea bine că ea a fost aceea care a stârnit toată ura şi calomnia împotriva lui Margot.

Mută, tremurând în faţa noii nenorociri pe care o presimte, Margot se reazămă de coloană, privind implorătoare pe femeia care o iubeşte ca şi ea pe Eberhard.

— Admirabilă scenă! zice Leonie batjocoritoare. Felicitările mele, vere! Îţi dai întâlniri de dragoste în ziua înmormântării tatălui tău asasinat, şi chiar cu ucigaşa lui! E demn de penelul unui pictor, zău aşa!

Eberhard strânge pumnii de mânie.

— Potoleşte-te, Leonie! Sunt stăpân pe hotărârile mele, şi ca atare îţi declar că nu mai cred în vina acestei sărmane fete!

— A, vasăzică te-a împânzit din nou în mrejele ei?

— Taci! N'ai niciun drept să vorbeşti despre Margot în modul acesta! izbucneşte el.

Leonie de Brissac gâfâie şi vine în faţa lui, cu ochii arzători, îl priveşte voind parcă să-l sfredelească.

— Niciun drept, spui tu? rosteşte ea, tremurând. Ei cum, nu sunt eu logodnica ta? N'am cuvântul tău că te vei căsători cu mine? Şi acum când vechea ta amantă s'a târât după tine şi ţi-a sucit capul cu gunguritul ei ipocrit, mă jicneşti de parcă n'ar fi ea o târâtură ca şi eu, şi îmbrăţişezi în faţa logodnicei tale pe această creatură! Este demn de un nobil?

— Dă-mi voie să-ţi spun, Leonie... căută contele să îmbuneze pe baroană, socotind, firește, că-i datorește o explicaţie,

Dar ea nici nu-l lasă să urmeze. Stă în fața celor doi, ca o zeiță a răzbunării.

— Crezi așa dar în nevinovăția acestei fărturi? Vrei să fii de partea ei împotriva întregii lumi, vrei să mă alungi ca pe o jucărie de prisos? gâfâie ea.

— Nu pot... nu pot s'o părăsesc pe Margot; tot ce mi-ai spus despre ea nu e adevărat!

— O, ți se vor deschide curând ochii... Disprețuiește-mă de dragul acestei târfe, insultă-mă, — pentru ultima oară, răspunde: vrei să cedez locul fetei acesteia sau îți amintești de datoria ce o ai față de mine?

— Margot rămâne la mine! strigă Eberhard hotărât.

Baroana își dete capul pe spate, sfidătoare, aținându-și ochii-i aprinși asupra lui Margot.

— Și d-ta? Ce spui d-ta de asta? Vrei să descătușezi de d-ta pe omul acesta, în folosul său propriu?

Margot o privește implorătoare.

— Indură-te! Indură-te de nenorocirea mea! se roagă ea.

— Îndurare! Hahaha! Față de d-ta? Nu. Ai pe conștiință sufletul acestui om orbit; liberează-l! Trebue!

— Nu pot, lasă-mi unica mea fericire, sunt doar mama copilului său... eu...

Dar Leonie nu cunoaște îndurarea. Se apleacă fulgerător asupra sărmanei fete, care a căzut în genunchi, și-i șoptește:

— Vrei să-i spun?

— Nu... nu! strigă Margot împotrivindu-se, cu groază în ochi. Eberhard dă de o parte pe baroană.

— Destul! Pentru ultima oară îți poruncesc: retrage-te Leonie! Mai vorbim noi în castel. Nu e aci locul pentru aceasta. Acolo îți voi da orice satisfacție!

— Numai să nu devii soția ta!

— Nici nu mai e cu putință! Mai ales după ce am auzit până și jurământul acestei nenorocite.

— Crezi ceea ce ți-a spus?

— Da... de o mie de ori da!

— Atunci... fie!

Și, cu o mișcare de inversunare și aținându-și privirile ei demonice asupra ființei prăbușite la pământ, strigă cu răutate:

— Aruncă-te deci cu ochii deschiși în pierzanie! Cum mă distrugi tu pe mine, tot așa te distrug eu pe tine! Află dar că ești...

Un strigăt sfâșietor o întrerupe. Margot a dat pe Eberhard la o parte și a sărit în picioare, ridicând implorătoare amândouă mâinile.

— Nu mai continua... sunt gata să îndur orice...

Șovăie, dar nu mai are dreptul să dea înapoi. E în joc salvarea lui Eberhard, cărc nici nu bănuiește ce se petrece aci între

pele două rivale.

— Ce însemnează asta? strigă el, uluit.

Atunci Margot se repede la el, strigând cu glas sfâșietor:

— Te-am înșelat, te-am mințit, Eberhard! Nu sunt demnă să fiu soția ta! Rămâi cu bine, rămâi cu bine, pe vecie!

Contele se trage înapoi, clătinându-se și ținându-și fruntea în mâini. E treaz sau visează? Ce să fie asta?

— Margot! strigă el ca ieșit din fire. Nu știi ce vorbești. Dar jurământul la sicriul tatălui meu, că ai fi nevinovată de moartea lui?...

Vrea să se repeadă la ea, s'o ia în brațe, căci îi face impresia că a înebunit.

— Nu mă atinge! Colo este femeia pe care ai s'o duci la altar, iar pe mine... să mă ierte Dumnezeu cel îndurător! șoptește ea cu buzele învinețite. Am jurat... strâmb!

— Nenorocito! Al fi așa dar...

Eberhard o privește, de parcă ar vedea o nebună.

— Vinovată... da... da! Ucigașă! Uită-mă, nu voiu putea fi a ta niciodată.

Și el se apropie, ca un om beat, de coloana de piatră, clătinându-se.

Margot însă caută să fugă, căci n'ar putea rezista cuvintelor lui! Și totuși, a trebuit să rostească mincinoasa aceea înșiratoare, spre binele lui, și pentrucă femeia aceea dominată de ură l-ar putea distruge!

Leonie de Brissac zâmbește rece. A biruit și de astădată!

— Margot!

Strigătul dureros, sfâșietor, al lui Eberhard ajunge până la urechea nenorocitei, care fuge sus pe scară.

Acoperindu-și cu mâinile fața scăldată în lacrimi, se repede în capelă și, de acolo, pe ușa deschisă, în parcul scăldat de razele aurite ale soarelui.

Nimeni n'o oprește. Ajunge, pe cărări înguste la ieșirea parcului. Apoi mai departe... tot mai departe... și drumul cel mai cu dreg l-ar face spre moarte!

Leonie de Brissac se uită după nenorocita fată, până ce a dispărut colo sus. Apoi, se întoarce spre vărul și logodnicul ei.

— Sărmane Eberhard, zice ea încet. Recunoști acum că ai fost mințit și înșelat de creatura aceea?

El abia de-o înțelege. Își simte capul greu. Dar, cu toate cele aflate, simte mânie și aversiune față de Leonie, care i-a dăruit din nou o oră de fericire.

Il respinge, de aceea, mâna și-i spune brutal:

— Te rog, lasă-mă! Am ajuns la capătul puterilor!

Și, fără ca s'o învrednicească cu o privire măcar, se ridică anevoie și urcă treptele spre capelă.

— Dragostea asta are rădăcini mai adânci decât am crezut! murmură ea cu glas răguşit. Dar vedem noi cine va rămâne, la urma urmelor, biruitoare: eu sau cocota asta cerşetoare!

Şi, frământând gânduri sinistre, urmează pe vărul ei. Sus în capelă, priveşte zadarnic în juru-i, să-l zărească: a plecat însă, fără ca s'o aştepte.

— N'ai decât s'o cauţi! Va fi zadarnic! Nu-mi voiu permite niciun răgaz până ce nu voiu ajunge contesă de Hohenegge!

In drumul spre castel, nervii îi se mai liniştesc, astfel că nimeni nu ghiceşte la sosirea ei, prin ce zguduire sufletească trecuse.

Se îndreaptă repede spre camerele ei. In anticameră, aşteaptă un bărbat în apropierea ferestrei, probabil vreunul din servitorii aduşi de invitaţi la înmormântare. Stă cu pălăria în mână şi e cu spatele întors spre Leonie.

— Cine eşti d-ta? Ce doreşti? întreabă baroana.

Servitorul, îmbrăcat în negru, întoarce capul şi zâmbeşte.

— Hector Rammont! exclamă Leonie speriată. Masca-Roşie face o vizită ziua 'n amiaza mare!

Cereţi mâine numărul 6 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 3

CAP. 13

Moarta vie

Bietul Hartenberg, care până atunci obținuse ca detectiv în cercurile poliției secrete, succese însemnate și era invidiat de colegi, a suferit o înfrângere de care pătimește greu.

Încă în noaptea aceea l-a chemat la cercetare șeful poliției secrete, în urma raportului celorlalți polițiști.

Hartenberg se supuse. Își spărgea zadarnic capul să găsească un argument destul de plauzibil cu care să motiveze de ce a lăsat pe Masca-Roșie și pe tovarășii lui să scape, căci trebuia doar să înlăture orice bănuială ce ar pluti asupră-i, spre a nu părea complice al mișelului.

Pentru întâia oară, șeful îl primi nu tocmai amabil. Un interogatoriu începu și, după o cumplită luptă lăuntrică, Hartenberg raportă totul conform adevărului.

— Îl și aveam în mână, totul era sub pază, aș fi pus rămășag pe ori-ce, că vestitul bandit nu mai are niciun mijloc să scape.... și iată că mi-a paralizat brațul, voința, făcând din mine un copil, de care-și poate bate joc oricine! Am știut că, pentru el, o crimă nu înseamnă nimic, n'am voit să-l cred că a pus stăpânire pe copilul meu, până ce nu mi-a arătat fișiul și lănțișorul pe care ea îl purta la gât și atunci mi-a pierit curajul; nu puteam rosti, chiar eu, condamnarea la moarte a copilului meu, carne din carnea mea, sânge din sângele meu! Așa că l-am lăsat să-mi scape. Dacă m'am făcut vinovat, pedepsiți-mă, Excelență!

Șeful poliției a ascultat cu emoție mărturisirea celui mai bun agent al său. Apoi se apropiă de omul acesta zdrobit și-i puse mâna pe umăr.

— Probabil că nici eu n'aș fi procedat altfel, zise el scurt. Bine. Și acum, ce ai de gând să faci?

— Să pun totul în joc ca tot să-l mai prind pe câinele de ticălos și, pe lângă asta, să salvez pe copila mea, Alice!

— Ai vreun indiciu pe unde o fi ascunsă?

— Nu, încă nu, dar m'aș apuca îndată de lucru!

— Atunci... îți urez succes! Dacă ai nevoie de oameni, știi prea bine că-ți stau la dispoziție. Și nu trebuie să-ți iei prea mult la inimă chestia cu dispariția banditului. Ticălosul îi ia la rând pe fiecare din detectivii noștri și trebuia să-ți vie rândul și d-tale. După cum prevăd, o să mai avem de furcă cu el, până să-l putem duce la eșafod. Și sunt încredințat că, dacă vreodată cineva l-ar putea face să cadă, numai d-ta ești acela, d-ta, Sherlock Holmes-ul nostru!

Îi întinde mâna și Hartenberg își ia ziua bună, plin de recunoștință.

Alice dispăruse. Nicio schimbare nu intervenise. Și orice încercare din partea tatălui de a-i afla urma, fie ea cât de slabă, e zadarnică. Mască-Roșie trebue să aibă mii de ascunzători și peste tot ajutoare, astfel că-și poate face mendrele.

La ce șiretlicuri va fi recurs ticălosul, ca să i-o ademenească și pe Alice? Știa ea, cine era seducătorul? Era cu neputință, Hartenberg o cunoștea doar prea bine. Unde s'o fi aflând ea? Nu s'a găsit nimic, absolut nimic dela ea! Nu venea nicio veste, dar tocmai aceasta întărea credința detectivului, cel puțin, că fiica lui nu fusese asasinată.

Porni singur de tot în căutare. Se deghiza mereu altfel. Totul zadarnic!

In vremea aceasta îl chinuia gândul și la cealaltă fiică, Margot. Poliția tot nu putuse încă descoperi că numele Ernemann, pe care și-l luase Margot, ar fi trebuit să sune, de fapt, Hartenberg! Dela

o zi la alta taina putea fi deslegată, și anume că aceea pe care trebuia s'o caute era chiar propria lui fiică.

Își găsise desigur moartea în apă, dar cadavrul ei rămăsese dispărut până 'n ziua de azi.

Căsuța lui Hartenberg era ca pustie. Nimeni nu-l vizita; totul zăcea ca mort.

Într'o seară se apropiară de casă câțiva bărbați, cari purtau un obiect lung. Unul din ei descuie, aprinde lumina în tăcere și face un semn celorlalți să ducă povara în casă.

— Puneți coșul în odaia cea mică, zise el cu glas obosit.

Era Hartenberg. Oamenii făcură cum le porunci și plecară apoi, tot așa de tăcuți precum veniseră.

Hartenberg încuiă ușa după ei și păși apoi, cu lumânarea în mână, în odăița de lângă camera lui de lucru. Să tot fi stat acolo vreun sfert de oră; apoi, se întoarce iar. Fața îi e ca de ceară, buzele îi svâcnesc de parc'ar fi văzut ceva înfiorător; caută cu mâna un punct de reazăm și, în sfârșit, se lasă greu pe un scaun acoperindu-și fața cu amândouă mâinile.

— Cu ce am meritat asemenea lovituri, Dumnezeule Sfinte! murmură el.

In acest timp se apropie afară în noapte, de casa singuratecă, o arătare svelță, o fată tânără.

Vântul vâjâia prin frunzișul grădinii. Fata se reazămă, obosită, de gardul grădinii și ochii ei urmăresc raza subțire de lumină ce străbate afară printre obloanele închise ale ferestrelor.

— Cum și-o fi suportând el groaznica soartă? O, numai o singură dată să-l mai pot vedea, să-i privesc fața de departe, fața aceluia care m'a trimis la moarte pentru că mă crede vinoavtă! șoptește ea, cu buzele înfrigurate.

Este biata Margot, care a făcut drumul pe jos

dela Hohenegge și a ajuns destul de târziu în cartierul ei.

— Tata e acasă... sau poate că și Alice!

Ea nu știe ce s'a mai petrecut după plecarea ei. Moartă de oboseală și flămândă cum e, cât i-ar fi fost de drag să se odihnească un ceas măcar în casa părintească. Ar fi aflat dela Alice, în ce fel suportă tatăl lovitura.

Deschide încet poarta de fier și se strecoară spre casă. Nu îndrăznește să bată, dar cel puțin de ar izbuti să poată vedea fața mult încercatului bărbat. Și astfel, dă tiptil târcoale casei. Obloanele sunt toate închise; nu poate vedea nimic. Dar o ușiță dosnică cedează la apăsarea ușoară a mâinii sale; poate intra în gangul întunecat. Poate că Alice a uitat să încuie.

Liniște de moarte învăluie pe biata fată. In bucătărie nu se aude nici cel mai mic sgomot. Frica de o nenorocire, pe care n'o poate încă pătrunde, face ca inima bietei Margot să se strângă. Bâjbâie cu piciorul mai departe, deschide fără sgomot ușa spre mica bucătărie. De aci, o fereastră largă dă spre camera cea mare, astfel că poate vedea totul.

Bucătăria e pe jumătate luminată, căci din odaia alăturată lumina se revarsă și încoace. Nici aici nu se vede Alice; totul pare atât de părăsit! Privirea înlăcrămată a lui Margot cade asupra bărbatului din odaie: tatăl ei! Șade ca distrus în fotoliu, cu fața îngropată în mâini. Din când în când un fior îi cutremură trupul.

— Cât suferă! Pentru mine... pentru mine! șoptește Margot. Iartă-mă, tăticule... O, iartă-mă! N'am făptuit alt păcat, decât acela de a fi iubit!

Deodată se aude un sgomot... afară, la ușa de intrare. Bate cineva! Cine să fie? Alice? Nu, Alice dacă ar fi fost plecată, ar avea cheia la ea. Hartenberg tresare; cu o sforțare, se ridică și iese. Margot rămâne ca vrăjită lângă fereastră.

Tatăl ei apare din nou, însoțit de alt bărbat. Își strâng mâinile. Apoi, străinul zice:

— Nu arăți bine, Hartenberg! Am venit ca să-ți aduc o veste cât se poate de importantă. Margot Ernemann, presupusa ucigașă a contelui de Hohenegge...

Se întrerupe. Hartenberg l-a apucat de braț, pieptul îi se bate năvalnic, ochii aproape să-i iasă din orbite.

— Vino! exclamă el brusc.

Deschide ușa odăiții și Margot poate vedea totul. El arată spre un obiect de forma unei lăzi, acoperit cu o pânză neagră! Margot simte bătăile inimii oprindu-i-se și se ridică în vârful picioarelor....

— Ce-i asta? strigă străinul, uluit.

Atunci Hartenberg apucă unul din capetele pânzei... o smucitură...

Ca lovită de trăznet, Margot se trage îndărăt,

căci ceea ce zăresc ochii ei face să-i înghețe sângele în vine... In coșul cu formă de ladă, pe care l-au pus jos oamenii, se află o moartă.

Comisarul de poliție, căci acesta e vizitatorul lui Hartenberg, se trage înapoi, îngrozit.

— Sfinte Dumnezeule! N'o fi cumva...? exclamă el.

Detectivul stă cu dinții strânși în fața cadavrului. Cine ar putea descrie ce se petrece în pieptul omului acestuia, în cele câteva secunde!

— Ucigașa contelui de Hohenegge! zice el apoi încet.

Comisarul îl privește cu ochi mari. Hartenberg însă, dă din cap cu un zâmbet sfâșietor:

— Când mi-a dat Șeful însărcinarea s'o caut pe ucigașă, i-am dat cuvântul meu că o voiu afla, vie sau moartă! Vie n'am putut-o afla—să mă ierte Dumnezeu — dar mi-am ținut totuși cuvântul: aci zace moartă, Margot Ernemann, de fapt propria mea fiică Margot Hartenberg, îngrijitoarea contelui bătrân și iubita tânărului conte Eberhard de Hohenegge!

— Hartenberg, ți-ai pierdut mințile? Această Ernemann să fie...?

Detectivul dă iar din cap.

— Îți dai seamă acum ce însemnează să-ți urmărești propriul tău copil, carne din carnea ta, sânge din sângele tău, cu intenția de a o preda călăului? Știusem că nu se va bucura multă vreme de libertate, dar speram — ascultă bine! — speram că mă va scuti de rușinea, ca s'o predau călăului. Mulțumesc lui Dumnezeu... nu mi-a înșelat speranțele... aci zace aceea care a fost odinioară mândria mea, bucuria mea, toată nădejdea mea în viitor!

Vocea-i se frânge, hohote de plâns înăbușite îi sbuciumă pieptul. Lasă pânza neagră peste cadavrul întrat în putrefacție.

— Hartenberg! zice comisarul mișcat, nu vreau să fiu polițist în momentele acestea groaznice, nu

vreau să fiu decât om. Erai ferm încredințat că femeia asta a săvârșit crima?

Hartenberg ridică ochii, surprins.

— Nu eram cu toții încredințați? zice el. Cine altul ar fi avut vreun interes să moară contele?

In bucătărie, Margot se agață cu amândouă mâinile de pervazul ferestrei. Una din aripi e pe jumătate deschisă și sărmana poate vedea totul, poate auzi totul! Simte pământul clătinându-i-se sub picioare, îi se face negru înaintea ochilor.

In coșul de colea ar însemna că zace chiar ea, înecată, mutilată, o imagine a groazei! Cine e sinucigașa cu părul blond, care seamănă atât de mult cu al ei, cu picioarele mici, încălțate cu acelaș fel de pantofi pe care-i purtase și ea la plecarea de acasă?

Coi doi bărbați din odaia cealaltă sunt pradă unei groaznice erori. Dar fie! De acum Margot e moartă pentru lume, pentru toți cei cari au cunoscut-o!

Aude din nou vocea aspră a comisarului:

— Dar n'am ajuns încă să-ți spun ce m'a adus încoace la o oră atât de târzie!

— Ce altceva decât raportul că s'a aflat adevăratul nume al lui Margot Ernemann?

— Te înșeli; e cu totul altceva! Dar mai întâi o întrebare, Hartenberg: cum de ai ajuns la cadavrul ăsta?

— Lăsasem vorbă la paznicul unuia din stăvilarele principale, să fiu înștiințat, dacă s'ar pescui un cadavru, care ar avea vreo asemănare cu semnalmentele date de mine. Azi, spre seară, am căpătat vestea. In ce stare sufletească mă aflam, nici nu ți-aș putea descrie. Nu cred ca în viața mea să mă pot consola vreodată de lovitura asta! Totuși, mă dusei făr'de zăbavă la stăvilar, privii moarta din micul șopron, unde fusese depusă, și dădui ordin, ca să fie adusă încoace.

— Dar asta trece, de fapt, peste atribuțiile d-tale, Hartenberg.

— Știu, dar voiu putea motiva destul de bine față de superiorul meu hotărârea aceasta.

— Hm... spune te rog, ești chiar așa de sigur că e vorba de fiica d-tale Margot? N'ar fi pentru întâia oară cazul când am fi victima unei erori; chipul moartei nu mai e de recunoscut.

Hartenberg se întoarse încet în camera cea mare. Comisarul îl urmă în tăcere.

— M'am gândit și eu la asta, zice detectivul. Dar aci nu mai încape îndoială. Este părul nefericitei mele copile, sunt pantofii ei pe cari i-am cumpărat de curând, îi recunosc foarte bine, și apoi încă ceva: în buzunarul moartei am găsit un portofel cu ceva mărunțiș și niște cărți de vizită cu numele Margot. Și portofelul îl recunosc.

— In cazul acesta, nu mai am ce obiecta! aprobă comisarul. Aș vrea să-ți spun vreo vorbă de mângâiere, Hartenberg, dar îmi lipsesc cuvintele față de o nenorocire atât de mare ca a d-tale. Altul ar fi căzut zdrobit; d-ta însă o să-ți revii, dar ți-aș fi dorit din toată inima ca fiica d-tale să mai fie în viață!

— De ce să-mi dorești asta? întrebă aspru detectivul.

— Să-ți spun de ce: pentrucă sunt ferm încredințat că asasinatul din castel l-a comis altcineva!

Hartenberg se trage înapoi, surprins.

— Altcineva? rostește el imperceptibil. Atunci aș fi... nu, nu, astea nu sunt, de sigur, decât niște presupuneri?

— Fără îndoială, dar toate aparențele pledează pentru ele!

— Vorbește atunci... vorbește!

— Iată: încă înaintea înmormântării contelui, care a fost azi dimineață, am făcut în cea mai mare taină o vizită în camera din palat, unde fusese

săvârșită crima. In calitate de comisar, am obținut ușor permisiunea. Ceea ce scăpase din vedere tuturor până atunci, eu am reușit însă să descopăr: am găsit în firida ferestrei, pe jos, ascuns pe jumătate într'o crăpătură, un inel.

— Ei și ce-i cu asta? L-o fi pierdut probabil vreun membru al familiei!

— La asta mă gândisem și eu la început. Dar pe urmă am privit mai cu deamănuntul obiectul și am rămas perplex. Reprezinta un cap de mort, lucrat cu măiestrie, încrustat cu două briliante în cavernele ochilor! Capul e culcat pe două spade încrucișate.

Detectivul sare în sus cu un strigăt răgușit.

— Dar ăsta-i inelul... lui Masca-Roșie, cum ne-a fost descris în amănunțime de către poliția din Paris, care ne-a trimes și un desen al lui.

— Exact. Și la prefectura poliției am comparat inelul cu desenul: o eroare e exclusă în cazul acesta; am găsit așa-zisul „Inelul morții" al lui Masca-Roșie. Dacă însă acest misterios criminal s'a ascuns, după cum presupun, pe după portiera cea mare din camera bolnavului, unde a pierdut inelul, atunci tot el, și nimeni altul e cel care a săvârșit crima!

La auzul acestora, Hartenberg e cuprins de înfrigurare.

— Dacă bestia aceea, hiena aceea cu chip de om a săvârșit asasinatul din castel, atunci — Sfinte Dumnezeule! — atunci eu mi-am împins la moarte copilul nevinovat.

Tremură din tot corpul, se așează în fața comisarului.

— Ai mai vorbit cu Margot după crimă? întrebă acesta.

— Da, aici, în camera asta! Sta în genunchi în fața mea, plângea și se tânguia, jurându-se că e nevinovată; eu însă, am gonit-o, la moarte, eu

însumi i-am indicat fluviul... pentru că nu voiam s'o predau vie călăului! Acum o știi și pe asta!

— Mi-am închipuit eu! zice comisarul dând din cap. Ce groaznică fatalitate!

Și se ridică, nesimțindu-se bine lângă omul acesta. Hartenberg are un ghinion oribil de o vreme încoace! se gândi el.

Detectivul își revine cu greu.

— Știe șeful ceva despre asta? întrebă el, respirând anevoie.

— Nu numai atât, dar Masca-Roșie e chiar în mâinile noastre.

O nouă surpriză.

— Și ați putut prinde — fără mine — așa de ușor pe omul acesta, după ce mi-a jucat o astfel de farsă? E cu neputință! exclamă Hartenberg.

— Da, vezi d-ta, în meseria noastră trebue contat întotdeauna pe surprize! Ce nu s'a putut obține prin sforțări extreme, s'a putut realiza printr'o simplă întâmplare!

— Dar cum... cum oare?

— Ei, individul combinase o nouă lovitură. El trebue să fi aflat că bogatul baron de Bergen avea un fiu flușturatic, cam disgrațiat, plecat în lume. Baronul a murit, și ticălosul de Mască-Roșie a venit de s'a dat drept fiul acela. De astă dată, însă, a căzut în cursă, poliția l-a arestat chiar în palatul baronului Bergen, și acum stă într'o celulă cu gratii groase.

Hartenberg își frecă fruntea.

— Prins vasăzică! Dar atunci... unde a dus o pe Alice?

— Ah, fiica d-tale cea mică pe care omul acela a sedus-o și o amenință cu moartea, oridecâteori aflai urma lui? De, n'o știm încă.

— S'ar putea s'o fi ascuns în palatul Bergen.

— Se prea poate; eu n'am fost de față la arestare, așa că nu știu cum s'au desfășurat lucru-

rile. Probabil că ai să te ocupi mâine de afacerea asta?

— Mâine disdedimineață voiu cere permisiunea Șefului, de a sta de vorbă cu criminalul arestat. Văzând că s'a isprăvit cu gloria lui, n'o să-și mai păstreze tainele!

— Îți urez mult noroc; pentru azi... noapte bună!

Intinde lui Hartenberg mâna; dreapta detectivului arde ca 'n friguri.

De cum a plecat comisarul, Hartenberg încuie ușa și se așează pe scaunul de lângă masă.

Un geamăt înăbușit, dureros, îi umflă pieptul:

— Mi-am ucis copila!

Margot a auzit totul. Trebue să facă o sforțare ca să nu țipe, auzind că nu mai era bănuită și că misteriosul individ, Masca-Roșie, ai cărui ochi îi zărise într'adevăr pe după portieră, ar fi asasinul.

Și nu numai atât; mai e și arestat! Dar ce vor fi însemnând cuvintele comisarului că Alice, sora ei, ar fi fost sedusă? Cu repeziciunea fulgerului, se face lumină în creerul ei. Tânărul acela, pe care l-a găsit la Alice, care-a înșelat-o și pe care l-a văzut apoi pe pod sau i s'a părut că-l recunoaște totuși, nu e altcineva decât tot Masca-Roșie!

El a sedus-o pe Alice, el o ține ascunsă, ca zălog și amenințare împotriva tatălui? Dacă e cumva prea târziu pentru salvarea nenorocitei?

Din nou un suspin dureros îi parvine la ureche. Hartenberg s'a ridicat. Ce-a auzit adineauri e prea mult pentru un om, chiar de ar avea nervii de fier.

Ia lampa și astfel, pășește în odăița de alături, în care se află moarta! Cu ochii larg deschiși, privește pe acea care zace în coș. Pune lampa pe masa de alături. Apoi smulge pânza neagră și bărbatul acela, tare ca fierul, cade în genunchi.

— Margot... Margot! Poți tu ierta pe orbitul tău tată? strigă el cu glas cutremurător. — Te-am omorât fără ca să fii căutuși de puțin vinovată! Pen-

tru așa ceva nu există iertare; asta mă va face să-mi pierd mințile.

Afară se deschide o ușă. El nici n'aude. Margot a intrat în camera cea mare; nu mai poate vedea durerea năpraznică a omului acela, fără ca să nu intervie, întâmple-se orice!

Nu era oare Masca-Roșie arestat și ticălosul nu va trebui să-și mărturisească crima?

Cum îi mai tresaltă inima de bucurie că și Eberhard va trebui s'o recunoască nevinovată, cu toate că dimineața, în spaima ei cea mare, i-a mărturisit o vină inexistentă! Groaza de a se afla în fața unui cadavru necunoscut, care, din întâmplare, are părul ei, care poartă pantofi ca ai ei — lucru ieftin de fabrică — și care o fi găsit probabil și portofelul pe care Margot l-a pierdut în noaptea fugii, acolo pe pod... toate astea dispar în fața unicului, sublimului gând că a fost redată vieții și tatălui ei care o plânge ca pe o moartă.

A păsit în pragul camerei vecine și tot sângele îi năvălește la inimă.

CAP. 14

Și totuși, o stricată!...

— Tată! Tată! șoptește un glas tremurător.

Bărbatul îngenunchiat tresare, întoarce capul și vede la ușă un chip de fată, dar nu-i vine să-și creadă ochilor. O negură roșie îi plutește parcă dinaintea privirilor, mâinile-i fac mișcări, de parc'ar vrea să gonească o fantomă. Dar arătarea nu dispare; cunoaște doar ochii aceștia...

— Tăticule... m'am întors iar acasă! Vrei să mă primești! întreabă cu sfiiciune ființa aceea.

Detectivul se ridică.

— Margot! strigă el ca ieșit din minți. Dacă nu ești o fantomă, dacă trăiești...?

— Trăiesc, tăticule! Colo nu-i decât o străină, o biată nenorocită pe care n'o cunoaștem!

Un strigăt nearticulat izbucni din pieptul lui Hartenberg. Pierzând orice stăpânire de sine, acesta se repede la Margot, înlănțuind-o strâns, ca și cum i-ar mai putea fi răpită odată.

Ea se apleacă, cu un zâmbet dureros, asupra lui și-i vorbește ca în zilele de pace și liniște.

— Vino, Margot, zice el în sfârșit, ținându-i mâinile într'ale lui. Să-mi spui cum de a putut decurge visul acesta îngrozitor.

Pornesc amândoi spre odaia cea mare și ușa se închide în urma lor.

Margot șezu la masă și trebui să povestească tatălui ei tot ce-i se 'ntâmplase din noaptea aceea. Numai despre femeia care a adăpostit-o și în care a recunoscut pe aceeași persoană, ce apăruse în grădină, nu vorbește nimic, ocolind înadins punctul acesta, având impresia că între ocrotitoarea ei și Hartenberg trebue să existe o legătură obscură, de care nu-i e îngăduit să se atingă.

Ii relatează, deci, numai că voise, în disperarea ei să se arunce în apă spre a-și găsi moartea, dar că, trebuind să vie în ajutorul unei femei străine, aceasta o adăpostise scurtă vreme.

Mai spune că ar fi zărit în noaptea aceea pe omul cu masca roșie și că aceasta îi dăduse putere să mai rămâie în viață spre a-și dovedi nevinovăția.

Și acum, criminalul fiind arestat, toate se vor îndrepta.

— Și până azi ai fost la femeia aceea? Cum o chiamă? întreabă tatăl.

Margot roșește. Să mărturisească oare totul?

— Am fost la Hohenegge, tăticule!

— La contele cel tânăr?

— Țineam să-l mai văd odată, acum, când știam că omul pe care-l zărisem pe după portieră nu era o fantomă, ci ucigașul.

— Şi — i-ai vorbit?

— Da, azi dimineaţă, după înmormântarea tatălui său.

Hartenberg priveşte cu neîncredere crescândă chipul fiicei sale, care s'a aşezat lângă el pe un scăunel şi-şi sprijină braţele pe genunchii lui.

— Te fereşti de privirile mele, Margot? Ce 'nsemnează asta? Nu te iubea contele Eberhard din tot sufletul?

— Ba da, tăticule!

— Dacă în primul moment n'a vrut să mai ştie de tine, îngrozit de presupusa ta faptă, se explică uşor, căci şi el, ca şi toată lumea, te credea ucigaşa tatălui său. Dar acum totul s'a schimbat. Nu te crede nevinovată?

Margot caută cuvinte, tâmplele-i svâcnesc.

Hartenberg îi ia capul în mâini. Vocea îi tremură.

— Margot, nu mă tortura! Ce s'a întâmplat între voi? Dacă Eberhard nu mai vrea să recunoască ceea ce-ţi datorează, atunci eu, ca tată, va trebui să mă prezint la dânsul, spre a-l sili să-şi ţie cuvântul, pe care ţi l-a dat, de sigur.

Face o pauză. In hohote dureroase de plâns, fata caută să-şi ascundă capul în poala lui, lipsindu-i puterea să-i mai ascundă starea în care se află.

Hartenberg o agâlţâie de umeri.

— Margot... bănuiala mea. Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că ai rămas curată în dragostea aceasta!

Tremurul care a cuprins-o, tăcerea ei, sunt pentru el un groaznic răspuns.

Se ridică greoiu, faţa-i are o expresie aspră:

Cereţi mâine numărul 7 arturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei 5.

— Vino, zice el brutal. Ne mai ducem încă în noaptea asta la Hohenegge! Vreau să văd dacă nobilul domn conte îndrăznește să dea tatălui un răspuns negativ!

Dar Margot întinde mâinile în semn de refuz.

— Nu mă duc, tată, nu pot... nu vreau să fiu soția lui Eberhard!

Detectivul o privește uimit.

— Aud bine? Ai fost a lui cu trup și suflet, pentrucă voia să te ridice la el, ați fost despărțiți scurtă vreme printr'o fatalitate groaznică, iar acum, când eu, tatăl tău, vreau să pledez pentru nevinovăția ta, tu eziți... te feresti chiar să mă însoțești?

Își prinde capul în palme, neputând domina cu mintea toate astea.

Nenorocita se luptă să respire. Ce-ar putea, oare, răspunde, ce-ar putea face ca să împace pe taică-său?

— Te implor, tătucule, iartă-mă dacă poți dar Eberhard de Hohenegge nu trebue, — nu, nu trebuie să fie soțul meu!

Hartenberg s'a apropiat de ea, apucând-o de brat. O privește dezamăgit.

— Aici nu se petrec lucruri curate! gâfâie el. — Răspunde: nu crede contele Eberhard în nevinovăția ta?

— Ba a crezut, dar i-am răpit eu credința!

— Tu? De ce?

— Pentrucă n'a voit să renunțe la mine și să-mi înapoieze cuvântul! Atunci i-am declarat că eu aș fi omorât pe tatăl său, că l-aș fi mințit și înșelat!

Detectivul se dă înapoi, speriat, de parc'ar avea o nebună înaintea sa.

— Tu ai făcut aceasta? De ce, de ce? Și n'a vrut să-ți înapoieze cuvântul? Vrea să repare nedreptatea, vrea să spele rușinea ce a căzut asupra

capului tău și a tatălui tău? Și totuși... dar vorbește... vorbește odată! strigă el sălbatic.

Dar Margot dă doar din cap, stând în genunchi și neîndrăznind să ridice ochii.

— Vasăzică... tot o prostituată! gemu dureros tatăl, acoperindu-și fața cu mâinile.

Ea nu caută să înlăture această îngrozitoare lovitură, căci nu-i e îngăduit să trădeze taina lui Eberhard, chiar de ar fi să piară ea din pricina aceasta!

Din nou aude vocea aspră a tatălui ei:

— Și mai îndrăznești să vii tuc'odată sub acoperișul meu, tu, prea lașă, ca să cauți moartea! Ceeace mă umplușe de nemărginită bucurie, că te văd salvată, pe jumătate liberată de groaznica bănuială a crimei, s'a schimbat din nou prin propria ta vină, în cel mai amarnic ceas al existenței mele. Ai fost amanta contelui, el vrea să-și facă datoria, te iubește... și tu îl respingi! Pentru cea din urmă oară te somez: expune-mi adevăratul motiv!

— Nu pot... tată. Să mă judece Cel-de-Sus!

— Ai alt amant?

Ea vrea să răspundă, dar apoi își mușcă buzele. Dacă va spune nu, tatăl se va liniști și mai puțin.

Hartenberg înaintează spre ea cu pumnii strânși.

— Vasăzică, asta este... asta! Hahaha! Cum se poate cineva înșela asupra copiilor săi, din dragoste absurdă pentru dânșii! Ei, de cum au căpătat aripi, te înșeală, își bat joc pe sub ascuns de nerozii de bătrâni. Nu mai am niciun copil! Pustie mi-e bătrânețea! Și tu îndrăznești să ceri iertare... tu... tu?

Și cade, gâfâind, pe un scaun.

Margot s'a ridicat cu greu și, clătinându-se, se îndreaptă spre ușă.

— Plec... plec, îngână ea cu buzele albe ca de ceară.

Şi tatăl nu face nici-un gest ca s'o reţie.

— Aş fi preferat ca să fi zăcut moartă în odaia de alături în locul acelei sărmane străine, care poate că a fost mai puţin vinovată decât tine! rosti Hartenberg cu glas aspru.

Ea deschide uşa.

— Atunci, am să rămân şi de acum încolo moartă pentru tine, tată... rămâi cu bine... rămâi cu bine!

Vocea lui Margot se stinge. Uşa se închide în urma ei.

— Margot! strigă deodată detectivul, nevrând să renunţe cu totul la ea, ci s'o ascundă undeva... până ce va fi deslegat taina dela Hohenegge!

Nimeni nu răspunde. Se repede la uşa care duce spre grădină. Nu e închisă. Când s'o deschidă, un vânt puternic îi biciuieşte obrazul şi un fulger orbitor spinteacă cerul.

Dincolo de gardul grădinii, detectivul poate distinge silueta unei fete tinere... Margot! Lângă ea păşeşte un bărbat. Amândoi se îndreaptă spre oraş.

Hartenberg se trage înapoi.

— Vasăzică, tot e adevărat! îngână el. Noul ei iubit aştepta pe stradă, să vadă cum o să fie primită de către tatăl ei!

Amărât intră, trântind uşa după el; a pierdut pe Margot pentru a doua oară...

Leonie de Brissac se duse în camera ei cu presupusul servitor, care a urmat-o zâmbind.

— Ce cauţi aici? Ţi-ai pierdut minţile? Tocmai în ziua asta, în care castelul mişună de atâtea persoane, cari au asistat la înmormântare?

— Fii, te rog, cât se poate de calmă, odorul meu! răspunse el. La ce să te iriţi? Dacă viu eu încoace şi nu prefer să aştept vizita ta în oraş,

trebue să știi că am motive cât se poate de serioase. Și apoi, țin să-ți mai exprim și mulțumirile mele pentru amabilul tău ajutor din zilele trecute. Dacă trăsura ta n'ar fi cotit la momentul oportun ..

— ...poliția te-ar fi arestat, complectează scurt Leonie. Ce ispravă ai făcut în noaptea aceea? Nu mi-ai dat încă nicio explicație în privința asta!

— De ce vrei să-ți împovărezi frumosul tău cap cu asemenea lucruri, Leonie? Am fost urmărit și, la un moment dat, mă aflam la strâmtoare. Ai avut drăgălășia să mă primești, și, după un sfert de oră, să mă lași să cobor într'un anumit loc, pe care-l hotărâsem. Nu te sinchisi câtuși de puțin de rest!

— Dacă n'aș fi avut de gând să merg la gară, să iau trenul de noapte, care mergea spre Hohenegge, sau dacă n'aș fi întreprins de fel plimbarea aceea spre a mă duce la croitoreasă...

— Atunci probabil că aș fi găsit vreo altă gaură în care să mă furișez!

— Sau că mult temutul Mască-Roșie ar sta azi la închisoare!

Hector Rammont scoate printre dinți un sunet șuierător.

— Nu mai pomeni de asta! Folosește cât mai rar cuvântul acesta; altminteri, ți-ar putea deveni primejdios odată! Nu ne turbură nimeni aci?

Leonie se trântește pe o sofa și ridică din umeri, jignită. Rammont, aproape că nici nu ia în seamă asta. Pășește spre ușa lăturalnică și o deschide brusc. Camera e goală, mama baroanei nu e acolo.

— Așa! Și acum ascultă ce mă aduce înceace!

Se așează pe unul din taburetele tapisate.

— Îți trebuo ceva bani? întreabă Leonie plictisită.

El face cu mâna un gest disprețuitor.

— Vremurile acelea au trecut, Slavă Domnu-

lui! Azi mă joc cu milioanele și nu cred că astfel de sume să-ți stea la dispoziție.

— Revino la chestie! zice ea mânioasă.

— Cer dela tine un serviciu, numaidecât, făr' de șovăială! In camera în care a zăcut contele înmormântat azi, trebue să se afle în firida ferestrei, pe undeva pe jos, probabil în vreo crăpătură, Inelul Morții... al Măștii-Roșii! L-am pierdut acolo și, din păcate, abia azi am observat.

Leonie întoarce spre el frumosul ei cap, cu o expresie iscoditoare.

— Ții atât de mult la inelul acela?

— Nu-ți dai seamă? Inelul mi-a mai dispărut odată și a căzut în mâinile poliției... atunci, la Paris. I s'a copiat modelul, sunt destul de deștept ca să ghicesc aceasta. S'a întors atunci iar în posesia mea, dar cel care-l avusese plătise cu viața. De astă-dată l-am pierdut, dar trebue să-l recapăt, căci de va fi găsit în încăperea în care a fost săvârșită crima...

Tace. Leonie îl privește cu ochi arzători.

— Înțeleg! zice ea dând din cap. S'ar putea ajunge la convingerea că, până atunci, Margot fusese bănuită pe nedrept, că dimpotrivă celălalt, Masca-Roșie...

— Procură-mi inelul cu capul de mort! Nu se poate să-l fi pierdut în altă parte decât acolo sus!

— Ai ghicit! Dar inelul a și fost găsit. Vii prea târziu!

— Mii de tunete! exclamă Hector Rammont. In a cui mână se află oare?

— O mână spală pe cealaltă. Îți cer și eu un serviciu și atunci ai să afli și tu numele persoanei care și-a însușit inelul!

Rammont își mușcă buza de jos. Apoi răspunde într'o hotărâre repede:

— La ce atâta vorbă? Cu o femeie tot nu ieși niciodată la capăt. Ce vrei?

— O nimica toată pentru dibăcia ta. O cunoşti pe Margot Ernemann!

— Ce-i cu ea? Poliţia tot o mai caută! Hahaha! Au să caute mult şi bine!

— Cine ştie, Margot a fost aici azi dimineaţă! Rammont sare îndărăt.

— Se vede că ţi-ai pierdut minţile, Leonte? Persoana asupra căreia a căzut bănuiala crimei... a murit!

— Te înşeli; trăeşte!

— Iţi spun că chiar eu am... ei, acum poţi s'o ştii — am azvârlit-o în noaptea ceea peste pod în fluviu!

— Imi pare rău, prietene. Să ştii că ai avut ghinion! Persoana s'a salvat sau a fost salvată!

Hector Rammont murmură un blestem.

— Chestia asta îmi încurcă toate socotelile. M'a recunoscut, m'a văzut aici şi în noaptea ceea, — şi încă fără de mască, în casa tatălui ei! Ce păcătoşenie! Unde se află acum? Spune-mi cel puţin asta, ca să ştiu unde s'o găsesc!

— A plecat, a fugit într'o sălbatică agitaţie, căci dispun de un mijloc, ca s'o silesc, să-mi cedeze pe conte. Dar cu totul altceva e cu Eberhard. Luptă cu sine, şi ştiu că, la urma urmelor, va ajunge la hotărârea să desfacă logodna noastră, şi aşa destul de şubredă, căci în cugetul lui tot o mai învăluie cu un nimb pe acea Margot!

— Ce-mi folosesc toate astea? Spune-mi mai bine cum aş putea-o răpune pentru totdeauna! insistă Hector, înciudat.

— Ai s'o afli şi asta. Dar ne abatem dela chestiunea principală. Trebue să convingi pe contele Eberhard mai întâi de necredinţa lui Margot, înainte de a o face să dispară!

— Şi cum se poate asta?

— Treaba ta! Un cap aşa de iscusit ca al tău găseşte mii de căi, spre a ajunge la ţintă. Caută de

pune stăpânire pe Margot și dă-mi apoi de veste. Mai mult nu-ți cer. Odată ce-mi voiu fi împlinit scopul, va vedea Eberhard cu proprii lui ochi, ceeace în sufletul lui tot nu crede; mi-am realizat atunci ținta și poți face cu creatura ceea orice poftești!

Hector Rammont stă un timp cufundat în gânduri. Apoi se ridică.

— Bine! Nu mai zăbovesc pe aici și am să văd eu ce e de făcut! Margot aceea trebue suprimată, căci mi-a văzut fața în ceasul acela, îmi cunoaște numele prin sora ei!

— A... ai legat o dragoste nouă?

— Nu întreba; doar atât: aveam un plan, care n'avea nicio legătură cu dragostea. Îți mai aduci aminte de numele Ochiu-de-Pisică?

— Mult temutul detectiv?

— Da, nu e altul decât Hartenberg, tatăl lui Margot și al surorii sale Alice. Ceeace am vrut

să obțin, am izbutit; deocamdată, eu mai țin cărțile în mână. Ia seama ca detectivul să nu-ți devie primejdios și ție!

— Mie?

— Cine poate ști? Fiica lui știe că baroana de Brissac e în legătură cu Hector Rammont. De aceea, poartă de grijă ca să-ți întărești din vreme situația. Mărită-te cât mai repede, vei fi atunci contesă, restul se va aranja după aceea!

— Am să fiu cu ochii în patru! Mă pot bizui pe tine?

— De astă dată, da! Am și eu tot interesul s'o pot căpăta pe Margot în mâna mea. Imi stă în drum. Rămâi cu bine!

In dimineața aceea, în care castelul era plin de străini, el se putea furișa mai cu ușurință, dispărând în vălmășagul celor cari plecau.

La ușă, se trage îndărăt.

— Vine cineva! exclamă el.

Leonie se ridică repede.

Cu agilitatea unei pisici, falsul servitor se furișează sub porticră.

Era și timpul. Cineva zgâlțâie ușa încuiată. Leonie așteaptă o vreme, apoi deschide.

Mama ei, bătrâna baroană, se află în fața ei.

— De ce te-ai încuiat? întrebă ea, mirată.

— N'am vroit să fiu deranjată, răspunse ea. — Dar ce s'a întâmplat? De ce ești așa de enervată?

Baroana întinde deodată brațele și o strânge pe Leonie la piept.

— Sărmana mea copilă! Fă-ți curaj, sunt aducătoarea unei vești nenorocite!

Leonie urăște aceste isbucniri sentimentale, dar fără voie se sperie.

— Dar ce s'a mai întâmplat iar? De sigur că e ceva cu Eberhard! Vorbește calm, mamă, răspunde ea, conducând spre divan pe baroană, care

e într'un hal de iritație grozavă. — Despre ce nenorocire vorbești?

Bătrâna, o femeie cam slabă, cu greu se poate stăpâni.

— Tocmai mă despărțisem de niște mosafiri în sala cea mare, că Eberhard trimise pe cineva să mă roage să viu la el... logodnicul tău!

Insoțește ultimul cuvânt cu un hohot disperat de râs.

— De ce râzi așa de ciudat, mamă? Nu sunt cu adevărat logodnica lui Eberhard? N'a fost asta ultima dorință a bătrânului conte pe patul de moarte?

Baroana dă din cap.

— Firește că da... dar închipuiește-ți... Eberhard a luat hotărârea, să desfacă logodna, de care eu am și vorbit la toată lumea.

Leonie strângo pumnii în taină. Vasăzică, totuși! Intreaga ei scenă de dimineață din cavoul castelului a fost zădărnicită!

El începe să-și piardă încrederea în ea, se îndoiește de tot ce vine dela dânsa!

— Ți-a declarat Eberhard asta pe față? exclamă ea.

— A făcut-o cât mai cruțător. Totuși mi-a declarat, fără nici-un fel de rezervă, că nu se poate amăgi pe sine-însuși, că nu te iubește și că inima-i aparține celeilalte, criminalei! Nu se va însura însă cu dânsa până ce nu se vor fi risipit norii întunecoși cari plutesc în jurul persoanei ei.

— Așa! exclamă cu răceală Leonie. Și tu? Ce i-ai spus tu la toate astea?

— Sfinte Dumnezeule, eram că zăpăcită! De unde să știu eu ce s'a petrecut între voi? Dar atâta e sigur că, în trista stare materială, în care ne zbatem de mult, am făcut până azi mai multe împrumuturi. Suntem expuse să rămânem pe drumuri!

Leonie are doar un zâmbet de dispreț. Jalea și frica maică-sii pentru precara existență o lasă rece.

— Te rog, mamă, nu te mai enerva, îi spuse ea. Dacă Eberhard crede că, cu mine, o poate rupe așa de ușor, apoi se înșeală amarnic!

— Dar... ce vrei să faci oare?

— Așteaptă! Ce mi-a trimis vorbă?

— Eram cu totul distrusă; l-am rugat să ia în considerație reputația noastră, dar a rămas neclintit în hotărârea sa. Ci-că va găsi el o explicație față de societate, care să ne ferească pe amândouă, și mai ales pe tine, de bârfeli. De altfel, mi-a oferit o rentă...

— A îndrăznit una ca asta? Un cadou în locul numelui său și al milioanelor sale?

— Sfinte Dumnezeule, ce alta putem face? Ba trebuie să mulțumim lui Dumnezeu că e și atât de prevenitor cu noi. Nu vrea să se înșoare și pace!

Leonie stă în picioare în fața maică-sii.

— Nu vrea? Ei bine, va trebui!

— Leonie! Ai înebunit? Și apoi... voia să vie încoace ,după ce voiu fi vorbit cu tine, ci-că să ia răspunsul tău...

— Atunci lasă-l să vie! Cauza noastră încă nu e pierdută. Te rog numai, mamă, să nu te mire, orice ai auzi sau ai vedea!

— Da, dar...

— Tăcere! A și venit!

Se aud pași în anticameră! Dar până ce contele Eberhard, care luase o hotărâre fermă, să ti deschisă ușa, Leonie se aruncă în hohote de plâns la picioarele mamei sale, îngropându-și fața în poala ei.

— Nu suport rușinea asta! Mai bine moartea din mâna lui! strigă ea cu ton sfâșietor.

Contele Eberhard rămâne în prag, privind uluit tabloul ce se oferă privirilor sale. Tot așa de consternată și de uluită este și bătrâna baroană. Ea nu știe, pur și simplu, ce însemnează asta, de ce joacă Leonie teatru.

— Leonie! strigă ea încurcată. Spuneai mai adineauri....

Brațele cari o cuprind o ciupesc atât de tare, că bătrâna scoate un țipăt de durere. Și abia acum ea începe să-și dea încetucâtva seamă. Eberhard se apropie emoționat.

— Te rog, Leonie, liniștește-te, te rog! zice el cu căldură. — Am ținut de datoria mea, să aduc la cunoștința mamei tale hotărârea pe care am luat-o înainte de a veni, să-ți vorbesc, deschis, cinstit ca un bărbat. Te plâng din toată inima, Leonie, vreau să fac totul ce-mi va sta în putință ca să-ți asigur viitorul. Vei găsi un soț mai bun decât ți-aș fi putut fi eu.

Leonie se ridică încet. Ochii îi sunt plini de lacrimi, pe chipul ei nu-i nici ură nici mânie, ci doar nemărginită desnădejde, cea mai adâncă durere.

— Nu-i nimic, vere, șoptește ea, știu că de acum s'a sfârșit între noi. Mă socoți o mincinoasă, o calomniatoare, o creatură însuflețită de o ură oarbă...

— Leonie, să nu vorbești cu atâta amărăciune!

— Te rog, lasă-mă! Nu te poți rupe de fata aceea, care a pus stăpânire pe inima ta, chiar de ți-ai spune singur, de mii de ori, că e o ființă nedemnă!

— Nu e adevărat, Leonie! Doar am auzit eu însumi ce spunea azi dimineață; s'a acuzat ea însăși, dându-și singură epitetul de mincinoasă, a fugit, și, cu toate astea, cred că ea n'are nicio legătură cu crima. Dar apoi mi-am frământat creierul și m'am gândit la toate. Nu, de o mie de ori nu... e nevinovată, a fost calomniată și față de tine; e curată ca aurul! Ceva misterios, enigmatic, o silește să fugă de mine, dar cu toate astea nu mi-o pot smulge din inimă. N'aș putea fi soțul tău cu imaginea ei în suflet.

— O iubești dar atât de mult pe această Margot?

șoptește ea, privindu-l printre lacrimi, pe când mama ei asista mută la această scenă.

El cade pe un scaun, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Nu pot... nu pot s'o uit! Într'o bună zi au să se limpezească toate și atunci voiu afla ce ne-a despărțit într'un chip atât de îngrozitor! îngână el cu căldură.

— Dar eu, aceea pe care o respingi, care a făcut poate ceva nedrept, dar numai din sălbatica teamă de a nu te pierde, pe mine mă urgisești, nu sunt pentru tine decât o calomniatoare, Eberhard?

— Nu sunt supărat pe tine, Leonie! Admit că-mi voiai tot binele!

Ea izbucni din nou în hohote de plâns.

— Tot binele, Eberhard! Nu mă gândeam decât la tine, nu la propria mea fericire, pe care mi-o zugrăvisem atât de frumoasă, încă înainte de a fi venit încoace. Te iubeam încă demult și, dacă mă mistuia o gelozie nebună, era pentrucă te știam sub vraja fetei aceleia, care nu e vrednică de tine...

— Leonie, te rog, calmează-te! N'o calomnia pe Margot, îmi faci nespus de rău! se roagă el.

— Iartă-mă... iartă-mă, mi-am pierdut într'adevăr mințile! murmură ea. Mă voiu resemna, voiu pleca spre a te scăpa de prezența mea. Nu mai am decât o singură caldă dorință: să n'ajungi niciodată să cunoști groaznica dezamăgire de a fi fost înșelat de acea Margot. Nu e o criminală, cred și eu acum aceasta, a fost o eroare grozavă, căreia i-am căzut cu toții victimă... dar ce o fi ea altminteri...

Vocea-i se frânge, buzele ei caută mâinile lui Eberhard.

— Păstrează-mi cel puțin o amintire frumoasă!

Bătrâna baroană se apucă de cap, uluită. Dacă Leonie vrea să hotărască cu orice preț pe vărul

ei să se însoare cu dânsa, apoi și-a ales un mijloc pe care ea, mama, nu-l poate pricepe.

Eberhard se înduioșează.

— Suntem cu toții dominați de un vis năprazinic, Leonie, și trebue să ne iertăm reciproc. Să ne despărțim în pace, nimeni nu va spune de tine un cuvânt jignitor, port eu grijă de asta. Castelul Hohenegge ți-e deschis oricând.

— Îți mulțumesc, Eberhard!

Ea șoptește cuvintele acestea cu voce moale, stinsă. El vede cum ea luptă cu sine, cum îi zvâcnesc buzele și mila amenință să-l copleșească. Leonie de Brissac își întoarce puțin capul, de parcă n'ar mai avea putere să privească în ochii lui.

— Mâine părăsesc castelul, zice ea încet.

— Ba nu, intervine el. Ești prea turburată. Mai rămâi cel puțin o săptămână!

Ea refuză categoric:

— Cu neputință, nu vreau... nu pot să rămân!

El ridică surprins capul.

— Ai vreun motiv deosebit, Leonie?

— Nu vreau să te văd decăzând și mai mult, decât până acum!

— Leonie... știi oare mai mult despre ea? Mi-ai putea da o dovadă concretă?

Gelozia a pus din nou stăpânire pe el. Otrava se cuibărise prea adânc!

— Nimic... nimic... rămâi cu bine!

Ea vrea să părăsească în grabă camera, dar el stă la spatele ei și o apucă de mâini.

— Leonie! exclamă el, răgușit. — Tu știi mai mult, decât am aflat eu până acum! Vorbește!

— Nu, tu o iubești prea mult pe fata aceea, fii fericit cu Margot!

Dar ea nu poate scăpa din mâinile lui. El se luptă cu dânsa.

— Dela cine ai informații? Nu mă martiriza!

Ea își mai întoarce odată fața spre el

— Sărmane! Ce știe aproape jumătate oraș, a rămas o taină pentru tine!

— Dar ce... ce oare?

— Margot s'a reîntors în brațele fostului ei amant și s'a instalat în casa lui!

El o privește cu ochi sticloși.

— Astea sunt iar vechile calomnii.. nu-i adevărat!

Ea se îndreaptă spre ușă.

— Rămâi cu bine!

— Nu! Vreau un nume, vreau să mă încredințez cu proprii mei ochi dacă nu-i se face o nedreptate! Cum îl cheamă pe acela a cărui amantă ar fi ea acum?

— Pretinzi cu adevărat această ultimă, netăgăduită dovadă?

— Da.. da!

— Bine! Ți-o procur. Va fi ultimul serviciu al dragostei mele.

— Când?

— In... douăzeci și patru de ore... sau de nu, sunt o mincinoasă.

O clipă o privește buimăcit, apoi el se trage îndărăt.

— Peste... douăzeci și patru de ore, — murmură el, ieșind încet.

Leonie sare în sus ca o panteră.

— Va fi pentru tine o lovitură mai grea ca toate câte-ai primit până acum! Iadul să-mi vie acum într'ajutor, că de nu, jocul e pierdut!

Maică-sa întinde brațele spre ea.

— Leonie, copila mea! Pentru numele lui Dumnezeu, ce însemnează toate astea?

Cereți mâine numărul 8 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2.

Librăria Editoare IG. HERTZ. Bucuresti I. Calea Victoriei 5.

Cu un zâmbet dispreţuitor, tânăra baroană răspunde:

— Aşteaptă! Dac'ar fi după tine, am ajunge să cerşim!

CAP. 16

Planul diabolic.

Margot e în stradă. Un fulger sfâşie norii; va fi o noapte furtunoasă. E obosită de moarte, picioarele abia de o mai ţin.

Pentru a doua oară a fost izgonită din casa părintească, pentrucă nu poate deveni soţia lui Eberhard, nici măcar dacă aceasta ar fi voinţa lui. Femeia aceea demonică l-ar distruge fără de milă.

Vântul îi suflă în faţă şuviţe din părul ei blond, dar ea nu ia nimic în seamă. Un fior îi străbate corpul, gândindu-se la moarta care rămâne în casa tatălui. El va da drept înecată pe fiica lui, aruncând-o astfel pe ea, Margot, între morţii vii!

Incotro acum? Îşi aminteşte de povestirea comisarului: Alice, sora ei, se află, desigur, în casa baronului de Bergen, iar omul cu masca roşie fusese dus la închisoare, după ce planul său de a se da drept baronul de Bergen fusese zădărnicit.

Cel puţin aşa înţelesese ea. Dânsa nu bănuieşte adevărul exact! Inainte de a pleca, de a părăsi oraşul pentru totdeauna poate, ar mai vrea să vadă odată pe Alice, să-i vorbească şi să-i dea în grijă pe tatăl lor.

Apoi se va reînfoarce la femeia care zace rănită în locuinţa ei şi care de sigur că-şi frământă creierul, deoce nu se întoarce aceea pe care o trimisese la Hohenegge!

Deodată, o voce îi răsună la ureche. Un bărbat s'a apropiat de ea; nu-i poate vedea faţa deslușit.

— Așa de singură, frumoasă copilă? zice el lingușitor. Va izbucni îndată o furtună. Nu vrei să te iau sub scutul meu?

Margot, copil crescut într'un oraș mare, nu se miră de această acostare. Răspunde rece:

— Te rog, vezi-ți de drum. N'am nevoie de însoțitor!

Dar bărbatul tot nu se depărtează.

— Ce năzuroasă! râde el, observând-o atent cu coada ochiului. Poate că ai făcut până acum experiențe rele cu bărbații.... eu însă sunt o excepție... Mi-ar face nemărginită plăcere, dac'aș putea sta cu d-ta de vorbă, un ceas măcar, colo, la cafenea!

Incearcă s'o ia de mijloc.

— Strig ajutor, dacă nu mă scutești imediat de prezența d-tale! amenință ea, cu ochi fulgerători.

Tânărul are pe buze un cuvânt brutal, dar iată că ceva mai departe se ivește un gardist. Prefăcându-se că se scuză, el salută și se retrage. Margot a scăpat. Pășește și mai grăbită înainte.

Cunoaște palatul bogatului baron de Bergen. I-l arătase odată tatăl ei. Cum mai are ceva bani mărunți, un rest din banii pe care i-i dăduse femeia rănită, pentru drum, poate lua tramvaiul. Se urcă repede. Aci e ferită de îndrăznelile bărbaților.

Nu s'a așezat bine în vagon, că tânărul sare și el pe platforma dela remorcă, într'un loc ferit, de unde urmărește fiecare mișcare a lui Margot.

Ajunsă la destinație, ea se ridică. In acelaș timp părăsește și tânărul remorca.

E foarte întuneric. O ploaie repede se pornește. Margot a și uitat de străin. Fără de umbrelă, ploaia o udă. Dar e foarte aproape de palatul Bergen, unde ținea să se informeze până a nu porni mai departe.

De sigur că aceasta nu putea s'o expuie la vreo primejdie.

Și, totuși, se simte cotropită de un simțământ

ciudat, când se găsește în sfârșit, lângă grilajul parcului, a cărui poartă e încuiată.

Cu o sforțare, alungă frica aceea ce o copleșise. Dacă răspunsul pe care-l cere, nu va fi după dorința ei, n'are decât să plece mai departe. Dar dacă Alice e aci, dacă nu îndrăznește cumva să se întoarcă acasă, atunci de sigur că vizita surorii sale o va mângâia.

Margot întinde mâna spre cordonul clopoțului.

— Ei drace! exclamă tânărul. Vrea să intre... Ce o fi căutând tocmai aici?

Se retrage fără sgomot. O portiță din zid scârțâie puțin, apoi se face iar tăcere.

Hector Rammont, Masca-Roșie, șade în camera de lucru bogat mobilată a răposatului baron de Bergen, cu un teanc de hârtii dinainte-i.

— Toate merg strașnic! râde el. — Mâine dimineață primesc pe banchier, care vrea să-mi înmâneze un milion, bani peșin. Peste douăzeci și patru de ore aduc dintr'altă parte tot atât cât a lăsat și baronul Bergen... nimeni nu bănuiește înșelăciunea, iar după aceea o să fie prudent din partea mea să dispar de aici cu prada și să predau adevăratului baron casa jefuită! Hahaha! Ce ochi o să mai facă domnii dela poliție!

Deodată încrețește fruntea.

— Propunerea Leoniei nu prea îmi vine la socoteală și, dacă n'ar fi vorba de Margot aceea pe care trebue s'o distrug, pentru propria mea siguranță...

O bătaie scurtă, energică, în ușă îl întrerupe. Sare îndată de pe scaun și merge repede spre o ușiță îngustă, pe care o deschide. Tânărul, urmăritorul lui Margot, stă în prag.

— A fost găsită!

— Unde?

— E afară, la intrarea parcului, şi aşteaptă să i se deschidă!

Vestea aceasta îl uluieşte chiar şi pe Masca-Roşie.

— Ce idioţie! Vine dela sine! exclamă el.

— Întocmai! Fără intervenţia mea; o eroare e exclusă.

— Ce vrea oare?

— Nici eu nu ştiu!

Se aude sunetul strident al unui clopot, pentru a doua oară.

— Ea e! zice omul de încredere al demonului.

Nu mai e timp acum de pus alte întrebări. O grimază de cruzime descompune pentru câteva secunde trăsăturile altminteri regulate ale lui Hector Rammont. Ia o hotărâre cu repeziciunea fulgerului.

— Aşteaptă! porunceşte el.

Omul, de pe ale cărui haine mai picură apa, se aşează pe un scaun.

Rammont iese. Afară, are o convorbire tot atât de repede cu o femeie mai în vârstă, pe care o angajase ca menajeră.

Apoi se întoarce iar în camera de lucru.

— Primul lucru s'a făcut. Nu mai îmi scapă fata asta! îşi zice el cu un zâmbet plin de cruzime. — Şi acum povesteşte cum s'au petrecut lucrurile!

Omul de pe scaun povesteşte cum a urmărit-o pe Margot, întocmai după ordinul ce i l-a dat Masca-Roşie, şi cum spre marea lui mirare observase că ea venea încoace, de-a-dreptul în vizuina leului.

— Bine, Joe, poţi să pleci; de cum va fi ceva nou de lucru vă dau eu de ştire.

Tânărul şovăie.

— Hm! — face el cu jumătate glas, presupun, Şefule, că serviciul de azi a fost tot atât de important ca şi cel ce l-am făcut deunăzi la hotel, deghizat ca un consilier ramolit al curţii de con-

turi din Dresda, când i-am furat celuilalt din sertarul mesei hârtiile!

— Ordinul suna altfel!

— Da, da... să-i fac de petrecanie! N'a mers, se trezise!

— O să meargă și așa! zice Masca-Roșie, dând din cap. Când or fi milioanele în mâinile mele, se va împărți prada. Noapte bună!

— Vezi că sunt — cum s'ar spune — lefter, Șefule!

Rammont trage un sertar și întinde tânărului o bancnotă cafenie. Cu o plecăciune elegantă tânărul trece ușor pragul ușii secrete, după ce a făcut să dispară bancnota în buzunarul lui.

Hector Rammont se furișează spre a doua ușă. Trage cu urechea.

— Da, asta-i vocea ei... și bătrâna proxenetă, madam Fernbach, o să știe să-și facă bine treaba.

Margot trebuie să aștepte cam mult și să tragă de repetate ori clopotul până să apară cineva. In cele din urmă un glas morocănos întreabă:

— Ce doriți!

— Iertați-mă că viu așa de târziu, răspunde Margot, tremurând de frig și de emoție. — N'aș putea vorbi cu stăpânul acestei case? Viu într'o chestiune foarte urgentă.

— Hm! De fapt, asta nu-i oră de vizite, dar îi poți comunica madamei noastre ce poftești!

Zicând aceasta, omul cel morocănos deschide și, curând după aceea, Margot se pomenește în vestibulul palatului cu o femeie mai în vârstă, cu privirea cinstită. Femeia aceasta îi va înțelege de sigur spaima și neliniștea și-i va înlesni să vorbească cu Alice.

— Caut o fată tânără, sora mea Alice, care se află aci, pe cât am aflat, zice ea, sfioasă, abia găsind cuvintele.

O, te rog, ajută-mă, să-i pot vorbi!

Femeia, la 'nceput surprinsă, pare deodată că înțelege despre ce e vorba. Știe de sigur unde se află Alice, dar se va feri de a trăda adevărul.

— Da, vezi, domnișoară, răspunde ea, se află la noi o fată tânără, dar doarme acuma. N'ai putea veni mâine dimineață?

Margot, răspunde negativ, și repetându-și rugămintea, bătrâna îi spune:

— Știi ceva? Rămâi în noaptea asta aci, pur și simplu. Pari istovită de oboseală. Momentan pot face orice vreau, și camere sunt destule, slavă Domnului. Mâine dimineață poți sta de vorbă cât vei pofti cu sora d-tale.

Margot are oarecari vagi presimțiri, dar bătrâna știe să expuie totul așa de simplu și de firesc, încât se lasă condusă într'o cameră din aripa laturalnică a palatului, unde i se dă ceva de mâncare ceeace îi mai întărește puterile; apoi cade, obosită de moarte, într'un somn greu...

Dimineața, Margot sare în sus din pat. S'a făcut ziuă deabinelea.

Cum de a putut ea dormi așa de târziu? E aproape de amiază, probabil.

Vrea să se ridice. Un capot de mătase roz se află lângă pat. Ce însemnează asta?

Bătrâna intendentă a palatului își vără, surâzând, capul pe crăpătura ușii.

— Ai dormit bine, domnișoară? întrebă ea.

O frică ciudată o cotropește pe Margot. Se ridică în pat.

— Unde mi-e rochia? Unde e sora mea?

Bătrâna își trage îndărăt capul. Margot aude un chicotit ironic și ușa se deschide. Din gâtlejul bietei fete scapă un țipăt. In prag se află — Sfinte Dumnezeule! — cea mai cumplită dușmană a ei: Leonie de Brissac!

In primul moment, Margot parcă și-a pierdut

graiul. Ce s'a întâmplat? Cum de se găsește tocmai Leonie în casa asta?

Se aștepta doar s'o vadă pe sora ei, Alice!

Baroana se apropie cu un zâmbet rece, ciudat și ușa se închide.

Nenorocita caută să-și facă curaj, dar tot nu poate încă bănui ce plan diabolic au cu dânsa.

— Unde mă aflu oare? exclamă ea. Visat-am? Ce s'a întâmplat cu mine?

Apoi vrea să se ridice, căci expresia feței Leoniei nu-i prezice nimic bun. Dar tot atât de repede cade iar în perne. Nici nu s'a îmbrăcat încă, așa că întinde mâna după rochia-i simplă,.— pe care femeia ceea cu privirea blajină, cinstită, a luat s'o usuce—dar nu e la locul ei. In schimb atârnă pe scaun capotul cela de mătase, bogat împodobit cu dantele.

— Indură-te de mine! — se roagă ea, plină de spaimă — și părăsește camera până ce mă îmbrac.

Leonie zâmbește ironic.

— La ce bun! Putem sta și așa de vorbă, frumoasă Margot!

Și chicotind, se lasă pe un fotoliu.

— Dar eu nu vreau să vorbesc așa cu d-ta! răspunse fata cu buzele tremurânde. Uneltești ceva misterios împotriva mea! Chem servitorii!

— Nu-ți da nicio osteneală, răspunde baroana. — Ai venit de bună voie în casa asta, deci trebuie să mai rămâi nițel!

— Să rămân? De ce? Ce să fac aici?

— Dar căutai parcă pe cineva?

— Pe sora mea Alice, pe care o credeam aici! Imi amintesc acum tot ce s'a petrecut azi noapte. Unde-i Alice? De ce nu sunt lăsată s'o văd?

— Unde e sora d-tale Alice, nu știu; probabil că nici nu e aici. Palatul acesta e locuit de tânărul conte de Bergen! E oare cu putință să nu știi asta?

— Nu-l cunosc pe stăpânul casei, nu l-am văzut niciodată! Doamna cea bătrână îmi spusese...

— Ah, așa, doamna Fechinger? Doamne, dânsa e deprinsă să mai închidă ochii, când tânărul ei stăpân primește vreo amantă.

Margot își duce mâinile la tâmple.

— O... Ce vrei să spui cu asta?

Leonie de Brissac dă din cap, batjocoritoare.

— Ce altceva decât că ești amanta tânărului baron de Bergen!

— Eu?

Cuvântul moare pe buzele lui Margot. Se uită țintă la Leonie de parcă i-ar fi vorbit o nebună.

— La ce comedia asta, frumoasă Margot? De astădată nu-ți folosește la nimic orice revoltă! A venit în sfârșit timpul, ca să-i se deschidă ochii orbitului Eberhard de Hohenegge. Până ce nu s'o încredința cu proprii lui ochi, n'are să se liniștească.

Un râs ironic însoțește cuvintele acestea.

— Eberhard are încredere în mine, el tot mă mai iubește! zice Margot printre lacrimi. O, numai asta mă mai poate consola în nenorocirea mea!

— Așteaptă! răspunse Leonie rece. Eberhard se va încredința cu însuși ochii lui că adorata sa Margot nu-i nimic altceva decât o prostituată care se vinde oricui.

Fața sărmanei fete pălește groaznic

— Dar ce ai făcut? îngână ea.

— O, nimic altceva decât că, încă azi noapte când am plecat, din Hohenegge, — după o întârziere urgentă pe care am primit-o noaptea, — i-am lăsat câteva rânduri, prin care-i arătam unde poate găsi pe adorata, credincioasa lui amantă, dacă-i face cumva plăcere aceasta.

Ochii lui Margot se boldesc la ea îngroziți.

— D-ta atunci ai fi...? O, Doamne, dar e cu neputință! Atâta minciună și perversitate nu pot sălășlui în sufletul unei femei! Știi că n'am aparținut nici-

odată vreunui alt bărbat decât lui Eberhard, că mai curând m'aș fi dus la moarte! Nu știu cine ți-a trădat prezența mea aici, nu știu de ce sunt reținută aici și dela cine a pornit porunca pentru asta, dar simt că voiu fi victima unei noui ticăloșii! Cine e baronul de Bergen? Dacă e aici, apoi trebue să-mi ajute, căci eu nu-l cunosc!

— Asta o s'o creadă Eberhard mai puțin ca ori ce! râde baroana. Eu însă îți cer ca să taci și să-l lași în părerea că ai fi amanta altuia! Ți-o poruncesc!

— Nu... nu! Nu pot! Lasă-mă să plec, voiu fugi de el, n'o să mai apar niciodată înaintea ochilor săi, numai să nu mă disprețuiască! imploră Margot.

Baroana rămâne neclintită.

— Auzișî ce-ți cer și așa rămâne! La ce-mi folosește renunțarea d-tale la Eberhard, atâta vreme cât mai suferă de această nenorocită dragoste pentru d-ta? Trebue să se vindece radical... și de aceea l-am chemat încoace!

Margot tremură de groază. Eberhard avea să vie... să vie încoace, în palatul acesta! E cu neputință! Ea a căzut într'o cursă, care i-a fost întinsă într'un chip inexplicabil.

Clatină capul, desnădăjduită.

— Baronul mă va ajuta! El o să mă creadă când îi voiu spune ce m'a făcut să pătrund în palatul lui — o să-mi redea libertatea — până a nu veni Eberhard din Hohenegge! Strig ajutor!

Și puternic răsună strigătul ei prin încăpere.

Doar râsul batjocoritor al baroanei îi răspunde însă.

— Strigă cât poftești, de aci nu te salvează nimeni! Și îndrăznește numai să faci scandal față de Eberhard! Înainte de a ți-l ceda îl distrug și pe el. Posed doar m'j'ocul, taina lui.

Margot abia de mai aude ce vorbește demonul

acesta. Atâta știe: că trebue să plece, până nu vine Eberhard; e pradă unei spaime de nedescris.

— Rochia mea! strigă ea jalnic.

Frica aproape că-i ia mințile; sare din pat și înfășurându-se cu una din cuverturile de mătase, vrea s'o apuce spre ușă. Leonie o înșfacă însă de umăr, astfel că țesătura fină a cămășii de dantelă se rupe și se ivesc sânii albi ca zăpada.

— Trebuie să rămâi pentru el o prostituată! șuieră baroana.

— Lasă-mă! Vreau să mă arunc la picioarele bătrânei și s'o implor să-mi procure o rochie! Ea va fi mai miloasă decât d-ta!

Cele două femei se luptă cu înverșunare. Margot a și ajuns lângă ușă, aproape ca ieșită din minți, de enervare, dar... ce să fie asta? Voci din antica-

meră îi isbesc urechea, strigăte furioase! Aude pași apropiindu-se! Și una din voci o cunoaște bine! Sfinte Dumnezeule, e Eberhard! Prea târziu... prea târziu!

CAP. 17

In mâinile lui Mască-Roșie.

Contele Eberhard de Hohenegge a petrecut o noapte proastă. In zadar își tot spunea iar și iar: „Margot nu mai e demnă de tine, te-a înșelat, ea însăși s'a învinuit în cavou că a săvârșit crima", el totuși nu poate crede, oricât își readuce în memorie toate acele triste momente.

Margot... Margot a lui... să fi fost atât de perversă, atât de rafinată, ca să-l fi putut înșela până într'atât?

Nu-și silit să asculte vocea stăruitoare a inimii sale, care strigă mereu în orele de singurătate și de calmă cumpănire: „e victima urii, geloziei Leoniei!" Cine a săvârșit groaznica crimă nu se știe încă, dar bănuiala s'a îndreptat acum asupra acelei persoane denumite: „omul cu masca roșie", care-și țese uneltirile lui misterioase în familiile cele mai bogate și care nu se dă în lături dela nicio faptă sângeroasă.

Ce l-a adus la Hohenegge și, înainte de toate, ce scop urmărea prin crima asta, nu s'a clarificat încă, firește. Poate că presupunerea că va da de bani mulți, în camera de lucru, de alături, a contelui Bertram și va fi fost stânjenit de conte, care se trezise... toate astea se vor clarifica de sigur; dar în ce legătură poate fi pusă Margot cu toate aceste întâmplări? Doar în prima surescitare, după acuzările aduse de Leonie și pentru că toate vorbeau împotriva bietei Margot, s'a putut el, E-

berhard, hotărî la acel pas îngrozitor împotriva nenorocitei, în casa tatălui ei.

După ce vor fi trecut teribilele furtuni, o va strânge iar la pieptul lui. Gândul că a izbutit să desfacă la timp proectata căsătorie cu Leonie, îl face să respire în sfârșit ușurat.

Când se gândește la ultimele ei cuvinte, cari îi promiteau să-i dovedească neîndoielnic că Margot e o simplă prostituată și încă în interval de douăzeci și patru de ore, îi vine să zâmbească compătimitor. De fapt, îi pare rău pentru verișoară-sa. Ea îl iubește cu toată patima și de aceea el judecă mai cu indulgență acuzările ce ea le-a adus bietei Margot.

În interval de douăzeci și patru de ore va avea rezultatul sau de nu, Leonie se va recunoaște ea însăși mincinoasă.

Indrăgostita baroană nu știuse nici ea, desigur, ce spunea în clipa aceea.

După ce și-a făcut toaleta și a luat dejunul la repezeală, vrea să ceară să i se înșeueze calul, ca să facă o plimbare de dimineață.

In clipa aceasta, intră un servitor, același care veghiase până în ultima clipă la căpătâiul bătrânului conte Bertram.

— Chiar acum a sosit o telegramă urgentă, domnule conte! zice el.

Servitorul nu eșise din cameră, căci mai avea de strâns farfuriile, și contele scoate un strigăt înăbușit.

— Ce să însemneze asta?

Literele îi joacă pe dinaintea ochilor; ține să mai citească odată, dar conținutul îngrozitor rămâne!

„Gândește-te la făgăduiala mea. Incă n'au trecut douăzeci și patru de ore și-mi pot împlini promisiunea. Margot se află în palatul tânărului baron de Bergen din strada R... din Berlin.

Dacă vrei să te încredințezi personal, vino imediat!

Leonie

Eberhard scăpă jos hârtia. Privește înainte-i cu ochi sticloși, de parcă i-ar fi apărut o fantomă.

— Domnule conte, vă rog, ce vi s'a întâmplat? Să chem doctorul? întrebă servitorul foarte speriat.

Eberhard își vine în fire. Nu trebue să arate acum nicio slăbiciune.

— O veste neplăcută, nimic mai mult, răspunde el. Nu știi dacă verișoara mea, baroana de Brissac, se află acum în apartamentul ei?

— Doamna baroană a cerut încă din zori o trăsură care s'o ducă la gară, domnule conte, răspunde bătrânul servitor. — Vroia să apuce primul tren de dimineață.

— Vasăzică, totuși! Se află deci în Capitală! Să tragă numaidecât trăsura la scară! poruncește Eberhard. Am și eu niște treburi în oraș. Când trece trenul celălalt spre Berlin?

Bătrânul îi spune ora.

— Bine! Repede! Bine!

Servitorul iese, iar contele își pune pardesiul și mănușile. Nimeni să nu-l însoțească. În sfârșit, va putea da de rostul atâtor taine, va vedea cu ochi limpezi ce este cu acea nouă acuzare.

Cu o expresie de întunecată hotărâre, coboară zorit scările castelului. Trăsura îl așteaptă.

— Vreau să prind primul tren, mână repede, vizitiu! strigă el cu glas energic.

Trăsura pornește pe aleea parcului, ajunge de acolo pe șosea și apoi la gară, cu puțin timp înainte de plecarea trenului.

Șezând singur în colțul unui compartiment, se cufundă în gânduri triste, în vreme ce trenul îl poartă cu mare repeziciune spre Capitală.

— De astă dată am să pun capăt calomniilor!

înșală el. — Leonie nu-mi mai dă pace. E ca nebună în acuzările ei. Dumnezeu știe ce o mai fi născocit! Cu pumn de fier voiu zdrobi toate intrigile, salvându-mi-o pe Margot, dacă a fost adusă cumva într'o situație care pare suspectă. N'o să mi se smulgă iubirea asta așa de ușor din suflet.

Trenul intră în gară.

Eberhard coboară hotărât, face semn unui automobil și strigă șoferului adresa palatului Bergen, pe care-l cunoaște de altfel, căci vizitase uneori pe bătrânul baron Bergen. Circulă svonul că tânărul baron s'ar fi întors de curând, după o lungă absență, ca să intre în posesiunea moștenirii tatălui său. Multă simpatie pentru omul acesta nu are Eberhard! Vai de el, dacă ar avea de gând să pună la cale ceva rău împotriva lui Margot!

Dar apoi Eberhard își zice iar, că baronul Bergen trebue să fie, totuși, cavaler și că e răspunzător de fiecare gest al său.

Automobilul se oprește. Contele coboară. E aproape ora zece înainte de amiază. Sună și cere servitorului să-l anunțe domnului baron de Bergen.

Cu un aer cam încurcat, servitorul îl lăsă să intre.

Cu mare greutate își înăbușe Eberhard sbuciumul ce-l copleșește și care crește tot mai mult, cu cât se apropie de casa în care se află, zice-se, Margot. Iată-l în hallul cel mare al palatului. Stă fără de voia lui să asculte, căutând să prindă vreun sunet care să-i trădeze prezența lui Margot.

Deodată tresare. I se pare c'a auzit un strigăt de ajutor, dinspre odăile ce răspund în vestibul.

Cereți mâine numărul 9 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

O paloare cadaverică îi acoperă fața. A fost vocea lui Margot. Sau poate că s'a înșelat? Servitorul care l-a condus a intrat într'o cameră de primire și așteaptă ca „domnul conte" să-l urmeze. Dar Eberhard, sub stăpânirea unei idei subite, se îndreaptă spre partea cealaltă.

Pare'că s'a deschis acolo o ușă? În prag apare, pentru o clipă, silueta unui domn elegant, care se retrage, însă, repede de tot, de parc'ar vrea să dispară.

Fără să-și dea socoteală de ceea ce face, Eberhard pornește spre ușa aceea și o deschide. Dacă Margot este într'adevăr aici, dacă vor s'o ascundă de el?....

Un strigăt de mânie îl întâmpină. În încăperea, ce reprezintă budoarul unei femei, îl întâmpină un tânăr.

— Domnule, strigă acesta, contrariat, răstit, cine ești d-ta de îndrăznești să pătrunzi aici în felul acesta?

Contele Eberhard examinează pe cel care-i vorbise. Pentru o clipă, privirile celor doi bărbați se sfredelesc și, între sprâncenele contelui se ivește o cută adâncă.

Tânărul baron nu-i e simpatic, nu știe nici el de ce. Ochii aceștia au într'înșii o licărire atât de ciudată, ceva ce amintește de privirea unei pisici viclene.

Dar se stăpânește și răspunde politicos, deși ceva cam pripit:

— Vă rog să mă iertați, dac'am intrat în camera asta într'un chip cam neobișnuit.

Și se recomandă:

— Contele de Hohenegge!

Cel căruia se adresase abia de binevoi să se încline:

- Baron de Bergen! Ce-mi procură onoarea vizitei dv.?

Eberhard nu slăbește din ochi pe bar n. Omul acesta nu va fi niciodată animat de sentimente amicale față de dânsul: de asta-i încredințat!

— O chestiune cam ciudată, domnule baron, răspunde el. Pot vorbi deschis cu d-ta ca dela bărbat la bărbat?

— Mă rog!

Ce rece rostise cuvintele acestea Bergen, care nici nu se mișcă dela locul lui!

— Domnișoara Margot Hartenberg se află în palatul d-tale?

Și, zicând acestea, Eberhard privește țintă pe baron. Bătăile inimii parc'ar vrea să se oprească.

Buzele subțiri ale baronului schițează un zâmbet; el răspunde:

— Dă-mi, te rog, voie, domnule conte, ca să refuz a-ți răspunde până ce nu voiu cunoaște relațiile dintre d-ta și acea persoană.

Eberhard simte sângele începând să-i clocotească în vine.

— Am intenția să mă căsătoresc cu dânsa! declară el.

— In cazul acesta nu pot decât să regret, domnule conte, că ai putut inspira atât de puțină afecțiune acelei persoane. Mititica Margot...

Eberhard și-a pierdut tot calmul.

— Ce e pentru d-ta Margot? gâfâie el, ca lovit de un ciocan.

— Este... pentru moment amanta mea de ocazie!

Eberhard scoate un strigăt răgușit. Dintr'o săritură apucă brațul baronului, care continuă să zâmbească și, strigă plin de mânie:

— Retrage-ți cuvântul că de nu, pe viul Dumnezeu....

Inima îi bate năvalnic.

— Liniștește-te, conte de Hohenegge! răspunde von Bergen, smucindu-se din mâna contelui. Pentru o prostituată pe care am culeso de pe stradă și am luat-o la mine, fiindcă era drăguță și gentilă, nu se insultă doi nobili... Și apoi, există alte căi pentru clarificarea unui diferend!

Eberhard se clătină retrăgându-se cu un pas. Bergen are dreptate, s'a lăsat târât fără de voie spre un gest necugetat. Cu toate astea, vorbește din nou:

— Iți stau la dispoziție domnule baron de Bergen, și declar, totdeodată, că ești un mincinos și laș, dacă vrei s'o înfierezi pe Margot ca prostituată!

Baronul răspunde de astă dată cu un râs răgușit:

— Vei auzi despre mine! Fata asta te-a înebunit. Ți-aș putea-o arăta în clipa asta într'o situație ce te-ar putea vindeca pentru vecie. Dar renunț! Părăsește-mă!

— Nu mai înainte de a fi văzut pe Margot și de a fi auzit chiar din gura ei tot ce s'a întâmplat cu dânsa!

— Imi păstrez drepturile mele în casa mea! Pleacă! strigă Bergen.

Eberhard își aținteste ochii asupra ușii celeilalte, pe după care se petrece ceva extraordinar. Se aud glasuri confuze.

Din nou îl părăsește calmul; cu o smucitură, îmbrâncește pe baron și iată-l la ușa micei odăi de culcare pe care bătrâna proxenetă o dăduse lui Margot.

— Nu deschide! In propriul d-tale interes, îl amenință Bergen.

Inăuntru răsună un strigăt, apoi zgomotul unei uși care se închide; de astădată, nu mai există pentru Eberhard cumpănire. O opintire... și pune piciorul pe pragul camerei lui Margot, trântind ușa după el.

Tot sângele îi năvălește la inimă. Lasă în jos

brațele, holbează ochii și un strigăt plin de durere îi scapă de pe buze.

Vede un pat, cu așternut elegant, numai dantele, ale cărui perne erau răvășite, și lângă pat silueta unei fete, pe care o cunoaște prea bine...

Ea îl privește cu fața galbenă ca de mort, dibuie cu mâinile după cuvertura de mătase, ca să se înfășoare, spre a-și acoperi goliciunea. Zadarnic. El vede picioarele ei goale, brațele ei albe, cămașa de noapte sfâșiată la gât și sânul ca de crin, pe jumătate desvelit.

Nenorocita se înghesuie în firida de lângă pat; e prea târziu ca să mai fugă, nu se poate depărta din colțișorul ei, căci mizerabilii i-au luat și strictul necesar cu care s'ar fi putut acoperi!

Vederea lui Eberhard, în care spera să-și gă-

seacă salvatorul, are asupra ei efectul unei arătări înfricoşătoare.

— Eberhard... eu... o, sfinte Dumnezeule... nu mai găsesc cuvinte, ca să-ţi explic... îngână ea, cutremurată de groază.

Îşi roteşte privirea prin odaie. Unde-i baroana? Trebuie să fi dispărut în ultimul moment pe a doua uşă. Opera ei diabolică e doar împlinită!

Contele se ţine de portieră. Ochii parcă stau să-i iasă din orbite. Asta e Margot a lui, fata pudică şi curată, care roşea de obicciu la fiecare cuvânt îndoielnic!...

Strânge pumnii şi gâfâie, luptând să-şi recapete respiraţia.

— Nenorocito! Tu, în care mai crezusem până'n ultimul moment, zice el obidit, — cum de ai ajuns aici?

— Eu... nu mă privi aşa, Eberhard... o, Doamne Dumnezeule, cum să găsesc cuvinte, ca să-ţi explic!

Şi iată că ea zăreşte pe bărbatul care, zâmbind, a intrat în odaie. O nouă, teribilă schimbare se petrece cu ea. Vrea să strige; a uitat ce s'a întâmplat cu ea, căci figura aceasta... da, o cunoaşte... a văzut-o în cea mai grozavă clipă din viaţa sa... acel demon şi ucigaş....

— Eberhard, strigă ea ca ieşită din minţi, apără-mă! Salvează-mă! Omul ăsta e...

— Amantul tău, odorul meu! îi curmă brusc vorba Bergen. Aseară, în chambre separée-ul localului de noapte în care ne sărbătoream cunoştinţa, şi după care te-am luat la mine, pentrucă îmi ziceai că n'ai locuinţă... de ce nu mi-ai spus îndată că eşti în legătură de dragoste şi cu domnul conte? Aş fi putut lua, atunci, măsurile cuvenite.

Eberhard îşi înalţă deodată bustul. Îşi întinde trupul străbătut ca de un curent electric. Totul s'a sfârşit, Leonie are dreptate: a fost un nerod stupid, orbit de dragoste!

Nu există altă explicație pentru situația aceasta, decât aceea că Margot este o fată decăzută.

Deschide gura spre a profera o injurie.

— Știi ce ai făcut, mizerabilo? Ai călcat în picioare tot ce are un om mai bun în el: mila și credința curată. Și așa cum ți-a zis răposatul meu tată, așa cum te-au înfierat ceilalți, îți zic și eu: prostituată!

Margot își lasă capul pe piept, lovită de groaznicele lui cuvinte. Apoi, își ridică ochii plini de lacrimi, gata să implore grație, mântuire din starea aceasta jalnică.... dar un hohot de râs rece din partea baronului îi ia ultimul rest de putere. Era prea mult!

Cu un țipăt slab, dureros, ea cade la pământ și Bergen abia mai poate sări la ea ca să întindă peste dânsa o cuvertură de mătase.

Fără a se sinchisi de Eberhard, care a căzut pe un scaun, ridică trupul neînsuflețit, pe care-l întinde în pat, potrivind repede cuvertura, astfel că nu se mai vede decât fața albă, inertă, a sărmanei.

Dar Eberhard nu le mai vede toate astea. El se ridică obosit, ca frânt, trecând pragul ca un lunatec.

Cu un zâmbet diabolic, baronul îl urmează, trăgând ușa după el.

Eberhard își revine. Își trece mâna peste frunte. Oricât de nesimpatic și de respingător îi apăruse baronul în toată purtarea lui față de Margot, avusese totuși dreptate: pentru o astfel de creatură nu se poate bate un nobil un duel.

Respirând adânc, se întoarce spre baronul care păstrează o atitudine rece.

— Am rostit adineauri cuvinte ofensătoare, îmi ieșisem din minți, zice el cu greu. Vom mai vorbi noi. Acum trebue mai întâi să-mi revin!

O, cu câtă greutate îi ieșeau cuvintele din gură! Dar n'are încotro!

Baronul se înclină rece, fără a spune vreun cuvânt.

Și tot astfel însoțește pe conte până afară în hall, unde face semn unui servitor.

Eberhard de Hohenegge pleacă distrus din palat; îi se răpise și ultimul rest de fericire.

Leonie și-a ținut făgăduiala, i-a luat în sfârșit, și pentru totdeauna, vălul de pe ochi.

O ploaie fină se cerne după noaptea vijelioasă, izbindu-l în obraz, dar Eberhard nici că ia în seamă. In urma lui s'a năruit o lume; în palatul care dispare pe după copacii parcului, se află Margot a lui, ca amantă a baronului de Bergen, adunată de pe stradă.

O scârbă și silă imensă îl năpădește; cu un fior de frig în oase, pășește în stradă, unde-l mai așteaptă automobilul, și tot înfrigurat se lasă dus înapoi la gară.

Falsul baron Bergen stă de ascultă un timp până ce pașii contelui nu se mai aud, apoi se întoarce în camera de culcare a lui Margot.

— Pe ăsta știu că l-am dat gata! râde el.

Lângă patul în care zace leșinată Margot, stă cu brațele încrucișate, Leonie de Brissac.

— Ei, comoara mea, te am în mână! o ironizează ea. Acum de sigur, d-l conte o să renunțe la ideia de a te face contesă!

Bergen îi stă la spate.

— Comedia a fost jucată bine, nu? Intocmai după dorința ta? întreabă el râzând.

Leonie dă din cap și întinde mizerabilului mâna, arătând pe Margot.

— Și acum poți face cu ea orice poftești! Nu mai am nevoie de ea!

— Sper și eu, căci a doua oară jocul ar fi prea riscat! Alipsit de orice cătunfrie pe ca domnul conte

al tău să mă provoace la duel! Creatura asta mi-e în orice caz prea periculoasă, știe prea multe despre Masca-Roșie! răspunde el.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— Treaba mea! Acum să încheiăm socoteala. Mi-am făcut treaba. În posesia cui se află Inelul Morții?

— E în mâinile poliției.

— Ce ghinion! Dar cine l-a găsit?

— Comisarul. L-a luat cu el în dimineața înmormântării. De ce ai făcut prostia să-l pierzi pe după perdea?

Masca-Roșie o privește posomorît.

— Dacă asta e singura noutate ce mi-o poți aduce, apoi ies păcălit din acest târg.

— Da? Asta e părerea d-tale? Află însă dela mine că, până în ceasul acesta, n'am încă siguranța că voiu fi contesă de Hohenegge, căci chiar ieri contele de Hohenegge a voit să desfacă logodna noastră... de dragul creaturii acesteia. Dar de acum va fi al meu!

— Firește... al tău cu toate milioanele lui, asta e dela sine înțeles! Ține-l bine și, de îndată ce vei fi contesă și moștenitoare....

— Vorbim noi mai târziu despre asta! îi taie vorba Leonie. — La revedere! Mă întorc la Hohenegge ca să profit de situație!

Știe că Margot e menită morții, dacă pleacă și o lasă în mâinile lui.

Margot face o mișcare ușoară.

Bergen se apleacă cu repeziciunea fulgerului asupra ei. Trebue să lucreze repede, încă înainte ca Margot să se trezească.

Cu brațele-i mușchiuloase, ridică trupul nemișcat al sărmanei și iese repede pe ușa cea mică de care se-folosise adineaori Leonie.

Capul nenorocitei zace din nou inert pe umărul lui.

Indată după sosirea sa, Bergen a făcut o inspecție amănunțită prin încăperile vechiului palat.

Cunoaște fiecare scară, fiecare odaie, oricât de tainică.

De asemenea, și gangul îngust, dosnic, îi e cunoscut.

Cu mâna liberă, deschide o ușă grea, ferecată, ce duce într'o pivniță.

Alunecă repede pe scări, în adâncime. Peste tot domnește tăcere mormântală. Nu se perce-

pe nicio mișcare. Apoi, deodată, se aude, ca din mare depărtare, un strigăt înăbușit de ajutor, care se stinge curând.

După zece minute, apare Masca-Roșie pe ultima treaptă, de sus.

Dar vai, ce înfățișare avea! Fața-i se decolorase cu totul: o dâră de sânge îi se prelinge pe tâmplă, picurând în jos și formând pete roșii pe

rufele albe. Strânge pumnii, surescitat. Dar apoi, recăpătându-şi calmul, închide prevăzător uşa cea grea, întorcându-se pe drumuri lăturalnice, în camerele sale.

Oare îi sunase lui Margot ceasul din urmă, colo jos în adâncime, acum când fusese predată fără de scăpare în mâinile duşmanului ei?

CAP. 18

„Ochiu de pisică" şi „Vipera".

In celula arestului preventiv sta de câteva zile Erwin von Bergen, adevăratul moştenitor al decedatului baron Bergen.

Parcă se năruise cerul peste dânsul, când, la apariţia sa în palatul părintesc, comisarul de poliţie îi pusese mâna pe umăr, declarându-l arestat; dar spaima-i crescu şi mai mult la ştirea că bătrânul baron a murit şi că altul îi luase locul, un om pe care nu-l văzuse încă niciodată în viaţa sa.

Şi la jalea pentru tatăl, pe care nici nu-l lăsaseră să-l vadă, care fusese înmormântat fără de prezenţa fiului, se adăuga chinul că nu putea găsi crezare la autorităţile poliţieneşti.

La început, luă toate drept un vis urât. Dar apoi, când îi se atribuiră mai multe crime pe cari le-ar fi săvârşit în străinătate sub numele unui individ suspect, aşa numitul Mască-Roşie, protestă cu toată energia.

Incă în palat, la arestarea sa, şi l-a închipuit pe tânărul elegant care-şi zicea baron de Bergen, ca pe un şarlatan rafinat, care poate că, în unire cu Masca-Roşie, a dat lovitura. Dar poliţiştii clătinau neîncrezători capul.

Celălalt Bergen rămăsese rece şi neclintit şi se rugase atâta numai: să fie scutit de prezenţa „omului" acestuia.

Cu toată împotrivirea sa, consternat la culme, Erwin fu închis într'o celulă a arestului preventiv, unde căzu jos ca distrus.

Fatalitatea îl urmărise din primul moment în care păşise în Berlin, de parcă s'ar fi prins un blestem de paşii lui. Cine era şarlatanul? De ce nu-l credeau mai mult pe el, fiul, decât pe celălalt?

Ceru să vadă pe judecătorul de instrucţie şi-i se împlini dorinţa fără întârziere.

Fu ascultat de reprezentantul Justiţiei, cu un zâmbet rece, ironic.

— Susţii aşa dar, că ai fi baronul de Bergen? întrebă magistratul.

— Eu sunt acela; ani de-a-rândul am stat departe, dar la urma urmelor m'am împăcat cu tatăl meu şi mă aştepta.

— Şi n'ai vrea să ne dezvăluieşti cine e atunci celălalt domn din palatul Bergen?

— Asta n'o ştiu! În orice caz, un şarlatan!

— Am încă răbdare cu d-ta, cu toate că ştim destul de sigur pe cine avem în faţa noastră. De astă dată ai căzut într'o cursă! Cu ce-mi poţi dovedi afirmaţiunile d-tale?

— Posedasem câteva scrisori ale tatălui meu, de asemeni şi actele mele autentice, cu toate că trăiam în străinătate sub un nume de împrumut, declară Erwin. Avusesem intenţia să mă duc încă în seara sosirii acasă, la tata, când fui atras la o întâlnire misterioasă. Vestea pe care urma s'o primesc ar fi fost, după cum suna scrisoarea, hotărâtoare pentru tot viitorul meu.

— Şi te-ai dus la locul hotărât?

— A fost, în tot cazul o prostie, căci sunt încredinţat că acolo fusese pusă la cale dispariţia mea pe vecie. Vreo întâmplare oarecare împiedicase însă, executarea planului şi, astfel, mă întorsei destul de târziu, cu o trăsură, la hotelul meu.

— Foarte romantică poveştire! zise cu ironie

judele. Cine, oare, putea să se gândească să-ți curme viața?

— Mă gândesc că tocmai omul care și-a însușit numele meu! De asta m'a încredințat și întâmplarea din hotel.

Și, la cererea judecătorului, descrise atacul, arătând că asasinul se furișase într'un chip oarecare din camera alăturată, dar că nici de astă dată nu putuse reuși să săvârșească omorul.

— Astea le-ai visat probabil, fu răspunsul. Ai fi trebuit să descoperi dimineața un fapt cât de mărunt.

— Și chiar l-am descoperit, domnule judecător! In clipa în care voiam să mă legitimez în hall-ul palatului, văzui spre marea mea groază, că-mi lipsea portofoliul, în care se aflau toate actele mele de identitate.

— Desigur că aceleași, pe cari tânărul domn baron Bergen s'a grăbit de bunăvie să le înfățișeze funcționarilor noștri, pe când d-ta voiai să pătrunzi cu de-a-sila în palat?

— De sigur că aceleași... Mi-au fost furate și acum nu mai posed nicio hârtie cu care să mă legitimez.

Judele ridică din umeri, zâmbind.

— De ce nu voiești să ne cruți nu prea mica osteneală, de a-ți dovedi, punct cu punct că nu ești nimeni altul decât omul care e cunoscut și căutat la Paris sub numele de Masca-Roșie?

— Nu știu cine e criminalul acela, dar n'am nimic de face cu el! strigă Erwin revoltat. Moștenirea tatălui meu este în mâna unor șarlatani și, dacă nu izbutiți să scoateți curând adevărul la lumină, apoi într'o bună zi omul acela va dispare împreună cu milioanele.

Nu-și poate stăpâni enervarea ce crește din moment în moment. Dar judelui nu-i pasă..

— Stăruiești, va-să-zică, în declarațiile d-tale fan-

tastice? Bine. Să-l luăm, dar, la cercetare pe patronul hotelului — sau, mai bine, nu ne-ai putea indica, cu cine te-ai mai întâlnit azi noapte? Nu ți s'a întâmplat absolut nimic?

Erwin își amintește de ciudatul incident cu femeia rănită și cu tânăra fată. Descrie amănunțit întâlnirea.

Judele îl ascultă neîncrezător.

— Ce mai inventezi și d-ta? Dacă azi noapte o femeie ar fi fost atacată și grea rănită, poliția ar fi prins până acum de veste. Dar nu s'a semnalat nimic.

Erwin îl privește surprins.

— E de neînțeles, murmură el. Din nefericire, nu-mi mai pot aminti nici strada nici adresa. Pare că mă urmărește un destin nenorocit!

— Și de sigur că nu ai nici cunoscuți din trecut, cari să te poată recunoaște?

— Nu, lipsesc de prea multă vreme.

— Imi închipuiam eu. Deocamdată, regret că nu pot acorda nicio crezare indicațiilor d-tale. Domnul baron de Bergen s'a legitimat în mod perfect; chiar unul din bătrânii servitori a declarat că-l recunoaște a fi stăpânul cel tânăr. Intre timp însă, am trimis o adresă și autorităților polițienești pariziene, prin care le cer anumite informațiuni și răspunsul poate sosi dintr'un moment într'altul. Sau poate că voești să recunoști d-ta însuți că vii direct din Paris?

— Am fost, de sigur, la Paris, dar ce are asta a face cu chestia mea?

— O, doar prea puțin! Tare aș vrea să știu dacă Masca-Roșie, al cărui nume adevărat nu-l cunoaștem încă, din nefericire, nu se află cumva tocmai.... în călătorie de afaceri!

Un funcționar inferior intră în cabinet.

— Telegrama din Paris, domnule judecător! anunță el.

— Ei, ia să vedem! strigă judele, desfăcând hârtia:

„După indicii sigure, Masca-Roșie s'a îndreptat spre Berlin", citește el cu glas tare, examinând deasupra foii, mina ce-o face Erwin. „Criminalul trebue să fi ajuns acolo cam la 28 ale lunii curente".

— Dar eu sunt aici abia de eri! strigă enervat tânărul baron.

Magistratul zâmbește din nou.

— Ca baron de Bergen vrei să spui! Ca Masca-Roșie ai doară ascunzătorile d-tale, pe care, din nefericire, nu le-am putut încă descoperi!

— Sfinte Dumnezeule, nu există care nimic, ce ar putea încredința autoritățile că săvârșesc o groaznică eroare?

— Deocamdată nu, dar mai așteaptă. Poate că te voiu confrunta curând cu o persoană care ne va spune îndată, dacă s'a comis vreo eroare.

— Și cine e persoana aceea?

— Vipera! răspunde magistratul, râzând.

Te pricepi perfect să joci teatru. Dar îți poți face în voie plăcerea încă un timp. De scăpat tot nu scapi, avem noi grijă de asta. Oare d-ta să nu fi văzut, într'adevăr, niciodată pe vechea, cunoscuta agentă secretă pariziană, numită Vipera?

— Vă rog, duceți-mă înapoi în celulă! cere Erwin gâfâind. Simt că înebunesc dacă mai urmează acest interogatoriu înjositor.

— Dorința îți va fi împlinită. Când voiu avea nevoie de d-ta, ordon eu să fii adus iar.

Un sunet al clopoțelului, și Erwin de Bergen este dus înapoi în închisoare. Parcă-i se clatină pământul sub picioare.

Cereți mâine numărul 10 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Judecătorul însă izbucnește într'un hohot de râs.

— Ce șarlatan rafinat! Se ține bine! O să renunțe însă repede la sistemul de a face pe neștiutorul, când o vedea că nu-i folosește la nimic.

Citește pentru sine restul telegramei, pe care-l trecuse adineauri sub tăcere.

„Vipera, agenta noastră, se află de altminteri pe urmele lui, și, cum ea e una dintre puținii cari îl cunosc la față, va fi de un real serviciu poliției de acolo".

— Așteaptă, banditule, zice judecătorul clătinând capul. La asta de sigur că nu te prea aștepți. De cum s'o anunța agenta, o să fiți confruntați.

Trecură câteva zile fără ca agenta să se arate.

Tot atât de puțin se schimbă ceva în atitudinea celui arestat, doar paloarea feței sporise, și, adesea, el rămânea cu privirea turbure, ațintită în gol, trădând adâncă desnădejde.

In vremea aceasta, se discutase mult între agenții poliției și despre întâmplările descrise, întâlnirea lui Ochiu-de-Pisică cu Masca-Roșie în hotelul Călăului și dispariția acestuia.

Individul acesta misterios poseda ciudățenia ca adesea, într'o singură noapte, să apară în punctele cele mai diferite și să lase pretutindeni urmele sale criminale.

Așa se întâmplă și de astădată.

Hartenberg fu pus, firește, față 'n față cu cel arestat: Erwin de Bergen. Dar el nu văzuse pe criminal decât cu mască, nici măcar culoarea ochilor n'ar fi putut-o indica cu siguranță; doar vocea i-ar fi putut-o recunoaște.

Erwin trebui să vorbească tare, încet, să strige, dar Ochiu-de-Pisică ridică doar din umeri și plecă tăcut. Nu recunoscuse în cel arestat pe Masca-Roșie, dar voia mai întâi să fie sigur de aceasta, așa că nu spuse nici da, nici nu.

Cu atât mai zelos însă, căuta în tăcere urmele misteriosului individ.

Şi atunci veni, deodată, vestea găsirii Inelului-Morţii şi Hartenberg fu chemat numaidecât la şeful său. Bănuiala de crimă care plana asupra îngrijitoarei bătrânului conte, Margot Ernemann, era înlăturată. Găsirea inelului dovedea că Masca-Roşie era amestecat şi în această crimă misterioasă.

— Dacă nu izbuteşti să pui mâna pe mizerabil, apoi trebue să renunţăm la speranţa asta! exclamă şeful poliţiei. Individul ţi-a jucat, ştiu, o farsă sângeroasă, şi n'ai să i-o uiţi!

Hartenberg zise cu voce aproape stinsă:

— Excelenţă, nu mai am decât această unică datorie — şi am s'o împlinesc; când, — asta n'aş putea-o spune în niciun caz.

Puţină vreme după aceea, se produse oarecare fierbere la prefectura poliţiei: Agenta franceză, numită „Vipera", sosise. Când se anunţă ceru să vorbească numai cu Şeful poliţiei, cerere ce-i fu acordată fără întârziere. Hartenberg nu era de faţă, cu toate că tare ar fi vrut să ştie ce veşti aducea vestita colegă şi, înainte de toate, dacă va recunoaşte în cel arestat pe Mască-Roşie.

Pe înserate, o trăsură închisă intră în curtea prefecturii; din ea coboară o doamnă îmbrăcată în negru, cu un văl des pe faţă, care se sprijină greu de braţul însoţitorului său. Într'un cabinet încăpător, elegant mobilat, şeful poliţiei secrete berlineze primeşte pe Vipera. E cam dezamăgit de aspectul ei şubred. Însoţitorul ei se legitimează şi el ca agent al poliţiei franceze şi, în urma cererei detectivei, poate lua şi el parte la întrevedere.

Agenta îşi ridică încet vălul des şi şeful poliţiei zări un chip palid ca de mort.

Surprins, face o mişcare de uimire. Asta să fie renumita poliţistă secretă? Cu neputinţă!

Dar îndată primeşte o explicaţie neaşteptată.

— Vă rog să-mi daţi voie să şed, Excelenţă, zise ea, după primele câteva cuvinte. Sunt.. rănită!

Şeful poliţiei sare în sus.

— Rănită? Doamne, nu m'am gândit la aceasta! De aceea, vasăzică...

— Slăbiciunea mea, nu-i aşa? zice zâmbind Vipera.

Apoi deschide ochii mari, tăioşi, sfredelitori până în adâncul sufletului.

— Dar, nicio grijă. Până 'n câteva zile sunt iar restabilită şi atunci îmi voiu fi recăpătat vechile puteri.

— Sunteţi rănită! Dar nu... în exerciţiul funcţiunii? întrebă şeful.

— Masca-Roşie mi-a înfipt pumnalul în piept şi m'a lăsat ca moartă pe podul M...

Acum surprinderea şefului poliţiei e şi mai accentuată.

— Când s'a întâmplat atacul acesta? exclamă dânsul.

— Acum câteva zile. N'am voit ca autorităţile să afle ceva despre asta şi de aceea n'am anunţat nimic. E mai bine ca mizerabilul să mă creadă moartă.

— Şi acuma?

— Am aflat, sau, mai bine zis, poliţia pariziană mi-a comunicat, că Masca-Roşie ar fi fost prins, pe când era gata să dea o nouă lovitură.

— Aşa şi este! Criminalul s'a dat drept fiul decedatului baron de Bergen şi a fost arestat chiar în clipa în care se prezentăse la palatul în care tocmai se instalase adevăratul baron de Bergen.

— Vă pot ruga să-mi daţi amănunte mai precise, Excelenţă? zise calmă Vipera.

Şi pe când şeful poliţiei îi descrie în câteva cuvinte măsurile luate până 'n prezent, femeia priveşte, tăcând, în pământ.

Apoi ridică iar capul.

— Vă pot spune sincer părerea mea?

— Vă rog chiar!

— Bine. Poliția d-voastră a săvârșit o mare eroare. Ați arestat, cum am mai susținut, un om cu totul nevinovat, iar acela care s'a instalat în palatul Bergen nu e nimeni altul decât Masca-Roșie însuși!

Șeful poliției zâmbește discret.

— V'ar veni cam greu ca să dovediți asta, doamnă, răspunde el.

— Sunt prea sigură de afirmațiile mele, zice Vipera cu convingere. Masca-Roșie a aflat prin agenții săi — și el are legături pretutindeni — despre întoarcerea fiului pierdut, căruia baronul bolnav vroia să-i ierte totul. Planul lui fu repede gata. Bătrânul baron posedă o avere foarte mare, care trebuia să cadă în mâinile demonului acesta. El era informat cu preciziune asupra sosirii tânărului baron; puse să fie urmărit și-i trimise un bilet ticluit cu dibăcie, prin care era poftit la o întâlni-

re. In vremea asta, el s'a şi instalat în palatul Bergen, unde fu recunoscut ca fiul pierdut.

— Uitaţi că bătrânul baron a murit în aceeaşi noapte în care-şi aştepta fiul!

— Când Masca-Roşie păşeşte pragul unei odăi, atunci şi moartea merge lângă el, zice rece Vipera.

— Nu veţi fi crezând cumva....

— ...că el ar fi omorât pe baron, care şi aşa era destul de bolnav? De sigur! Câteva picături de morfină erau prea de ajuns..... o nimica toată pentru diavolul acesta!

— La asta nu s'a gândit încă nimeni, dar... dacă deducţiile d-tale ar corespunde adevărului, ar putea fi cu putinţă.

— Să urmăm mai departe. La întâlnirea dată, adevăratul Bergen trebuia să dispară de asemenea. Cine s'ar fi sinchisit de un cadavru fără de nume, într'un colţ oarecare al marelui oraş? Căci e cert că trebuia jefuit acolo de toate hârtiile ce-i dovedeau identitatea. Aci, în Berlin, el era doar necunoscut. Dintr'o întâmplare oarecare atentatul n'a izbutit, probabil că Masca-Roşie a fost împiedicat; destul că, el sau unul din complicii săi, îşi luă o cameră la hotelul unde trăsese tânărul baron, căutând să-i izbutească lovitura ce-i fu zădărnicită în primul moment. Mai întâi de toate trebuia pus mâna pe hârtii. Lucru care şi făcură..

— Uitaţi că hotelierul pusese să fie trezit pasagerul din camera alăturată şi că acela, un domn bătrân şi ramolit, s'a legitimat ca fiind din Dresda!

— O întrebare, Excelenţă: domnul acela bătrân, ramolit, mai e pe undeva?

— Nu; a plecat de mult!

— Mi-am închipuit eu. Un individ ca Masca-Roşie e în stare de deghizări şi mai desăvârşite! Trucul a reuşit, vasăzică! In vremea asta şi sosise la autorităţile poliţieneşti o anonimă, care ves-

tea cum că un criminal internațional, probabil Masca-Roșie, se va instala în palatul Bergen, spre a da o lovitură. Atât fu deajuns spre a posta acolo câțiva agenți. Și a doua parte a izbutit și ea.. Doar un amănunt a uitat mizerabilul: că eu care-l cunosc, care-l urmăream pas cu pas n'am murit, ci trăesc spre a-l preda călăului!

Șeful poliției n'avu încotro și trebui să admire perspicacitatea detectivei. Dar în gând era întrucâtva indispus că străina i-o luase înainte.

— Ne putem încredința îndată, zise el. — Arestatul poate fi adus în fața dumitale.

— Vă rog chiar, deși aproape că nici n'ar mai fi nevoie, căci sunt foarte sigură de ceeace afirm. Dar vă mai rog ceva: chiar dacă recunosc că cel arestat e un străin, iar nu Masca-Roșie, încă trebuie să mai fie ținut ascuns — așa cere interesul afacerii, până ce va fi arestat veritabilul răufăcător.

— Voiu da cu plăcere ordinele pe cari d-ta le găsești bune.

Un agent primește însărcinarea să aducă pe arestat. Vipera, la rându-i, e condusă de însoțitorul ei — în care recunoaște pe doctorul, care a tratat-o după atacul suferit — într'o odaie alăturată, a cărei ușă e mascată de o portieră, astfel că detectiva poate vedea trăsăturile celui arestat fără ca ea să fie văzută.

După câteva minute apare Erwin.

— Agenta pariziană, cu care vei fi confruntat, și-a anunțat sosirea, — începe șeful poliției. Poate ca mâine chiar să și fie aici. Ai putea ușura mult sarcina judecătorului de instrucție dacă ai declara acum liniștit, că ești așa-numitul Masca-Roșie! Chibzuit-ai lucrurile?

Erwin respiră ușurat.

— Slavă Domnului, în sfârșit va ieși la lumină nevinovăția mea! strigă el.

— Rămâi la afirmația d-tale că ești Erwin de Bergen? (Vezi ilustrația copertei).

— Da... de o mie de ori, da!

Șeful face un semn agentului.

— Du înapoi pe arestat în celulă! ordonă el. — Peste puțină vreme o să se facă lumină în chestia aceasta!

De astă dată Erwin urmează pe gardian cu sufletul înviorat. Pare-se că și șeful și-ar fi schimbat părerea.

Vipera apare la brațul însoțitorului său. Zâmbește.

— Nu este Masca-Roșie, este tâlharul care m'a luat în trăsură în noaptea atacului, ducându-mă la locuința mea de aici. Masca-Roșie se află în palatul Bergen!

— Așa dar, totuși! exclamă șeful poliției secrete. — Și, acum, ce-i de făcut?

— Puneți pe cei mai dibaci detectivi ai d-voastră să supravegheze palatul... sau, mai bine, nu dispuneți nimic, iau eu măsurile cuvenite. Numai de n'aș fi așa de slabă!

— Vă pot pune la dispoziție un om, pe cel mai bun, cel mai isteț detectiv pe care-l posedă Berlinul!

— Da, asta ar fi o idee. Cum îl chiamă pe omul acela?

— Noi îi zicem Ochiu-de-Pisică. Adevăratul lui nume e rostit foarte arareori pe aci. Dar ce facem acum cu adevăratul baron Bergen?

— Din nefericire, mai trebue să rămâie două-trei zile în arest. Altfel, Masca-Roșie ar prinde îndată de veste și ar dispare, dacă l-ați libera pe baron. Nimeni nu știe încă deocamdată nimic și oricât mi-ar părea de rău că nu-i se poate reda omului nevinovat libertatea, aci e în joc o problemă importantă: să se evite tot ce ar putea servi ca avertisment celuilalt din palatul Bergen.

— Fie! aprobă șeful poliției. Îmi iau eu răspunderea acestei mici ilegalități. Dar cum să punem mâna pe Masca-Roșie? La urma urmelor, cel mai bine ar fi să pătrundem în locuința lui, pur și simplu. Doar nu e pregătit..

— Pe cât ar părea, planul acesta are în sine toate șansele de reușită, răspunse Vipera, gânditoare; totuși v'aș sfătui să nu-l urmați. Un individ așa de șiret ca Masca-Roșie e întotdeauna prevăzător. Cunoaște detectivul d-voastră mai de aproape chestiunea?

— Da; mai mult: e chiar implicat personal!

— Personal?

— Da, prinsese pe mizerabil în cursă, toate ieșirile fuseseră împresurate, ar fi fost de ajuns un țignal ca să se pună mâna pe bandă... când Masca-Roșie îi jucă o festă, cum numai unul ca el e în stare!

— Și anume?

— Foarte simplu. Sub un nume oarecare, sedusese pe fiica detectivului și o ținea la el ca zălog. Tocmai voia Ochiu-de-Pisică să dea semnalul, când Masca-Roșie îi declară cu cel mai mare calm, ce a făcut, arătându-i un mic colier, pe care-l luase victimei sale și spunându-i că, în caz că el nu se întoarce la o anumită oră, unul din complicii săi, care l-ar urma și 'n iad, are ordin să sucească gâtul bietei fete!

— Mii de draci! Și ce-a făcut omul d-tale?

— L-a lăsat pe ticălos să scape, cu toate că-i jurase de mult pieirea.

Vipera ridică din umeri.

— Admit că detectivul d-voastră se afla într'o situație groaznică, dar era în exercițiul funcțiunii și...

— Voiți să susțineți că, într'un caz analog, ați fi sacrificat mai bine pe fiica d-voastră, doamnă?

Vipera își muscă buza de jos. Apoi, aproape fără de voie, poate și pentrucă era geloasă pe renumele colegului ei, rosti cu asprime:

— Da, de sigur că aș fi făcut-o!

Și, până ce șeful poliției să fi putut da un răspuns, răsună în dulapul din perete bătaia caracteristică.

Un zâmbet ironic alunecă peste fața șefului.

— Vă dau prilejul să spuneți aceasta personal lui Ochiu-de-Pisică. Tocmai se anunță.

Zicând aceasta, se îndreptă spre dulapul din perete și-l deschise.

Hartenberg intră în cameră, îmbrăcat ca un oarecare funcționar de cancelarie.

— Bună seara, Excelență! zice el.

N'a văzut încă pe Vipera și pe însoțitorul ei, amândoi stând în fundul biroului.

— Aduci ceva nou? întrebă șeful.

— Da! Trădare în lagărul lui Masca-Roșie! Bergen cel arestat aci e nevinovat, Masca-Roșie se află în palatul Bergen, și mâine noaptea îl predau însfârșit călăului!

— Ah! Asta o va interesa grozav pe doamna de colo!

Hartenberg se întoarce cu repeziciunea fulgerului. Nu e singur? Femeia de pe scaun s'a ridicat, fața ei palidă ca de mort țintește pe detectiv, buzele-i tremură.

— Acesta... acesta e...?

— Ochiu-de-Pisică! zice șeful poliției. — Dar ce aveți?

Cu un sunet horcăitor, agenta cade înapoi pe scaun. Nici însoțitorul ei nu știe ce să creadă despre incidentul acesta.

Hartenberg stă cu bustul plecat înainte, un tremur ușor îi înfioară tot corpul. Dar cu o putere supraomenească se stăpânește

A recunoscut-o pe străină... cum îi a recunoscut și în noaptea aceea chipul la fereastră... Știe, că aceasta e femeia care a adus nenorocire asupra vieții sale!

Dar ce caută ea aici? El nu trebue să se trădeze, chiar de i-ar fi dat să audă lucruri ce i-ar sfâșia sufletul.

Poate că a auzit că Margot a murit și vine să ceară cadavrul găsit. Va susține și față de ea drept adevăr substituirea: Margot e moartă!

Dar nu; atunci ea ar trebui să spuie cine e, cum de se crede îndreptățită să ceară pe Margot Hartenberg!

— Cine... e doamna? rostește el șovăitor. N'o cunosc!

— Cred și eu, dragul meu Hartenberg, răspunde șeful poliției. — Este colega d-tale pariziană, doamna Antoinette Vacher, supranumită Vipera!

CAP. 19

Terenul se clatină

Masca-Roşie se plimbă neliniştit prin eleganta cameră de lucru a palatului Bergen. O cută adâncă brăzdează fruntea ciudatului, misteriosului om. Pare-se că ceva neplăcut îl preocupă. Apoi se opreşte iar şi strânge mânios pumnii, morm㠍nd cuvinte neînţelese.

— Vedem noi! zice el în sfârşit, aşezându-se la birou.

Afară începe să se întunece. Hector Rammont apasă butonul electric şi luminile se aprind.

Trec zece minute. Apoi se aude la uşa secretă, — pe care omul prevăzător şi-a construit-o caracteristică.

Masca-Roşie se ridică liniştit şi deschide.

Este Joe, individul pe care Rammont pune cel mai mare temeiu, căci e şi cel mai şiret şi cel mai curajos, un individ care nu se dă în lături din faţa niciunei primejdii chiar de ar fi să ia captiv pe însuşi şeful poliţiei.

— Ai ceva ştiri sigure? întrebă Masca-Roşie, aşezându-se iar în fotoliul dela birou.

Joe ridică din umeri.

— Fata e a naibii de vicleană, n'o poţi prinde aşa de uşor cu ocaua mică pe Aranka.

Masca-Roşie sare furios în sus.

— Sunteţi nişte măgari cu toţii! Când e vorba de făcut ceva repede şi sigur, n'ai pe cine te bizui. Presupuneri? Dac'aş pune vreun preţ pe aşa ceva, n'aş avea nevoie de ajutorul vostru! În cazul ăsta aş fi redus fata — pur şi simplu — la muţenie.

Joe, foarte simplu şi foarte modest îmbrăcat, nu s'a uitat decât cu coada ochiului la maestrul lui, fără ca să riposteze ceva la cuvintele de cum şi-a făcut intrarea în palat, — o bătaie

insultătoare ale acestuia.

— Eu am făcut tot ce a fost cu putință, șefule! zice el calm. Garoafa-Neagră e teribil de geloasă pe orice femeie de care d-ta te apropii, și femeile geloase sunt și au fost întotdeauna periculoase. Dacă aceea care a trădat întrunirea noastră la hotelul Călăului a fost ea sau altcineva... nu se poate dovedi!

In tot timpul acesta, Masca-Roșie privește țintă în pământ.

— Există un element oarecare, între voi, care joacă pe trădătorul și care trebue exterminat! murmură Rammont. — Cu propriile mele urechi l-am auzit pe Ochiu-de-Pisică spunând asta. Probabil că poliția nu posedă încă indicii suficiente, căci altminteri ne-ar fi făcut o vizită în vechiul cartier. Dar a fost o femeie, aceea care a trădat întrunirea și care voia să provoace arestarea mea. Când mă gândesc că, cu puțin înainte, am adus-o pe cealaltă în cartier și am pus s'o păzească în camera de jos...

Se întrerupe.

— Nu... nici asta nu coincide! O adusesem abia cu o seară înainte! Dac'ar fi Garoafa-Neagră, apoi ea trebue să-și fi pus mai de mult în gând să mă distrugă! Ai supraveghiat-o?

— Cu strășnicie! Mai ales azi n'am scăpat-o o clipă din ochi. De trei ori m'am schimbat, căci fata asta e deșteaptă și isteață, ca niciuna!

— Când a plecat Aranka de acasă?

— Cam pe la zece dimineața. A luat o trăsură și a făcut o plimbare pe „Unter den Linden" 1); eu după ea, fără ca să fi mirosit ceva. In scopul acesta, mi-am împrumutat dela un servitor al casei un mic automobil de transport. Pentru douăzeci de mărci,

1) celebră stradă din Berlin, — loc de promenadă.

ce nu face un biet părlit de ființă, mai ales că nu știe la ce servește! La o cârciumă din Chausseestrasse mă aștepta servitorul. Firește că mă luă drept un coleg, căci purtasem de grijă să-mi procur costumul potrivit.

Masca-Roșie aprobă din cap.

— Bine, și mai departe?

— Aranka își făcu câteva târgueli de toaletă, — avem doar bal astă-seară, — deci aceasta n'avea nicio importanță. In cele din urmă, se duse la Gerson de-și alese o rochie elegantă de mătase, pe care o vom putea admira, probabil, astă seară. Am fost mereu în preajma ei, fără ca ea să fi avut cea mai mică bănuială. După ce-și termină târguielile, trăsura o duse în Friedrichstrasse, apoi în Leipzigerstrasse și coborî în sfârșit la restaurantul „Traube". După puțin timp o urmai, trecui prin local, ca și cum aș fi avut de făcut o comandă și o văzui șezând singură la o măsuță. Era încă devreme, deci nu erau încă mulți consumatori. Ca să nu-i trezesc vreo bănuială, m'am retras repede, am lăsat undeva automobilul prin apropiere, la loc sigur, și m'am dus cu tramwaiul acasă, căci nu stau departe de acolo. M'am schimbat repede și, după o jumătate de oră, intrai din nou în local ca un fecior de bani gata, elegant, cu o barbă sură, bine îngrijită. Ochelarii pe cari mi-i pusei mă făcură și mai de nerecunoscut și, astfel, putui trece pe lângă masa Arankăi, fără ca ea să mă fi recunoscut. Nu mai era singură acum: un domn se așezase la masa ei. Dar nici aceasta nu e ceva surprinzător, căci Garoafa Neagră e frumoasă și se pricepe să atragă cu jocul ochilor ei. Cei doi vorbeau foarte animat, râdeau tare și nici că mă luau în seamă, deși ședeam la o masă vecină.

Puteam chiar înțelege cuvânt cu cuvânt ce vorbeau. Proștii, lingușeli ale domnului, nu prea tânăr

nici el, care căuta o aventură în restaurant!

— Şi apoi? Mai departe?

— Domnul plecă mai întâi; era foarte aprins şi sărută mâna Arankăi. Se înţeleseră ca să se mai întâlnească într'o zi a săptămânei; după cum am mai auzit, azi, spunea Garoafa-Neagră, n'ar fi liberă.

— Şi ai urmărit pe omul acela?

— Nu; am crezut că e mai important s'o supraveghez mai departe pe Aranka.

— Poate că tipul acela era un spion? Poliţia lucrează tot aşa de bine ca şi noi în materie de deghizări dibace.

— M'am gândit şi eu că ar fi fost bine să nu-l scap din ochi nici pe acela, dar era cu neputinţă, căci eram singur. Aranka ar fi putut face în vremea asta, ceva care s'o trădeze!

— Afurisită treabă, că în asemenea cazuri nu sunt întotdeauna doi oameni la dispoziţie! zise Masca-Roşie scrâşnind.

— După un sfert de oră, plecă şi Garoafa-Neagră. Îmi aruncă doar o privire în treacăt, dar nu mă recunoscu. Plecă cu automobilul la domiciliul ei şi se culcă. O văzui trăgând perdelele de mătase la ferestre. Până acum o jumătate de oră am supravegheat etajul şi uşa ei, ba din stradă, ba dela scară. Uşor n'a prea fost, căci trebuia să mă feresc să nu bată la ochi manevra mea. Nu s'a întâmplat nimic care să poată trezi bănuieli. Dacă Garoafa-Neagră joacă, într'adevăr, pe trădătoarea, apoi de sigur că se pricepe, nu glumă. Odată măcar tot ar fi trebuit să se dea de gol!

Masca Roşie se ridică şi se plimbă încruntat,

Cereţi mâine numărul 11 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

încoace și încolo prin odaie. Vânătaia cu care Rammont se alesese în pivniță, abia de se mai vede, căci pieptănătura o acoperă aproape în întregime.

— Toate bune! murmură el, numai de n'aș avea în mine simțimântul că dansăm pe un mic vulcan. Presimt ceva... ceva ce miroase a trădare, și nu pot pune mâna pe câinele care se poartă cu asemenea gânduri! Nici dela arestul preventiv unde, șade celălalt Bergen, nu mai vine nicio știre. Ar fi trebuit să mă mai interogheze odată!

— N'ar fi mai bine să ne ridicăm tabăra de aci din Berlin, maestre? propuse Joe.

Masca-Roșie nu răspunde îndată. In cele din urmă, ridică, îngândurat, capul.

— Mai cântăresc eu chestiunea. Vestește pe ceilalți, în afară de Aranka, să fie în așteptarea unui semn al meu. Dacă bancherul meu îmi va fi procurat cele două milioane și lovitura pe care o plănuim pentru astă seară izbutește... e cu putință să disparem pentru un timp oarecare, din locurile acestea.

— Incotro o pornim de astă dată, maestre?

— Vă dau eu indicații la timp. Lasă-mă singur; am de lucru!

O clipă în urmă, tovarășul și dispăruse.

Masca-Roșie sună. Un servitor intră și urmează pe „domnul baron" în camera de toaletă.

După un timp oarecare, Rammont apare iar, elegant, în toaletă de bal.

— Trăsura! poruncește el scurt.

Se întunecă tot mai mult; el trece în trăsura deschisă, pe poarta de fier a micului parc din fața palatului, pornind spre cartierul de Vest.

Se oprește în dreptul unei clădiri mari, pe care ocupații înalți aproape că o ascund vederii. Cu priviri scrutătoare, examinează împrejurimile. Nicio-

dată Masca-Roșie nu evită de a fi prevăzător. Nu se poate ști ce se întâmplă! Trecătorii își văd de drum, nu se arată nimic suspect. Casa cu grădina-parc, formează un colț de stradă.

O stradă lăturalnică, îngustă, puțin animată, duce spre partea cealaltă. Împrejurarea aceasta are și ea importanță pentru Rammont.

După ce a strigat vizitiului că poate să aștepte, dispare în grădina, a cărei poartă s'a deschis pe dinăuntru, la sunetul clopoțelului.

În vestibulul luminat îl întâmpină un servitor îmbrăcat în negru.

— E acasă stăpânul d-tale? întrebă Masca-Roșie scurt.

Aspectul elegant al străinului impune servitorului, care răspunde umil și politicos:

— Domnul consilier comercial mai are de rezolvat câteva afaceri importante. Pe cine să anunț, domnule?

— Baronul de Bergen! Dacă e cu putință, l-aș ruga pe d. consilier să-mi acorde câteva minute de ascultare!

Servitorul dispare și după câteva secunde se și întoarce ca să conducă pe domnul baron în camera de lucru a bancherului Grosser.

Pe drumul într'acolo, Masca-Roșie examinează cu atenție totul, uși și ferestre, fără ca servitorul să observe absolut nimic.

După puțin, se află în fața bancherului, un domn mai în vârstă, cu trăsături jovíale, care-l întâmpină cu voioșie.

— Domnule baron... dumneavoastră! Îmi acordați odată și aci, în locuința mea particulară, onoarea unei vizite? Mă bucură nespus! exclamă el, poftindu-l să șadă. — Ce vă aduce la mine?

— Iubite domnule consilier comercial, — începe Rammont cu un zâmbet prevenitor, — am

de făcut în astă seară o vizită absolut necesară — nu poți să te eschivezi, din nefericire, de aceste îndatoriri mondene — și m'am gândit că aș putea uni utilul cu plăcutul. Aș vrea să plec mâine cu agentul spre Bergrain și să închei cumpărarea castelului. Știți doară despre ce e vorba?

— De sigur, de sigur, domnule baron! se grăbește să răspundă bancherul.

— Hm — uite ce-aș vrea să-ți cer în treacăt — te-am rugat să-mi prefaci în monedă lichidă suma de cumpărare pe care o pretinde vânzătorul. Formalitățile moștenirii mele nu merg, din nefericire, așa de repede cum aș dori!

— Îmi pare și mie cât se poate de rău, domnule baron, și tot atât de mult că vă gândiți să plecați iar în străinătate. Ne-ar fi drag și nouă să vă putem păstra aci... între locuitorii orașului Berlin!

Bergen strânse, râzând, mâna bancherului.

— Ei, poate că mă întorc mai târziu iar aici! Mai întâi de toate, aș vrea să iau în stăpânire castelul Bergrain, pentru plata căruia trebuie să am două milioane, apoi să întreprind un voiaj în jurul lumii și mai târziu ne mai revedem noi în noul meu castel. Și, acum, să revenim la chestia principală! Voiai să-mi procuri banii până mâine la prânz, domnule consilier comercial.

— Și mă țiu întotdeauna de cuvânt, domnule baron! Banii sunt aici!

El nu observă străfulgerarea din ochii lui Rammont.

—Îi ai în monedă lichidă? Ar fi o înlesnire grandioasă! exclamă el.

— De vreme ce ați dorit d-voastră așa, domnule baron! La urma urmelor, cu oarecare osteneală...

— Vă sunt foarte recunoscător, foarte! Lucrul se simplifică mult cu asta! Posesorul actual are absolută nevoie de monedă lichidă... datorii pe po-

liță sau așa ceva! Când aș putea, așa dar, intra în posesia sumei?

— Acum o jumătate de oră mi-a fost numărată suma aci, pe masa asta, de către omul meu de încredere. Mâine pe la ora 9 vă aduc eu personal, suma, domnule baron!

— Ce spuneți, aveți aici cele două milioane?

— De sigur, sunt acolo în casa mea de bani, pe care nici focul n'o poate distruge! afirmă Grosser...

O întâmpinare îi stă pe limbă lui Mască-Roșie. Ce-ar fi dacă ar cere să i se predea îndată suma? Ar fi cel mai simplu. Dar nu! E cu neputință; nu trebue să trezească niciun fel de bănuială! Și ce-i cu asta? Doar douăsprezece ore mai sunt la mijloc! Atâta, dacă nu mai mult, rezistă el cu siguranță, cu toate că presimte că se pregătește ceva împotrivă-i...

Mâine va avea în mână cele două milioane. Castelul cela Bergrain s'o fi aflând pe undeva în lună, firește! Se ridică, nu fără a fi aruncat o privire repede asupra casei de fier, care se află într'o firidă a odăii.

— O sumă atât de mare... e în destulă siguranță aci, domnule consilier comercial? întrebă el alene, făcând un pas spre dulap.

Grosser râde, înveselit.

— Nicio grijă domnule baron! Aici am păstrat sume cu mult mai mari, luni întregi de zile! Mijloacele acestea de siguranță nu le posed în birourile mele. Tocmai de aceea păstrez aici până una-alta sumele mai mari.

— Ah, înțeleg! zice Rammont râzând și el. — Instalații electrice de alarmă și altele de soiul acesta! Dacă aș fi eu spărgător... ce-aș trebui să fac ca să pătrund în interiorul acestui dulap-minune?

Bancherul era plăcut impresionat de umorul baronului. Se apropiă cu Rammont de dulap, răzând într'una.

— Nostimă glumă, domnule baron, dar vreau să risc! Mai întâi de toate ar trebui să știți unde se află contactul electric pe care-l atașez la un element puternic și care nu numai că dă, îndată, la atingerea dulapului un semnal puternic în camera mea de culcare, ci provoacă în acelaș timp, și domnului spărgător o comoție electrică atât de puternică, încât....

Rammont îl întrerupe:

— Dă-mi voie domnule consilier comercial! Oare ar da atâta bătaie de cap unui bandit rafinat găsirea contactului?

— N'aveți decât să încercați!

Rammont căută un timp, apoi ridică din umeri.

— Trebue, totuș, să mărturisesc...

— Că nu-l găsiți! Hahaha! Ia te uită, e... chiar aici! Simplu de tot, ai? Da, dacă ar ști asta domnii pungași! N'ar trebui decât să taie firul!

— De fapt, e grandios! râse Rammont. — Și apoi, o casă de fier englezească atât de complicată nu se poate deschide decât cu scule englezești și cu flacăra de acetilenă!

— Dulapul meu rezistă și acestora, domnule baron, garantez de asta! Broasca se deschide numai atunci când literele mobile sunt astfel alcătuite ca să formeze un anume cuvânt secret, după care însă, se deschide îndată. Dar cine l-ar putea ghici, când eu schimb cuvântul în fiecare seară?

— Astăzi, spre exemplu?

— Aha, vreți să mă prindeți? Foarte bine! Ia ghiciți!

— Nici gând! Nemesis, Mercur, sau cam așa ceva! Sunt într'astea tare neștiutor!

— Văd și eu, domnule baron! De astă dată am ales un cuvințel cam original. O să rădeți și dv. când îl veți auzi: Masca-Roșie! Original, nu?

— Porecla rivalului meu îi scăpă lui Rammont de pe buze.

— Strașnic, nu-i așa? La una ca asta nici că s'ar gândi mizerabilul, dacă i-ar veni poftă să-mi facă o vizită.

Deosebit de încântat de ideia lui „originală", Grosser mai arătă „domnului baron" și manipularea broaștei.

După zece minute, Bergen salută de plecare pe consilierul comercial, care-l conduse până în vestibul.

In clipa în care Rammont se urcă în trăsură și se vede singur, murmură:

— Unde am ajunge noi, dacă n'ar exista pe pământ niște măgari și imbecili de ăștia? Sper că n'o să fie nevoie să fac o vizită științifică camerei de lucru a domnului bancher. Mâine la ora 9 voiu fi doar în posesiunea celor două milioane. Dar pentru orice eventualitate, cunosc mecanismul.

Și, în acelaș timp, și consilierul comercial își freacă mâinile.

— Zău, nostim băiat e baronul ăsta tânăr. De fel închipuit și nu cu fasoane. Cu astfel de oameni, mai mare dragul să ai de-aface.

In vremea aceasta Masca-Roșie străbate în mare goană orașul. Deodată trage cordonul. Trăsura se oprește și Rammont coboară.

— Inapoiază-te la palat, am de făcut o vizită aici! poruncește el vizitiului. La întoarcere mă voiu folosi de trăsura cunoscutului meu la care mă duc.

E singur și, ceva mai departe, sare într'altă trăsură, dând birjarului o nouă adresă.

După zece minute, trăsura se oprește din nou. Rammont coboară. O grădină destul de mare, si-

tuată pe după un zid înalt, se află în apropiere. Plăteşte birjarului ,care se îndepărtează.

Rammont poartă azi din nou mantila lungă neagră, dar n'are mască. In loc de pălărie moale, poartă un cilindru strălucitor ca o oglindă.

Se îndreaptă repede spre poarta din zid. Inainte de a deschide, priveşte în juru-i Strada e întunecată aici. Clădirea vecină se află cam departe. Aci, afară, se mai află câte o vilă din acelea singuratice, care n'au fost acaparate încă de speculatorii de clădiri.

Pe o mică placă de metal, de curând bătută lângă butonul soneriei electrice, se putea citi: Prinţul Utaşin.

Ce avea de căutat Masca-Roşie la prinţul care s'a mutat de curând în vechea vilă, după ce aceasta sătuse foarte multă vreme goală?

O să aflăm îndată.

Rammont examinează câteva tufişuri dese, cari se află în firida zidului. Nu se mişcă nimic. Dar,e prevăzător şi mai aşteaptă câteva minute. Apoi descuie repede cu o cheie pe care o scoate din buzunar. Indată dispare pe după poarta de fier, care se închide fără de zgomot în urma lui.

Aproape pe de-a-întregul ascunsă de copaci bătrâni, se află vila cea mare a prinţului. Cu cât se apropie mai mult, cu atât apare mai luminoasă şi mai animată. Lumina cade pe brazde şi pe pajiştile întinse. Uşile sunt deschise, o noapte călduţă se aşterne peste pământ. Pe după ferestrele luminate se văd servitori forfotind încoace şi încolo; pe cât se pare, se fac preparative pentru o reuniune de seară.

Rammont face un ocol şi porneşte în umbra copacilor spre dosul vilei.

Fără de zăbavă, deschide o uşă îngustă şi se află deodată în cuprinsul casei. Gangul în care a

ajuns e slab luminat, pe jos sunt așternute covoare, pereții însă sunt goi; gangul duce pe semne spre apartamentele de sus. Mai multe scări duc în jos. Intr'acolo grăbește Rammont. Trebue să descuie o a doua ușă.

Incuiând prevăzător în urma lui, Masca-Roșie pășește mai departe în gang. Apoi bate într'o ușă îngustă, care se deschide îndată.

O femeie apare și se sperie la vederea lui Rammont. **(Vezi ilustrația copertei).**

— Tu ești, stăpâne? exclamă ea.

El încruntă sprâncenele și o privește cu ochii lui sfredelitori.

— Ce te sperii așa? S'a întâmplat ceva?

— Nimic, stăpâne... absolut nimic! M'am gândit doar la copila cea tânără și la însărcinarea, pe care ne-o dăduseși deunăzi și că...

— Și că aș putea înfăptui eu însumi, azi, sentința?

— Da, stăpâne! Trebuie care să se facă cu toi dinadinsul așa... așa ceva?

— Când e vorba de siguranța mea sau de a voastră, atunci viața unei femei nu trebuie să tragă în cumpănă. Ia seama ce-ți spun! Dar viu azi cu altă intenție. Fă rost numaidecât de una din rochiile tale cele mai elegante de bal, care să-i vie bine „pensionarei" de alături.

— Se duce la vreun bal?

— Nu întreba, fă ce-ți poruncesc! Ce face ea, de altfel?

— E nemângâiată, cere să plece, să-i dăm drumul.

— Știe unde se află?

— Habar n'are, și eu una am să mă feresc s'o luminez. Dar îmi vine aproape să cred...

— Ce?

— Că fata e așa de nenorocită, pentru că, cu

toate cele întâmplate... iubește cu adevărat.

Masca-Roșie zâmbește ironic.

— Cu atât mai bine! Așteaptă aici cu rochia până te chem.

— Bine, stăpâne!

Masca-Roșie iese iar în gang. Stă să asculte. O voce îi pătrunde la ureche, ca venind dela mare depărtare.

— Franz! O, Doamne Dumnezeule, Franz... iubitul meu Franz, nu mă lăsa să mor aici de frică! Ajută-mă, îndură-te de mine, lasă-mă să plec! Ajutor!...

Pumnii izbesc în ușă. Omul cu mantia neagră zâmbește. Apoi merge mai departe, trecând până după colț... și se oprește de-odată lângă ușa încuiată, în care bate Alice. Cu o singură mișcare, deschide și intră. Sus în tavan arde o lumină.

— M'ai chemat, Alice... iată-mă! zice el calm.

Ușa se închide. Fata se retrage în fundul odăii dând un țipăt.

CAP. 20

Taina detectivului

Un moment se păru — în urma cuvintelor cu cari șeful său îi prezentă pe femeia de pe scaun drept vestita agentă secretă pariziană — că detectivul ar voi să se repeadă la ea.

Un strigăt îi stă pe buze, fața-i exprimă limpede sbuciumul prin care trece. Strânge pumnii enervat.

Șeful îi pune mâna pe braț șoptind:

— Dar ce faci? Fii cuminte! Cine ar fi în stare să se lase târât până în halul ăsta de invidie față de o colegă străină?

Ochiu-de-Pisică se stăpânește. Slavă Domnului! Șeful poliției n'are cum bănui adevărul, căci atribuie gestul său doar vanității și înaltei păreri ce are despre persoana sa, care ar fi putut fi jicnită de sosirea agentei francceze.

Fața-i s'a liniștit din nou.

— Scuzați... crezusem că am mai întâlnit odată pe doamna, într'o împrejurare foarte serioasă din viața mea, zice el. — Dar observ că m'am înșelat.

Vipera și-a revenit. Surpriza amândurora fusese identic de mare! Amândoi în slujba poliției secrete, fără ca vreunul din ei să bănuiască: iată ceva cu totul neașteptat!

— Prea m'am încrezut în puterile mele, venind încoace, zise Vipera cu voce slabă. Nu se vindecă și nici măcar nu se cicatrizează așa de repede o rană de pumnal ce i-a pricinuit-o cuiva Masca-Roșie.

Şeful poliţiei găsea şi el explicabil aceasta, cu toate că domnul care însoţea pe Vipera şi pe care noi l-am cunoscut sub numele de doctor Bertrand, îl asigurase că nu mai era temere de vreo complicaţie.

Hartenberg întoarce capul. Trebue să-şi păstreze calmul.

— Pot întreba, Excelenţă, dacă... doamna lucrează actualmente în aceeaşi direcţie ca şi mine? întrebă el.

— De sigur, şi doamna Vacher a şi primit, îndată după sosirea ei la Berlin, un salut dela Masca-Roşie... o lovitură de pumnal.

— Ah!

— Pe podul M... cu o noapte înainte de a fi primit noi denunţul, unde avea să se întâlnească mizerabilul cu ai lui. Ai suferit un fiasco la arestarea lor, tocmai povestisem colegei d-tale cele întâmplate. Şi ce crezi că mi-a declarat doamna Vacher? Că într'un caz analog mai bine şi-ar fi sacrificat copila decât să lase pe mizerabilul să-i scape!

Ochiu-de-Pisică întoarce încet privirea spre Viperă. A putut ea să spună asta... tocmai ea?

— Doamna nu mă cunoscuse încă, zice el scurt. Puneţi-o la încercare şi, dacă va realiza ceea ce susţine că ar putea face, apoi ea n'a simţit niciodată ce este adevărata dragoste de părinte!

Un oftat adânc, greu, saltă pieptul Viperei. Faţa nu-i e de recunoscut. Doctorul Bertrand se apleacă asupră-i:

— Sunteţi încă foarte bolnavă, doamnă! exclamă şeful poliţiei. Pentru azi e destul, ştim că arestatul Bergen nu-i Masca-Roşie, şi asta e mult. Oamenii noştri vor face până una-alta o încercare de a prinde pe Masca-Roşie. Puteţi fi încredinţată că de astă dată, Ochiu-de-Pisică va lucra mai energic.

Şi se întoarce spre detectiv.

— Ai mai primit vreo comunicare dela acea mână misterioasă?

— Nu numai atât, am vorbit chiar cu fata aceea!

— A! Asta ar fi.... Unde oare?

— Mi-a dat întâlnire la un restaurant!

— Când?

— Azi la prânz. Am folosit intervalul acesta ca să-mi fac pregătirile. Sper, ca la noapte să pun mâna pe ticălos.

— Cu toate că are la el pe fiica d-tale?

— Cu toate astea!

— Eşti sigur că fata care joacă pe trădătoarea nu e şi ea spionată de ceilalţi, astfel ca Masca-Roşie să prindă de veste?

— In cazul acesta, ar fi pierdută! Am fost urmăriţi; un tovarăş al lui Masca-Roşie ,spionul lui cel mai isteţ, şedea în vecinătatea noastră, deghizat, şi asculta convorbirea noastră.

— Mii de tunete! Va-să-zică, totuş!

— N'a aflat însă nimic şi nu poate raporta nimic. Faptul că m'am distrat cu persoana cochet îmbrăcată n'a bătut de fel la ochi. Astă seară e bal... la prinţul Utaşin.

— Ce face prinţul la noi?

— Nu e de fel prinţ, ci un complice al lui Masca-Roşie. Şi doamna mea, căreia-i zice Aranka, sau şi Garoafa-Neagră, după împrejurări, va fi şi ea acolo. Trădarea pare să fie fructul gelozie, cu toate că nu prea s'a rostit pe faţă în chestia aceasta. Pe persoana asta mai ales n'am s'o scap din ochi!

— Nu cumva vei fi voind să iei parte şi d-ta la bal?

— De sigur. M'am şi îngrijit de cele necesare. De astă dată am cam avut noroc.

— Mii de tunete! Ce-ai mai pus la cale?

— De fapt, ceva foarte simplu. Imi spuneam că toate câte le născocește Masca-Roșie au ca scop să adune bani, mulți bani, și apoi să dispară cu ei. Raita pe care a întreprins-o încoace cu banda lui trebuia să renteze. Legăturile lui se întind de bună seamă peste orașele cele mai mari din lume, astfel că el are pregătite din vreme diferite domicilii, de com sosește. Așa și aici!

— Are birouri de informații în toată forma; da o știm!

— De când știu că Masca-Roșie a avut un amestec oarecare în asasinatul dela Hohenegge, am lucrat și în altă direcție decât până acum. Ce scop tintea individul prin crima dela Hohenegge? Că a fost acolo, o dovedește inelul găsit. Cu cine are el legături acolo?

— Și ai găsit d-ta ceva, care să-ți dea dezlegarea acestei probleme?

— Poate, dar deocamdată aș vrea să mai tac în privința asta. Odată ce vom fi pus mâna pe omul acela primejdios, se vor limpezi și multe altele. Un lucru e cert: N'a venit la Hohenegge pentru a pune mâna pe vreo sumă mare. Nu s'a săvârșit nicio tâlhărie. Dar în vremea asta, un individ ca Masca-Roșie nu rămâne inactiv, astfel că am căpătat curând convingerea că trebuia să se întâmple altceva, căci bani și iar bani îi e lozinca. Oamenii lui de asemenea vor să trăiască. Am înaintat pas cu pas. Omul acesta însă, nu se ocupă cu bagatele. Atunci mi-a ajuns la urechi povestea cu falsul baron. L-am văzut pe arestat, dar n'am recunoscut în el pe Masca Roșie. Cu toate astea, am tăcut. Tot nu eram încă sigur de ceea ce aveam în minte. Dar am iscodit mai departe, dacă falsul baron nu și-a pus în gând să-și facă rost de sume mai mari.

— Și ce ai aflat?

— Știu de ieri că vrea să ridice mâine dimineață dela bancherul Grosser două milioane!

— Și apoi?

— Vrea să dispară, dacă nu vom fi pus noi mai întâi mâna pe el. Dar nici nu vrea să lase să-i scape și alt prilej, pe care, ca să zic așa, îi l-am procurat eu și anume, ca încă în ultima noapte și în chipul cel mai lesnicios să ajungă în posesia unei valori de peste trei milioane.

— Mii de tunete! Și cum poate să izbutească? Ochiu-de-Pisică zâmbește.

— In vitrina unuia dintre cele mai mari magazine de bijuterii e expus de două zile un diamant de o mărime și o splendoare rară. Ceva la fel nici

Cereți mâine numărul 12 cuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

că mai există pe undeva, întrece toate diamantele mari cunoscute, în strălucire și tărie. De îndată ce ziarele au înregistrat faptul, în toate saloanele și chiar pe stradă nu se mai vorbea decât despre această nouă minune, care ci-că a fost adusă în Europa de către un indian, un Rajah, care a cumpărat piatra dela un compatriot al său. S'a mai anunțat de asemenea că Țarul Rusiei ar fi oferit două milioane și jumătate, iar regele Angliei trei milioane.

— Mai departe?

— Nu bănuește încă nimic Excelența Sa? Piatra nu prețuiește nici măcar trei mărci; e o cursă și nimic mai mult, pusă chiar de mine în vitrină, o momeală pentru Masca-Roșie, cu alte cuvinte: slănina din capcană!

— Asta ar fi.... Și înscenarea a prins?

— Strașnic! La balul, sau mai bine zis, la garden-party-ul, pe care-l dă presupusul, tot atât de imens de bogat, prinț Utașin — din ordinul lui Masca-Roșie firește, a fost invitat și posesorul pietrei minunate, Rajahul din Mahory, cu dorința expresă de a aduce cu sine piatra, ca societatea să se poată încredința mai de aproape de strălucirea ei. Rajahul, care a descins la hotel „Brüxelles" a promis cu plăcere, cu atât mai mult, cu cât știa că va întâlni compatrioți la balul prințului. Va purta piatra la piept într'o montură special lucrată.

Șeful poliției își frecă fruntea.

— Rajahul... există într'adevăr? Și vrea el să-și dea concursul așa, cu una cu două? exclamă el.

— L-am poftit cu toată politeța, zâmbește iar rece detectivul. Vine el cu siguranță!

— Și apoi?

— Da, apoi... urmarea programului n'o mai pot stabili cu siguranță. Probabil că Masca-Roșie o să încerce să-l amețească pe Rajah, atrăgându-l poate, la un moment prielnic, în vreun cabinet, ca

să-i ia briliantul — poate că vor face ca omul să dispară îndată, totul depinde de planul lui Masca-Roșie. Canalia aceasta are destule mijloace la dispoziție. De îndată ce piatra va fi în posesia lui, dispară îndată; totul depinde de planul lui Mascafireșe, dacă lăsăm noi timp bandei pentru aceasta.

Șeful poliției privește cercetător pe Ochiu-de-Pisică.

— Vasăzică, iar un joc pe viață și pe moarte! Și dacă nu izbutește, dacă Rajahul cade victimă?

— Voiu fi în preajma sa, Excelență, și cu mare băgare de seamă, răspunde cu un zâmbet ciudat detectivul.

— Bine, fă cum crezi de cuviință! Știi prea bine că în chestia asta ai mână liberă. Ai oameni la dispoziție ori câți poftești. Poate mai ai ceva de discutat cu doamna Vacher?

Un oftat înăbușit sălta pieptul detectivului. El răspunde încet, aproape brusc și tăios:

— Aș vrea să lucrez fără doamna. Dacă, cu toate măsurile mele de prevedere, îmi scapă Masca-Roșie și se 'ntoarce la Paris, doamna va avea mai târziu prilejul să-și arate măiestria.

Șeful poliției ridică din umeri. Iar și iar susceptibilitatea aceea, gelozia de succesul altei persoane!

— Cum voiești! răspunde el.

Vipera, adunându-și puterile, își înalță capul palid.

— Excelență, am o rugă personală către domnul.

Hartenberg tresare neobservat.

— Aș vrea să pun colegului câteva întrebări foarte importante. N'ați voi să-l rugați să-mi acorde această scurtă convorbire în interes de serviciu, între patru ochi?

Hartenberg vrea să deschidă gura spre a răspunde: „Nu, nu vreau să fiu singur cu această femeie!

Nu vreau să am nimic de-afface cu Antoinette Vacher! Lăsați-mă să-mi văd de drum".

Dar își dă îndată seamă că nu poate refuza convorbirea fără a nu motiva purtarea-i ciudată.

— Domnul Hartenberg vă va acorda cu plăcere convorbirea. Poate treceți în cabinetul de alături, unde nu veți fi auziți de nimeni, ușile fiind capitonate!

Hartenberg ridică din umeri.

— Dacă doamna crede de cuviință că trebuie să-mi vorbească... mă rog! spune el cu oarecare rezervă.

Vipera e condusă încet, de către însoțitorul ei, în cabinetul alăturat și așezată în fîrida ferestrei, pe un scaun.

— Lasă-mă singură, Bertrand, se roagă ea. — Ceeace am de vorbit cu domnul, nu vreau să audă nimeni!

Și Bertrand trebue să fi fost obișnuit cu ciudățeniile acestei femei, căci se retrase fără de nicio întârziere.

In aceeași clipă, intră și Ochiu-de-Pisică, închizând încet, cu băgare de seamă, ușa. Apoi, respiră adânc și, cu un gest de nespus dispreț se apropie de femeia de pe scaun.

— Vasăzică, asta e acum noua-ți meserie! Spioană de poliție! zice el răgușit. Nici eu nu sunt ceva mai bun, ne-am potrivit foarte bine... dar eu sunt bărbat!

Sub privirile lui, ea luptă să-și recapete respirația.

— Ce știi tu, cum am ajuns eu aci, cât am suferit de-atunci...

— De-atunci?

— De-atunci de când ne-am despărțit!

— Ah, așa! Să lăsăm asta, nu vreau să atingem chestiunea aceea, altminteri se deschide iar vechea rană și-mi năvălește sângele în ochi și nu-i îngăduit aceasta unor oameni de meseria noastră! Ce cauți aici la Berlin? Ai venit, într'adevăr, numai ca să găsești pe Masca-Roșie, sau...?

Vipera își frânge mâinile, de durere.

— Am vrut să-mi văd copiii... m'am gândit la asta zi și noapte. Poate că, altminteri, nici n'aș fi primit însărcinarea, cu toate că urmăresc de multe luni de zile pe Masca-Roșie în Paris!

— Copiii tăi? Ce-ți pasă ție de ei? Ești tu oare mamă? N'ai pierdut tu orice drept de a te gândi măcar la ei?

— Cât ești de crud!

Detectivul sta în fața ei cu umerii plecați:

— Crud? Dar tu... dar tu? Nu mi-ai furat tu tot, nu mi-ai răpit tu ceea-ce mă putea face să cred în fericire? Hahaha! Dacă Șeful poliției ar avea cea mai mică bănuială că doamna Vacher, „Vipera", a fost soția detectivului său — odinioară — cu ani înainte! Ce sângeroasă ironie că ne-am apucat de aceeași meserie și urmărim amândoi aceeași țintă: de a preda călăului pe Masca-Roșie! Cine știe prin câte ne mai e dat să trecem! Pe cât mi se pare, surprizele încă nu sunt nici de departe pe isprăvite. Dar să sfârșim odată: ce vrei dela mine?

Și atunci, cu toată slăbiciunea ei, Vipera lunecă deodată de pe scaun în genunchi, și buzele ei, din cari a pierit orice picătură de sânge și cari zvâcnesc de sălbatică durere, rostesc răgușit:

— Salvează pe copilul nostru! Eu sunt prea slabă; m'aș fi strecurat în societatea prințului Utașin, spre a nu scăpa din ochi pe Masca-Roșie, dar abia de mă pot ține pe picioare, și el m'ar recunoaște. Dar tu... tu poți asta.... tu ești doar tatăl Alicei!

Îl cuprinde o dorință nebună, cruntă, s'o pedepsească sângeros pe femeia aceasta pe care o urâ-

ște ca o fiară sălbatică, pe care o îmbrâncește de o parte, ori de câte ori încearcă să se apropie de dânsul!

— N'ai spus chiar tu Șefului poliției că datoria mea de slujbaș ar fi fost să las mai bine să mi se sugrume copila, decât să deschid mizerabilului calea libertății?

Vipera își plecă, umilită, capul, cutremurându-se.

— N'am știut ce făceam! N'am știut că tu ești tatăl... că e Alice — fii îndurător, leapădă-te de ura cea groaznică! Ce am făcut, am ispășit de mult, de mii de ori! Ar fi timpul să ierți, căci ai albit de pe urma celor întâmplate!

— Nu! exclamă cu glas aspru detectivul. — Dumnezeu să te ierte, eu nu pot! Îți voiu păstra taina pentrucă a devenit și a mea, pentrucă aș

vrea să pot da unicului meu copil cel puțin un nume cinstit!

— Unicului tău...? De ce nu vorbești și despre Margot? exclamă femeia cu înfrigurare. — O mai socoți și azi vinovată de crima oribilă dela Hohenegge?

— Și asta o știi? Ei bine, nu, Margot a căzut victima unor împrejurări nenorocite. Dar e prea târziu...!

— Prea târziu? Sfinte Dumnezeule, unde se află oare Margot? A dispărut, nimeni nu știe nimic despre ea?

Hartenberg o privește lung.

— A fost găsită... zace la morga Berlinului, moartă, înecată, desfigurată! Nu mai am decât un sigur copil și încă 'n noaptea asta o să pot afla dacă n'a căzut și el sub oțelul ucigaș al lui Mască-Roșie.

Se întoarce rece, mâna îi zvâcnește — parcă tot ar voi să ajute pe femeia lipsită de putere de a se reîntoarce la scaun — dar apoi își mușcă buzele și, pe când capul Viperei cade, cu o izbitură puternică, pe podea, detectivul deschide ușa dincolo, spre cabinetul Șefului poliției.

— Doamna a leșinat, zice el liniștit către medicul parizian. Dați-i ajutor.

— Hartenberg! exclamă Șeful, în timp ce doctorul se repede în cabinetul alăturat. — Ce diferend ai avut cu Vipera?

Detectivul îl privește fără a clipi măcar.

— Doar o convorbire de interes strict de serviciu. E încă prea slabă și s'a încrezut prea mult forțelor sale, când a venit încoace. De va fi nevoie mai târziu voiu căuta cu plăcere să lucrez cu dânsa la prinderea lui Mască-Roșie.

Și, zicând acestea, se înclină și iese, folosindu-se de aceeași ușă pe care intrase.

CAP. 21

O nouă comedie

Ușa s'a închis după Mască Roșie. Un resort secret, pe care numai Hector Rammont îl cunoaște o pune în funcțiune.

— Alice, zice el cu glasul lui cel mai dulce, — de ce strigi mai întâi numele meu și apoi fugi de mine în aceeași clipă?

Asta e vocea lui cu care a amăgit-o și i-a otrăvit sufletul! Ea își acoperă fața cu amândouă mâinile și începe să plângă încet. El se apropie de ea binișor. Ea nici nu-i aude măcar pasul.

Simte doar că s'a apropiat, simte că se apleacă asupra ei și că vrea să-i tragă mâinile de pe obraz. Ar vrea să-i reziste, să-l respingă cu oroare, îi e groază de el, îi e frică de el și se înfioară, când se gândește, unde se află, ce voia să facă aici cu ea și că el o ține ca pe o prizonieră — dar se revarsă parcă o vrajă dintr'însul, toată rezistența ei se topește, și când el o mângâie ușor pe cap și vocea lui îi atinge auzul, toată ura ei se preschimbă în dragoste fierbinte, sălbatică.

— Sărmană, micuță Alice — sărmană prostuță! — De ce ți-e frică de mine? Oare nu mă mai iubești?

— Franz... ah, Franz! exclamă ea.

Și, întinzând brațele, ea se aruncă de gâtul lui.

— Dacă nu te dedai cu mine unui joc groaznic, crud, dacă m'ai iubit vreodată cu adevărat, atunci redă-mi libertatea... o, mă prăpădesc de frică aici, în închisoarea asta! Cine ești tu de ți stau la dispoziție astfel de camere ascunse, de tremură așa, de teamă, femeia ceea de afară, care-mi aduce mâncarea, când mă închleștez de ea și-i cer

să-mi dea drumul, blestemându-te, pe tine care, printr'o tărădelege, m'ai făcut unealta ta!

— Dacă vrei să mă asculți în liniște, Alice, vei afla încă astă-seară deslegarea întregii mele taine, zise el, trăgând-o după sine pe sofa.

— Spui adevărat, Franz? întrebă ea șovăitoare, nesigură. Voiu afla ce fel de casă misterioasă e asta?

— Toate le vei afla, răspunde el desmierdător. — Casa asta aparține unui om care duce o viață misterioasă... unui om așa numit Masca-Roșie.

Alice se înfioară.

— Masca-Roșie? Omul cel misterios care m'a îmbrâncit deunăzi cu atâta brutalitate înapoi în cameră? șoptește ea.

— Același! I-am cerut socoteală de gestul lui, dar nu pot face nimic împotrivă-i.

— Dar ce legături ai tu cu el și cum de ai ajuns în casa lui?

— Tocmai asta vreau să-ți explic. Știu că nu te 'nerezi în mine, îți apar într'o lumină suspectă. După toate cele întâmplate, e și foarte firesc. Nu mă numesc nici Franz Hohenwalder, nici Hector Rammont; am fost multă vreme agent al poliției secrete pariziene, dar de fapt sunt baronul Erwin de Bergen și moștenitor al unei vechi familii nobile.

Alice îl privește cu ochi mari. Pulsul îi bate nebunește.

— Iarăși ceva nou? Ah, sfinte Dumnezeule, nu mai știu ce să mai cred!

— E și firesc, comoara mea. Dar îndată o să se clarifice totul! râde Rammont. — Vasăzică, uite-te... Am fost întotdeauna un svăpăiat, dar niciodată ceea ce se cheamă rău. Tatăl meu era foarte sever, mama mea însă, prea mă răsfățase mult; pe scurt, când am ajuns mare, am făcut multe isprăvi nebunești, și când maică-mea muri și taică-meu își dublă severitatea, am șters-o, în-

tr'o bună zi de-acasă, plecând în țări străine, spre Franța, apoi în California, rătăcind, ca să vorbesc sincer, prin toată lumea, netrăind întotdeauna tocmai ca un baron. Adesea am lucrat ca hamal la cărbuni, numai ca să-mi pot câștiga existența!

— Sărmane Franz! murmură Alice, înduioșată de tonul lui cinstit.

— Ei, sfinte Dumnezeule, în jurul meu, afară de mine mai erau și alții, cari nu erau nici ei mai fericiți și, așa, am învățat cel puțin ce e munca! Astfel trecură ani și ani, până-ce, printr'o întâmplare, îmi căzu în mână un ziar în care era inserat anunțul pe care-l dăduse tatăl meu și în care se interesa de fiul său cel pierdut. În timpul acela îmi mergea cum nu se poate mai prost. Poliția parizană, unde intrai ca agent secret, mă trimisese la Berlin, dar aci căzui în mâna unei bande vesele, care-mi deschisese încă odată gustul pentru plăcerile vieții, pe care o puteam duce ca baron, dacă tatăl meu m'ar fi reprimit. Unul dintre tovarășii mei, cel mai elegant și, pecât se pare și cel mai bogat, era așa zisul Masca-Roșie. Avea toana să nu se arate decât noaptea pe la locuințele noastre și întotdeauna cu masca roșie pe obraz. De ce, nimeni n'ar putea-o spune. Curând devenirăm, ca să zic așa, prieteni intimi, astfel că mă destăinuii lui și atunci când, în dragostea mea furtunoasă, te-am luat cu mine și am vrut să te păstrez lângă mine, el mi-a pus la dispoziție vila sa, unde nu te-ar putea găsi nimeni. Tocmai în vremea asta îmi căzu în mână ziarul cu anunțul tatălui meu. Mă pun îndată în legătură cu el, și ce crezi oare că s'a întâmplat?

— Tatăl tău te-a iertat?

— A iertat și a uitat totul. Din nenorocire, nu i-am putut încă mărturisi că te țin ascunsă aici și că mă gândesc să mă însor cu tine. E o chestie de prudență, spre a nu strica iar totul.

De aceea am tăcut și față de tine privitor la întâmplările din ultimul timp. Dar omului cu masca roșie i-am declarat că nu te voiu ține aici decât atâta vreme până ce tatăl meu își va da învoirea pentru logodna noastră. Dacă s'a purtat cam brutal față de tine într'un moment de mânie, a fost că se temea de vreun scandal în casa sa. Numai femeia de afară și noi doi știm că tu te afli aci. Acum îți explic atitudinea mea, Alice?

Fata își ține fruntea în palme.

— E un fel de basm asta... și frica nu vrea să mă părăsească. Oare de astădată mi-ai spus adevărul adevărat? întreabă ea încet.

— Ți-o jur! o încredințează Rammont. Orice neîncredere însă se va risipi cu totul, când ți-oi spune ce se va întâmpla azi!

— Azi?

— Hm! face el răzând. — M'am dat bine pe lângă unchiul meu, bogatul prinț Utașin. Dă astă

seară o mică serbare și vrea să te vadă, vrea să-ți vorbească și, dacă-i place, fără 'ndoială că va înfrânge probabila rezistență a tatălui meu!

— Cum... încă în astă seară! — exclamă Alice speriată.

— Și ce-i cu asta? Am îngrijit eu de toate. Te vei îmbrăca, femeia o să te ajute; o toaletă de bal a și sosit și peste o jumătate de oră viu să te iau să mergem cu trăsura la prințul Utașin. Vrei?

Alice îl privește cu ochi strălucitori. De ce iubește atât pe omul acesta?

— Tot... tot ce vrei! zice ea în șoaptă, aruncându-i-se în brațe.

Rammont o sărută, apoi pornește spre ușă și dispare cu un zâmbet mult promițător.

Alice e din nou singură. Abia de-și poate reveni. Un baron de Bergen! Și ea să fie soția lui? O, cum îi vâjâie toate astea prin cap!

Toate misterele vor lua sfârșit, se va duce chiar în astă seară la un bal, va vorbi deschis unui prinț... despre iubirea, despre viitorul ei.

Sărmana fată nu bănuiește că a căzut victima unei noi înșelăciuni. Se și aud pași pe gang. Femeia ei de serviciu vine, ca să-i ajute să se gătească. O roșeață arzătoare îi năvălește în obraji. Da, vrea să fie frumoasă, ca să nu facă de rușine pe iubitul ei! Se așează la oglindă, se privește și zâmbește fericită, căci în curând soarta ei va lua o întorsătură fericită!

Deodată tresare. O răsuflare fierbinte i-a atins ceafa. Asta nu-i bătrâna care o servește.... e cu totul altcineva!

Vrea să se întoarcă... să strige ajutor... dar se simte apucată de umăr și o voce șuierătoare îi izbește urechea:

— Ah, te bucuri de pe acum de succesul pe care-l vei avea la noapte, mizerabilo? Dar răzi prea devreme! Mie-mi aparține Masca-Roșie, și înainte

de a mă da eu în lături, el şi tu... şi toţi veţi fi distruşi!

Alice boldeşte ochii la chipul aprins al unei doamne, care se află înainte-i înfăşurată într'o mantie neagră. E, oare, în mâinile unei nebune? Ce vrea dela ea persoana aceasta? N'a mai văzut-o niciodată!

Deschide gura ca să strige.

Cu repeziciunea fulgerului, însă, străina îşi scoate braţul de sub mantilă. Un stilet îi licăreşte între degetele pline de inele.

— Du-te în iad! gâfâie năgusit femeia.

Şi, înşfacă de gât pe Alice, care încearcă zadarnic să se libereze; cuţitul pluteşte deasupra ei. Scoţând un ţipăt, fata detectivului cade în genunchi.

Dar... în ultimul moment, când să şi intre în domeniul morţii, Alice capătă ajutor.

Uşa sare în lături şi Rammont apare în ogdaie, dându-şi seama de situaţie dintr'o singură privire. Ce imprudenţă că n'a încuiat adineaurea uşa! Dar voise să trimită numaidecât Alicei rochia, fiind sigur că ea nu va mai fugi.

Aranka trebue să se fi furişat după el, de sus, şi probabil că a stat ascunsă pe undeva prin gang, a ascultat ce-au vorbit poate până ce a ieşit el, şi, mânată de gelozia ei turbată, s'a repezit în camera tainică.

In momentul însă în care Aranka vrea să înfigă cuţitul în gâtul rivalei, Alice mai apucă odată de braţ pe turbata femeie. Frica de moarte îi insuflă puteri.

A căzut, de sigur, în genunchi, de spaimă, dar lovitura a dat greş.

Şi acum, Rammont a ajuns lângă cele două fete.

Scoate un strigăt de mânie şi, apucând bratul Arankăi, i-l răsuceşte cu forţă.

Un strigăt de durere scapă de pe buzele geloasei, care cată ţintă la faţa lui descompusă de

mânie. Cuțitul mic, foarte ascuțit, îi cade pe podea.

— Dă-mi drumul, gâfâie ea, smucindu-se de sub strânsoarea mâinilor lui, pe când Alice, tremurând din tot trupul, se refugiază în fundul camerei.

La un moment dat s'ar putea crede că Rammont, cotropit de furie, o va sugruma pe Aranka cu propriile lui mâini; vinele de pe frunte i se umflă...

Cu o singură smucitură, trântește în genunchi pe amanta lui, care poartă o elegantă rochie de bal sub mantilă. Ea nu se mai împotrivește, și de groază, nu-și mai ia ochii de la fața lui. El o strânge de gâtlej; o clipă numai și ar fi pierdută.

— Îndrăznești să pătrunzi în tainele mele... tu... tu?...

Atunci Alice scoate un țipăt răsunător.

— N'o omorî... iart-o... Franz... Franz!

Intervenția aceasta îl face să-și vie în fire. E mai bine așa; în clipa asta nu-i nevoie să făptuiască o crimă!

Târăște după el spre ușă pe Aranka, pe jumătate leșinată și o azvârle afară pe gang, trântind ușa.

Apoi, se apropie de Alice, respirând din greu.

— Ce ți-a spus nebuna asta, Alice?

Fata tremură de agitație, stând cu privirile ațintite spre ușă.

— N'am înțeles-o... a fost ceva îngrozitor! exclamă ea. Cred că vroia să mă omoare. De ce oare? Și a mai spus ceva despre Masca-Roșie, pe care voia să-l distrugă...

Rammont o cuprinde pe Alice în brațe. Dar în ochii lui e o licărire ciudată.

— O neroadă, o nebună! răspunde el. E una din amantele omului misterios cu mască și o mistuie o gelozie turbată. Nu mai are pace de câteva zile încoace, doar o alia pe cine ține ascuns aici

Masca-Roşie... căci ea crede, firește, că tu ai fi iubita acelui om bizar. Gelozia ei i-a mai jucat unele feste. Iartă-mă, Alice, în mânia mea față de acest atac, a cărei victimă era să cadă o ființă cu totul nevinovată și scumpă mie, mi-am pierdut pentru un moment cumpătul și era cât p'aci să sugrum pe descreerata aceea. Gândul că ea te-a amenințat cu cuțitul a fost prea îngrozitor pentru mine. Dar de acum încolo nu mai ai de ce te teme. Voiu ruga încă în astăseară pe Masca-Roșie să se explice cu fata asta geloasă, și apoi, sper să te pot adăposti într'altă parte, de îndată ce vei fi câștigat inima unchiului meu, prințul! Pentru o viitoare baroană, nici nu mi se mai pare prea potrivit locul!

Alice se lăsă cu dragă inimă convinsă de vorbele lui liniștitoare. Doar gândul la tatăl ei o chinuie mereu.

— Ce o să se întâmple cu bătrânul meu tată? Mi-e așa de frică de soarta lui! șoptește ea.

— Ingrijesc eu și de asta, odorul meu. Cu bani se poate orice! Dar trebue să mai ai puțină răbdare; fac eu să-i parvie un bilet anonim, ca să știe că e supraveghiat de poliția secretă sau măcar pus sub observație. Cel mai bun lucru ar fi ca, după lichidarea tuturor formalităților să plecăm în staținătate... la Nissa... pe Riviera. Ce fericiți vom fi acolo, Alice!

Cineva bate ușor în ușă. Rammont se retrage.

— Și acum îmbracă-te, zise el. Peste o jumătate de oră, viu să te iau!

Cereți mâine numărul 13 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ. București I. Calea Victoriei 5.

Alice îi zâmbește, în culmea fericirii, și cum camerista tocmai intră, el părăsește încăperea, nu fără a fi schimbat mai întâi o privire tainică cu femeia.

Afară, pe gang, fața-i se schimbă cu desăvârșire. Pumnalul cel mic, care a căzut din mâna Arankăi, îl ridicase înainte de a fi părăsit camera, ascunzându-l într'un buzunar dela spate.

— E timpul s'o sfârșesc cu diavolița ceea nebună, murmură el. Dacă Alice n'ar fi o ființă atât de îndrăgostită, de mult și-ar fi dat seamă că sunt chiar eu omul cu masca roșie! Nu bănuiește câtuși de puțin de ce o duc în noaptea asta cu mine la „print"!

Urcă repede treptele. Ușa de legătură nu e încuiată. Aranka s'a furișat adineauri înăuntru, într'un chip oarecare și acum, a fugit. Diseară, de sigur că o să asiste și ea la bal, la comedia aceea. Rammont a ajuns sus. Încuie de data asta cu grijă, deschide ușa spre parc și ascultă.

În clipa aceasta, se aude o detunătură.

— Drace! exclamă el. Pare-se că vine din interiorul parcului! Ce-o fi însemnând asta?

Și, cum se pregătea să cerceteze cauza, urechea lui percepe un zgomot, de parcă un om ar străbate desișul spre a se apropia de casă. În lumina nesigură apare o siluetă. Rămâne pitulat, întoarce capul, se ridică apoi ca să meargă mai departe.

Masca-Roșie scoate un șuierat ușor.

Omul se apropie îndată de Rammont și amândoi intră în interiorul casei.

— Tu ești, Joe! zice Masca-Roșie, examinând pe complice, care a îmbrăcat bluza de grădinar. Mi-am închipuit! Tu ai azi paza parcului. Cine a tras focul de revolver de adineauri?

— Eu, Șefule, se aude răspunsul.

Şi Joe îşi şterge obrazul cu mâneca hainei.

— În cine ai tras?

— Cine să fi fost, nu ştiu! Dar ţiu de datoria mea să te previn!

— Raportează, dar scurt!

— Făceam rondul obişnuit, mă furişasem pe după copaci şi ascultan la nişte zgomote. Deodată se furişează cineva pe lângă mine, se aude ca un foşnet de rochie de mătase. Sar repede şi pornesc în întuneric după persoana ceea. Dar n'am putut-o ajunge aşa de repede, căci s'a folosit, ca şi mine, de desiş. Tot mai mult ne apropiam de zid, când iată că luna se ivi de sub nori.

— Şi ai recunoscut pe cine aveai înaintea ta?

— Doar silueta; era o femeie... Aranka cu siguranţă! Am strigat scurt: „Opreşte"! Dar ea fugea mai departe şi eu după ea.

— Ai ajuns-o?

— Nu, dar chestia devenea tot mai suspectă căci se apropia de portiţa din zid. Mai strigai odată şi cum nu-mi dădu niciun răspuns descărcai un foc, căci o auzisem întorcând cheia în broască. Ivindu-se din nou luna dintre nori, am putut-o recunoaşte bine!

— Ai atins-o? întreabă Masca-Roşie, rece.

— Nu, a fugit în stradă, unde n'am vrut s'o mai urmăresc, fiind prea primejdios. Dar cred că, geloasă cum e, ar fi cu putinţă să plănuiască vreo lovitură şi să se fi pus şi în legătură cu agentul de poliţie!

Masca-Roşie zâmbeşte. Dar e un zâmbet rece, crud.

— O să ne putem încredinţa... şi apoi o voiu judeca! zice el liniştit. — Deocamdată n'am încă nicio dovadă, deşi nu mă mai prea încred în ea!

— Se face serbarea astă seară?

— De sigur! Rajahul va apare azi, poate că

mâine va fi şi plecat!

— Şi dacă se plănuieşte ceva tocmai pentru serbarea asta?

— Lăsaţi pe mine! Voi aveţi instrucţiunile voastre. De îndată ce veţi auzi dela mine ţignalul cunoscut, semnul de retragere, atunci... repede jos, în camera secretă. Acolo să poftească să ne caute! Fii cu ochii în patru! Că Aranka a fugit fără să dea vreun răspuns n'are nicio însemnătate, m'am întâlnit cu ea cu puţin înainte şi n'a prea fost încântată de aceasta!

— Bine, Şefule, voiu fi cu băgare de seamă.

Zicând acestea, omul deghizat ca grădinar se furişează din nou în parc.

CAP. 22

Prinţul Utaşin

La opt seara Ochiu-de-Pisică îşi instruise oamenii la prefectura poliţiei. Inspectorul Mörner li se alătură de asemeni. Apoi, Hartenberg dispare; celelalte dispoziţiuni le are asupră-i inspectorul.

Nu e de văzut nicio singură uniformă măcar în apropierea vilei prinţului Utaşin. S'ar putea zice că poliţia se ţine dinadins departe. In schimb, lampagii, măturători şi tot felul de trecători făr de vreo însemnătate trec încoace şi 'ncolo, aruncând priviri spre zidul pe după care se află vila princiară.

Să cam fie ora nouă, când, poarta de fier se deschide şi o trăsură închisă iese, îndreptându-se repede spre oraş. Inainte de a coti după colţ, trebue să treacă pe lângă un felinar, şi lumina cade pentru o clipă în fundul trăsurii.

Lucrătorul care tocmai îşi aprinde pipa prin apropiere s'a uitat în trăsură, foarte indiferent, cum e şi firesc. Trăsura s'a depărtat, lucrătorul şi-a aprins

luleaua şi porneşte agale pe trotuar. Un coleg îi iese în cale. Se cunosc, îşi scutură mâinile, salutându-se şi răzând voioşi, spre a intra apoi într'o bodegă care se află mai încolo, sub bolta unei porţi.

Mai găsesc acolo alţi doi cunoscuţi, cari salută zgomotos pe noii sosiţi.

— Ura! a venit Willem! strigă unul dintre ei, un individ murdar deabinelea. — Willem face cinste, că-i galanton!

Cârciumarul aduce cele comandate, iar cei patru bărbaţi ciocnesc paharele.

Cârciumarul părăseşte camera unde se aflau aceşti consumatori.

Atunci, omul cu pipa puturoasă se pleacă peste masă şi şopteşte:

— Tocmai a ieşit pe poartă trăsura. Şedea înăuntru o femeie tânără.

— Alice Hartenberg! zise unul dintre cei trei.

— Lângă ea un cavaler elegant...

— Masca-Roşie! Ce naiba o mai fi însemnând şi asta? O fi prins ceva de veste şi a şters putina?

— Prostii! răspunde „lucrătorul" de adineauri. Se înapoiază el, de asta sunt încredinţat; să ne întoarcem la posturile noastre.

— Dar Ochiu-de-Pisică?

— Până la zece sau unsprezece nu va fi în vilă.

— Ce îndrăzneală diabolică! El singur de tot în văgăuna leului! Cel puţin de-ar fi luat cu sine pe câţiva dintre noi.

— Dar cum am fi putut intra? Masca-Roşie e al naibii de viclean şi complicii săi nu mai puţin.

— Dar cum va pătrunde el în vilă?

— Asta-i taina lui! Noi să facem întocmai tot ce a orânduit el. De îndată ce o trăsură cu geamul

felinarului drept spart va intra pe poarta cea mare de fier, vila trebue împresurată!

Cârciumarul intră din nou. Convorbirea e urmată pe altă temă și, la urmă, cei patru lucrători se despart și dispar unul câte unul.

Pe la zece vine o trăsură în goana cailor, îndreptându-se spre poarta vilei princiare. Ici colo vine hoinar pe stradă câte un lucrător care se întoarce acasă. Poarta se deschide și trăsura dispare în parc.

Unul din lucrători, care, tocmai trecea pe acolo cu mâinile în buzunare, își zice:

— Vasăzică, totuși! Tânărul cel elegant trebue să fie Masca-Roșie. Se întoarce iar cu fata.

Pornește repede spre primul colț de stradă. Acolo, tocmai sare dintr'o trăsură un om, plătește și trăsura pleacă mai departe.

Se oprește un moment lângă lucrătorul, care-și aprinde o nouă țigară.

— Ei, întreabă lucrătorul repede. — Ai putut afla unde [illegible] dus omul cu fata?

— De sigur, domnule inspector, răspunde lucrătorul tot atât de repede, dar cu glas foarte scăzut. Am urmărit trăsura pas cu pas. N'a făcut decât o simplă plimbare, străbătând străzile în zig-zag ca, la urma urmelor, să se întoarcă înapoi!

— Aha! Înțeleg! Dă-te mai încolo. Văd venind un trecător pe care nu-l cunosc!

Cei doi se despart în tăcere.

Noul sosit e un bărbat mai tânăr, îmbrăcat în bluză de grădinar. Merge agale și nepăsător dealungul zidului, dar în schimb cu atât mai ze loase și mai pătrunzătoare îi sunt privirile.

In clipa în care luna e acoperită de un nor el dispare pe portița parcului.

— Ei, drăcia dracului! murmură el stând sub copaci. — Seara asta mai aduce ea ceva. Îmi pun rămășag capul! Afară e deocamdată liniște, nu e

de văzut nicio uniformă, dar toți lucrătorii ăștia cari trec pe aici ca în nicio altă seară! Nu știu de ce s'o fi îndărătnicind așa maiestrul!

Abia a rostit cuvintele acestea că se și aude un foșnet prin apropiere. Se 'ntoarce cu repeziciunea fulgerului.

— Cine-i? strigă el.

Nici un răspuns, dar... colo pe după tufiș stă chircit un om! Atâta tot mai poate vedea.

Scoate încet revolverul și, cu capul plecat înainte, pornește spre acea matahală. Luna trebue și ea să iasă îndată de sub nori.

Dar Joe, cărci el e, nu vede decât pe omul cela de sub tufiș, nu și pe celălalt care s'a ridicat fără de zgomot în spatele lui.

De un sfert de oră e supraveghiată ieșirea parcului din spre partea aceasta de către doi agenți, cari s'au furișat înăuntru de cum s'a depărtat Joe.

O săritură, un strigăt de furie, pe jumătate înăbușit.... apoi, Joe se simte trântit la pământ, pe la spate.

Nu se mai poate servi de revolver spre apărare, căci brațul, aproape că-i e răsucit din încheietură și arma îi scapă.

Al doilea polițist s'a aruncat și el asupra lui. Joe vrea să strige, putând astfel cel puțin preveni pe Mâsca Roșie, dar prea târziu, căci un căluș i s'a înfundat în gură; brațele îi sunt legate. El se zvârcolește sălbatic pe pământ, dar fără folos, căci e redus la neputință, și aceasta aproape fără zgomot.

— A mers strașnic! râde primul polițist.

O lumină albă țâșnește. Polițistul a deschis clapa felinarului său orb, făcând să joace lumina pe chipul descompus de furie al lui Joe și pe ochii lui holbați. (Vezi ilustrația copertei).

Indată după aceea, lumina se stinge iar.

— Să aduc o trăsură? întreabă al doilea polițist.

— Nu, trebue evitat tot ce ar putea bate la ochi, sună răspunsul. Banda e vicleană ca diavolul însuși. N'are să-i strice ticălosului nimic, o noapte la aer liber. Să-i legăm picioarele și apoi să-l împingem ceva mai deoparte în desiș. Pentru orice eventualitate însă, unul din noi rămâne de pază lângă el.

Manevra e executată îndată.

Pe când cei doi oameni duc pe Joe, legat cobză, dealungul zidului spre un locșor izolat, se aude răsunând muzica din spre vila prințului.

— Incepe uvertura pentru dansul nostru nocturn! zice unul din polițiști, râzând pe înfundate.

Serbarea din vila prințului Utașin a început; e o reuniune într'un cerc restrâns, cum explică prințul, în chipul cel mai amabil, mosafirilor săi.

Sala de primire, de jos, e scăldată în lumină, plante exotice formează nișe primitoare, pe după un perete verde e postată o orchestră de țigani, care face să răsune melodiile ei aprinse.

Prințul Utașin e o persoană înaltă, cu ținută plină de demnitate, barbă albă, îmbrăcat cu o eleganță desăvârșită; pe piept, un diamant de o valoare imensă. Lângă el, prințesa, o femeie de vreo cincizeci de ani, dar bine conservată, face onorurile, vorbește cu mosafirii cari sosesc și recomandă pe unii altora.

După cum anunțase prințul, se serbează aniversarea căsătoriei sale, dar festivitatea mai avea pe de lături și alt scop: să dea prilej nepotului său, tânărului baron de Bergen, să-i prezinte lui, unchiului, pe logodnica sa.

Datorită amabilității amfitrionilor, se creează în curând o atmosferă din cele mai animate. Ușile ce dau spre parc sunt deschise, adierea blândă a serii trimete înăuntru mireasma tufișurilor înflorite. Seara, cu lumina ei mată, îmbie pe mosafiri la plimbare.

Servitori în livrele bogate oferă șampanie și alte răcoritoare, când iată că lacheul postat la intrare anunță o nouă pereche:

— Domnul baron de Bergen cu logodnica!

O vie animație se produce printre cei de față. Doamnele — sunt peste zece la număr — toate în toalete foarte elegante și scumpe, își șoptesc între ele, domnii ridică curioși capul.

Prințul schimbă, la rându-i, câteva cuvinte cu soția sa.

Perechea așteptată apare: Hector Rammont, în elegantă ținută de bal, și la brațul lui Alice, fiica detectivului!

Tânăra, naiva fată pare cam speriată. Nu se simte la largul ei în eleganta rochie de bal, care-i scoate în evidență și-i avantajează silueta svelță,

frumoasă. Deasemeni și strălucirea și bogăția care o înconjoară o orbesc, o uluiesc.

Sărmana! Acum vreo oră și ceva, Hector Rammont a scos-o din camera secretă, a dus-o sus pe scara cea mică, de unde a ieșit în parcul întunecat. Acolo aștepta o trăsură, în care se urcase îndată cu încrezătoarea fată. Închise portiera tot atât de repede și trăsura porni, fără ca Alice, în tot timpul drumului, să fi avut măcar o singură dată prilejul să se orienteze prin priviri aruncate pe fereastră, unde se afla de fapt. Astfel că nu-și putu de loc da seamă că Rammont nu făcuse cu ea decât o plimbare circulară, după cum se înțelesese din vreme cu vizitiul, și... după o anumită vreme se întorsese iar la vila prințului, intrând de astădată cu trăsura pe poarta cea mare.

Masca-Roșie o acaparase și-i distrase atenția până într'atâta, încât fetei nu-i mai rămăsese timp să se preocupe de locurile pe unde se află, lucru ce de altfel ar fi fost foarte greu și fără de asta.

Toată faptura ei se afla într'o agitație fără de seamăn. Nu-i spusese oare Erwin, cum îl numea ea acum pe criminal, că totul depindea de impresia pe care o va face asupra prințului?

Și acum se afla în fața mult temutului bărbat! De unde putea ea să bănuiască cum că acest domn bătrân, venerabil, cu ochii inteligenți și cu zâmbetul atrăgător era și el un criminal ca și ceilalți domni, cari îl înconjurau, tipi cari nu se aveau bine cu lumina, la fel ca și doamnele, care în toalete splendide, încărcate de bijuterii, stăteau aci de vorbă atât de volubil!

Mască-Roșie convocase vreo cincisprezece complici și complice pentru lovitura de azi. În afară de aceștia, mai era de față un mic număr de mosafiri neutri, servind numai ca decor și cu totul nesuspecți. Dar fiecare dintre acești neinițiați trebuia să fie adus de către un membru al bandei, care

garanta pentru mosafir şi dădea oarecare siguranţă lui Masca-Roşie.

Rammont conduce pe Alice spre prinţ şi soţia acestuia.

— Iată, onorate unchiule, zice el ţinând mâna Alicei, ţi-o aduc pe Alice a mea, despre care ţi am vorbit aşa de adesea şi atât de mult, încât la urma urmelor m'ai ameninţat, zâmbind, că nu mă vei mai primi fără de perla aceasta. Ia pe buna copilă sub ocrotirea d-tale.

Prinţul întinde Alicei mâna şi întâmpinarea lui prietenoasă ajută fetei să iasă din uluiala în care a aruncat-o emoţia.

Prinţesa e şi ea de o drăgălăşie încântătoare şi, pe când ia cu sine pe Alice pe o canapea mică, ca să stea împreună cu ea de vorbă, Rammont face cu „unchiul" său un mic tur prin sală, schimbând ici şi colo saluturi şi strângeri de mână.

Zâmbitor, şopteşte prinţului:

— Unde-i Aranka? N'o văd!

— N'a venit încă! sună răspunsul prinţului,

— Dacă proiectează vreo trădare?

— Nu cred! Ştie că atunci ar fi pierdută, că mai de vreme sau mai târziu va trebui să cadă de mâna noastră!

— O femeie geloasă e capabilă de orice. Terenul de sub picioare începe să mi se 'ncingă. Dacă lovitura de azi izbuteşte, dispărem pentru câtva timp. Rajah-ul...?

— Încă nu-i aici. Dar n'are nicio importanţă. A anunţat doar că va apare ceva mai târziu.

— Şi aduce piatra cu el?

— De sigur. L-am rugat chiar special.

— Toate celelalte pregătite?

— Fii fără de grijă! De cum s'o ivi prilejul, aduc Rajah-ului un pahar cu şampanie, care o să-l ameţească deabinelea. Pun pe oamenii noştri

să-l ducă într'un cabinet și să-l culce pe un divan.

— Bine! întrerupe Masca-Roșie. Restul e treaba mea. S'a pregătit în parc o groapă în care să putem arunca pe Rajah?

— De azi după-amiază încă; nu se poate descoperi așa de ușor locul!

— Tăcere, aud o trăsură!

Trăsura, pe care polițiștii trebuiau s'o recunoască după geamul spart al felinarului drept.

— Rajah-ul din Mahory! anunță cu glas puternic maiestrul de ceremonii de pe pragul sălii.

De astădată surpriza celor de față era chiar veritabilă și nu simulată.

Însoțit de un servitor înfășurat în vestminte indiene, o apariție ciudată își făcu intrarea pe ușa salonului. Era un bărbat de vreo șaizeci de ani, dacă se putea trage vreo concluzie sigură în privința vârstei Rajah-ului, după acea față galbenă cu ochii strălucitori, cu barba de un alb lăcăritor și sprâncenele stufoase.

Un fel de turban încorona capul uscățiv, un vestmânt indian luminos, cu bogate broderii, înfășura întreaga-i statură, până la pământ.

Marelui principe indian îi plăcea să-și păstreze și aci în Berlin portul național. Dar ceea ce interesa pe cei prezenți era juvaerul pe care-l purta, și anume, acel unic, uriaș diamant, care se răsfăța la pieptul lui, lucrat într'o montură provizorie și prins de o panglică.

Un fulger țâșni din ochii lui Mască-Roșie.

Mosafirul acesta indian purta asupră-și o avere de milioane! Vinderea acestei pietre ar fi fost un lucru greu pentru ori care altul afară de Masca-Roșie! Dar criminalul acesta genial știa de pe acum omul dela care avea să primească valoarea deplină a acestei nestemate, mai ales că Rajah-ul n'ar mai ajunge niciodată în situația de a-și reclama diamantul.

Ceea ce ușura în general conversația, era faptul că Rajah-ul nostru poseda la perfecție limba engleză; afară de asta vizitase toate orașe le mari ale Europei și era foarte în curent cu toate formele societății înalte.

După ce se făcură prezentările, se auzi muzica intonând un imn indian de salut, fapt ce făcu pe mosafir să mulțumească în cuvinte pline de înduioșare și recunoștință.

Până atunci fusese înconjurat de domni; acum însă vroiau și doamnele să-l admire, pe el și superba bijuterie. Il înghesuiau aproape.

Rajah-ul vorbea spre toate părțile, zâmbea politicos, ridica însă doar arareori pleoapele pe jumătate aplecate ale ochilor săi vioi.

— Imi dați voie, prințul meu, zise în clipa aceea Hector Rammont, care nu și mai ridica privirile de pe diamant, — să vă prezint pe logodnica mea?

Și, zicând aceasta, o trase mai aproape pe Alice, care-l urmă roșind.

Un moment Rajah-ul și Alice își stătură față în față. Își căuta oare mosafirul cuvintele, de deschisese de câteva ori gura spre a vorbi?

Nici Alice nu se simte la largul ei în apropierea acestui om care o sperie cu îmbrăcămintea lui străină și manierele lui neobișnuite.

Celorlalți însă, aceasta nu le bate la ochi de fel.

— Aceasta... e logodnica d-tale... baroane? întreabă în sfârșit Rajah-ul pe englezește.

Masca-Roșie răspunde, zâmbind:

— Da, prințe! N'ați voi să-i spuneți câteva cuvinte pe care de sigur că nu le-ar mai uita niciodată?

Rajah-ul apucă mâna Alicei și spuse cu voce gravă:

— Zeii aibă-te sub ocrotirea lor!

Alice nu înțelegea bine de tot cuvintele ace-

stea deși a învățat ceva englezește și franțuzește, dar tonul în care a vorbit indianul vibrează parcă în sufletul ei. Ea caută să citească în obrazul acela oacheș; încet se ridică pleoapele sub sprâncenele stufoase ale Rajah-ului și... ochii lui Hartenberg se cufundă timp de secunde în cei ai copilului său.

Are în față-i pe aceea pe care bărbatul de lângă dânsa, omul acesta misterios, i-a răpit-o, și pe care o ține pe lângă sine ca mijloc de apărare!

Putea doar să 'ntindă mâna ca să i-o smulgă, dar toate aceste perscane car·l înconjurau aparțineau doară lui Mască-Roșie, sau i-ar fi luat parte. înainte ca Ochiu-de-Pisică să le fi putut explica ceva.

Nu, oricât de îngrozitoare era situația, înțelepciunea îi poruncea să fie prevăzător.

Și, ciudat... la privirea stranie a Rajah-ului,

fața Alicei își pierdu orice culoare. Ea simți un fior de ghiață cutremurându-i trupul, fără ca de fapt, să-și poată explica pricina.

Rammont nici acum nu nutrește cea mai mică bănuială. De astădată, se pare că Ochiu-de-Pisică l-a întrecut totuși în rafinament.

După o jumătate de oră, Indianul ședea într'un mic cabinet, vorbind auditorilor atenți, cari se așezaseră în jurul lui, spre a asculta povestea diamantului minunat, care, firește, era cu mult mai bizară și care se asemăna cu un roman fantastic.

— Oricui și l-a dorit, aceluia i-a adus întotdeauna nenorociri! își încheiă tocmai Rajahul povestirea. — Mie însumi mi-a fost vândut aproape cu deasila de către un Indian care și-l însușise după o serie de crime și apoi fusese cuprins de o spaimă superstițioasă, ne mai voind să păstreze în niciun chip piatra prețioasă. Plătind o sumă mare de bani guvernului, piatra a trecut în posesia mea, dar nu țineam cine știe cât la ea... vroiesm să fac mai mult un serviciu guvernului, păstrând-o!

Rammont exclamă:

— Zău, cu riscul de a atrage asupră-mi cine știe ce nenorociri prin această piatră, mărturisesc că mi-aș dori-o din toată inima!

Toți râd, dar Rajah-ul privește serios pe cel care vorbise.

— Uneori, era deajuns chiar numai dorința, spre a abate nenorocirea! zice el cu jumătate glas.

Servitorii se apropie cu băuturi. Prințul Utașin oferă Rajah-ului să ciocnească cu el un pahar de șampanic în sănătatea suveranului său, regele Angliei.

Cereți mâine numărul 14 autorul chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

Dar Indianul refuză.

— Nu beau niciodată vin, zice el zâmbind. Şi ia câteva bomboane.

— Blestem! murmură Rammont care se afla în apropiere. Trebue încercat pe altă cale!

In aceeaşi clipă, Rajah-ul observă că un servitor înmânează tânărului un bilețel. Rammont îl citeşte îndată, după care face să alunece hârtiuţa în buzunarul vestei.

Fălfăie însă parcă ceva.... numai Rajah-ul a observat! Hârtia n'a nimerit în buzunar şi zace acum pe jos.

In mijlocul animaţiei, Hartenberg izbuteşte cu uşurinţă să pună mâna pe foiţă. O citeşte şi el:

„In seră, lângă fântâna arteziană, te aşteaptă un prieten. Ameninţă primejdie!"

Asta-i tot! Dar destul pentru Ochiu-de-Pisică. Privirea-i zboară prin sală. Rammont pare să nu fi găsit încă momentul prielnic de a se duce la seră; de sigur că obţinerea diamantului îi stă mai aproape de inimă. Vorbeşte insistent Alicei, care a fost luată în primire de câteva doamne.

Hartenberg înţelege. Masca-Roşie nu vrea ca Alice să-l urmeze cumva, când se va duce în seră.

Neobservat de nimeni, Rajah-ul se strecoară şi el în seră, dispărând repede pe după frunzele cele mari. Odată în casa de sticlă, înaintează cu paşi repezi. Iată-l ajuns la mica fântână arteziană, care-şi aruncă în înălţime apele ei înmiresmate. Locul este încă gol.

Prevăzător, cercetează tufişul următor. Apoi merge mai departe, de parc'ar fi venit încoace ca să se mai odihnească. Dar a şi găsit o uşă care nu e încuiată şi răspunde spre parc. Noaptea e liniştită; nu se simte nicio mişcare afară.

Rajah-ul face deodată o mişcare în sus cu mâna... o rază orbitoare, ca o ţâşnire de flacără zvâc-

neşte printre copacii parcului, spre a se stinge curând iar.

Unul — două minute trec... departe, undeva, zvâcneşte de asemeni ceva ca un fulger.

Hartenberg dă din cap. Se strecoară încet înapoi în seră. Şi tot aşa de făr' de zgomot se furişează spre locul cu fântâna. Prin golurile frunzelor poate vedea, ce se petrece acolo.

Locul nu mai e gol... o femeie aşteaptă iscoditoare lângă basinul de marmoră: Aranka, trădătoarea!

CAP. 23.

Trădare.

Ochiu-de-Pisică aşteaptă în tăcere. El trebue numaidecât să ştie ce se petrece pe aci. Aranka poartă sub mantila de mătase neagră, o rochie de bal foarte elegantă, dar toată înfăţişarea ei nu se potriveşte la rochia aceasta de gală.

Trebue să fi sosit chiar acum, căci pe pantofii ei de lac se mai văd urme de nisip. Probabil că mai există o intrare în seră, pe care detectivul n'o cunoaşte.

Chipul Arankăi e palid, dar ochii ei negri licăresc ca nişte cărbuni încinşi; între buzele ei roşii se întrevăd dinţii albi; murmură cuvinte neînţelese, trecând pe dinaintea ascunzătorii detectivului.

Deodată, se opreşte, faţa-i se acoperă de o roşeaţă subită.

— Vine! îngână ea, apăsându-se cu amândouă mâinile pe pieptul zbuciumat.

Se aude un pas uşor, apoi apare sub palmieri o siluetă: Masca-Roşie!

In câţiva paşi a şi ajuns la locul indicat, cu fruntea încruntată, pe buze cu un zâmbet plin de dispreţ.

— Tu, vasăzică? — începe el. — Tu ești bunul prieten care vrea să mă previe de o nenorocire?

Aranka răsuflă adânc, ochii-i sunt pironiți pe fața lui.

— Hector! exclamă ea plină de patimă, îndură-te de mine! Nu-mi smulge iubirea ta, care înseamnează totul pentru mine. Pentru numele lui Dumnezeu sau al diavolului, n'am fost a ta cu trup și suflet? M'am dat eu vreodată de o parte în fața unei crime, când mi-ai cerut tu? Dar am voit să nu te posed decât eu singură. Imi vine să înebunesc la gândul că o alta ar putea avea aceleași drepturi asupra ta, pe cari le avusesem eu!

Și, aruncându-se la picioarele lui, caută să-i cuprindă genunchii. Dar bărbatul numit Masca-Roșie se smucește brusc din mâinile ei.

— Asta e tot ce aveai a-mi spune, Garoafă-Neagră? o ironizează el.

— Nu mă numi cu porecla pe care mi-au dat-o tovarășii tăi, exclamă ea, zăcând încă la picioarele lui. Pentru tine am fost Aranka ta, căreia i-ai jurat adesea iubire!

— Atunci fii mulțumită! Ce 'nsemnează toată purtarea ta? Gelozia ta furioasă te înebunește! Dar ia seama! De-o vreme încoace nu mai îmi prea placi! Nu te gândești cumva, din răzbunare, să mă... să ne trădezi?

Și, cu un gest fulgerător a apucat-o de umeri și o privește țintă în ochi.

— Tu știi care-i pedeapsa trădării! gâfâie el, îmbrâncind-o.

Privirile ei alunecă în sus spre el, spre omul acesta, care pășește prin lume întocmai ca o fiară setoasă de sânge și care poate, totuși, până într'atât încătușa o inimă de femeie, încât aceasta să i se dăruiască până la pierzanie!

— Sunt nebună, da, ai dreptate, Hector! Nu mai știu ce fac, nu mai mi-e frică nici de moarte!

Astă seară m'am furișat după tine, voiam s'o omor pe fata, pe care o ascunzi jos în camera secretă, și ai avut dreptate să mă arunci în gang, în mânia ta. Spune-mi, jură-mi, că ții sechestrată pe persoana ceea numai pentru realizarea scopurilor ale secrete, că n'o iubești, că te prefaci num c'o iubești... și mă arunc din nou ca odinioară la picioarele tale, întocmai ca un câine credincios!

Și implorătoare ridică brațele spre el.

Dar râsul lui aspru, batjocoritor o izbește în obraz.

— Nu merită să dai răspuns unei nebune!

— Hector, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi vorbi astfel, astăzi mai ales! Tu nici nu știi în ce hal mă aflu! Nu mă mai tem nici de moarte! Spune-mi că voiu fi iar a ta ca odinioară... și te salvez...

— Tu să mă salvezi? Ce să însemneze asta?

— Nu întreba mai departe! Eu pot, te-aș apăra cu propriul meu trup! Dar dă-mi asigurarea că cealaltă nu e nimic pentru tine... nimic!

— Să sfârșim odată, Aranka! răspunde el rece. — Ce-ai vrut dela mine? In ce constă primejdia de care voiai să mă previi?

— Nu; dă-mi mai întâi răspunsul: O iubești pe cealaltă?

— Și dac'așî răspunde da?

Ea se aruncă din nou la picioarele lui, cu respirația precipitată. Mantila de mătase neagră s'a desfăcut și ea zace înaintea lui în rochie de bal, adânc decoltată; o femeie de o frumusețe fascinantoare, mistuindu-se de o patimă sălbatică!

Dar el a profitat destul de ea și acum nici măcar nu se mai încrede într'însa. Grațiile ei îl lasă azi rece.

— N'ar fi trebuit s'o spui! oftează ea. — Dar nu! Vrei numai să mă chinuiești; minți! Fie-ți milă de sbuciumul meu nebun!

Se aude răsunând ușor muzica țiganilor...

— Sunt așteptat în casă! Isprăvește odată! se răstește el. — Va mai fi de lucru acolo, pentru mine, în noaptea asta!

— O, știu ce vrei să spui! Vrei să jefuiești pe Rajah-ul indian... să-l omori!

— Ce-ți pasă ție? Vezi-ți de drum! În halul în care te afli, n'am ce face cu tine!

— Nu! Aici o să zac, pe jos, până ce te vei îndura să mă asculți, până ce mă vei fi strâns iar la pieptul tău! Sunt ca turbată, mi-am ieșit din minți! Am făcut un lucru, de care mă căiesc, pentru care m'ai putea omorî... dar ar mai fi vreme, aș mai putea înlătura primejdia!

Masca-Roșie ridică disprețuitor din umeri.

— Amenințări! Le cunosc eu de mult dela tine! Din fericire, nu ai curajul să le aduci la îndeplinire! Mâine vei primi dispozițiile mele pentru eventuala noastră plecare! Și acum, du-te!

Aranka sare în sus. Tremură toată.

— Pentru cea din urmă oară, Hector, nu mă respinge cu ironie! Tu nici nu știi ce se poate naște în inima unei femei disprețuite; tu... tu nu cunoști chinurile prin cari trec, adevărate chinuri ale iadului! Nu mai însemn oare chiar nimic pentru tine?

— Pe mâine! răspunde el ironic, nerăbdător.

— Stai! Oprește-te! N'o vei mai vedea vie pe cealaltă, dacă pleci așa de lângă mine!

— Ce... e asta?

— Te-am trădat... pe voi toți! Poliția a împresurat parcul, o știu! Nu așteaptă decât un semn din parte-mi spre a pătrunde înăuntru. Dar vreau să fug cu tine pe drumul cel tainic, mai putem scăpa, dacă o părăsești pe cealaltă! Acum știi totul... acum alege între mine și cealaltă!

O schimbare înfricoșătoare se petrece cu Hector Rammont. Ochii-i se holbează, privirile îi sunt ca niște fulgere distrugătoare, iar degetele-i se

sgârcesc de furie, ca niște ghiare.

Stă în fața victimei sale ca o fiară gata să sară asupră-i.

— Te-ai încumetat tu să faci asta? Te-ai unit cu câinii de polițiști... azi... tocmai azi? — strigă el furios.

Ea își dete capul pe spate cu un gest de disperare.

— Am făcut-o... din gelozie... înebunită la gândul că te voiu pierde! Dacă mă respingi pe mine, să nu mai aparții cel puțin nici alteia! Dar mai e timp... Hector... Hector....

Ea se dă înapoi, înfricoșată de privirile lui fulgerătoare.

— Bestie! strigă el cu glas sugrumat, înarmându-se cu pumnalul cel mic.

Dând un țipăt, Aranka se aruncă în genunchi, ridicând amândouă mâinile...

— Oprește! Înapoi! se aude în clipa aceasta un glas răsunător. Se întoarce cu repeziciunea fulgerului și... bolește ochii la Rajah.

Îi scapă un strigăt răgușit. Vocea asta a mai auzit-o el odată. Indianul vorbește deodată curent de tot limba germană.

— Ce... voiești d-ta aici? gâfâie el, ferindu-se în lături.

— Revanșa pentru renghiul dela „hotelul Călăului", dragul meu! În sfârșit, tot mi-ai căzut în cursă, piatra minunată și-a făcut datoria! Nu te-aș fi ținut drept așa de prost, ca să te lași momit de o bucată de sticlă strălucitoare! Mâinile sus! Altminteri trag! La ce bun rezistența? Ai auzit doară că parcul e împresurat... așa dar...

Masca-Roșie se clatină, de parcă n'ar putea suporta lovitura ce a primit-o acum. Apoi, face o mișcare, ca și cum ar vrea să se predea.

— Ca om inteligent, trebue să mă supun fatalității, zice el cu glas așa de slab, încât abia se

aude. — Fără de femeia asta, însă, n'ai fi pus mâna pe mine... şi acum...

Aranka se repede la el.

— Iartă-mă!... iartă... strigă ea.

Şi-atunci se întâmplă ceva cu totul neaşteptat! Cu o mişcare uimitor de repede, de nici Hartenberg nu l-a putut împiedica, o smuceşte pe Aranka spre el, şi cu vorbele: „Asta-i răsplata trădării!" îi înfige pumnalul în piept.

Cu un strigăt răsunător, înfiorător, cu mâinile încă agăţate de el, nenorocita se prăbuşeşte jos. In acelaşi moment, pare că vechiul spirit a reluat în stăpânirea-i pe Masca-Roşie: a văzut sânge!

Cu o putere herculeană, criminalul smuceşte în sus fata rănită şi o zvârle în braţele detectivului

— Aşa de uşor nu se lasă prins Masca-Roşie.

Hartenberg îl vede repezindu-se spre sala de festivităţi şi e cuprins de o spaimă sălbatică. Dacă punea iar stăpânire pe Alice, atunci tot planul s'a năruit! Nu poate ţine seamă de rănita din braţele sale; acum e momentul să puie totul în joc, spre a prinde pe Masca-Roşie, până a nu fi ajuns la Alice.

Ca un fulger îl străbate pe Ochiu-de-Pisică înfricoşătorul gând: omul acesta îndrăzneţ a hotărât-o numai de aceea pe Alice să-l însoţească azi la bal, pentruca s'o aibă pe lângă el ca mijloc de apărare, căci probabil că presimţise primejdia!

Un fluierat lung, ascuţit, răsună prin seră. Deodată oamenii poliţiei se fariseră prin apropierea vilei făcă dela semnalul luminos al detectivului, trebuia ca ei să fie aci în clipa următoare.

Se şi aude zăngănitul geamurilor.

Hartenberg dă drumul Arankăi; nenorocita cade horcăind, jos.

Nu e de pierdut nicio clipă, altminteri izbânda e din nou de partea ticălosului!

Răsună împuşcături... doi trei poliţişti năvălesc înăuntru. Se trag uimiţi îndărăt, la vederea Rajah-ului indian. Unul din ei ridică chiar revolverul, crezând că are în faţa lui vreun complice de-ai lui Masca-Roşie deghizat ca indian.

— Eu sunt! strigă detectivul. După mine! Masca-Roşie e în sală!

In vremea aceasta au mai sosit trei agenţi secreţi, cari, de asemenea, o lasă pe Aranka să zacă pe jos însângerată. Ochiu-de-Pisică o fi ştiind mai bine ce-i de făcut în momentul de faţă!

Rajah-ul se repede pe gangul serei. Dincolo, în sală, muzica se întrerupe, un murmur înăbuşit de voci se aude până aici.

— Aha! Masca-Roşie dă alarma! strigă Ochiu-de pisică.

In clipa următoare, luminile se sting. Domnește un întuneric de mormânt.

Hartenberg scoate un blestem!

— Înainte! Altminteri e prea târziu! Deschideți felinarele oarbe!

Câteva lumini fulgeră prin întuneric.

In grup compact, cu revolverele gata de tras, polițiștii înaintează grăbiți. Nu se aude decât gâfâitul lui Hartenberg, care știe foarte bine ce este în joc azi pentru el.

Ajunseră la ușa sălii de bal. Dar... ce să fie asta? Ușa e încuiată!

Polițiștii nu șovăiesc decât o clipă.

— Spargeți-o! sună comanda.

Două, trei izbituri puternice cu un ghiveciu de flori și ușa cedează.

Dar ce se petrecuse în sală în vremea aceasta?

Tocmai începuse muzica să cânte un ceardaş săltăreţ, când, deodată, apăru presupusul baron Bergen, gâfâind, în mijlocul veseliei generale. Faţa îi era pământie, ca a unui cadavru, ochii-i păreau că aruncă scântei. Pe plastronul alb al cămăşii se vedea o pată roşie: sânge!

— Alice! strigă el cu un glas care covârşea totul.

Muzica conteni îndată şi toţi cei de faţă începură să strige.

Alice stătuse de vorbă cu prinţul Utaşin; se simţea acum pentru întâia oară fericită, cum nu se simţise de multă, multă vreme, căci domnul cel bătrân îi făgăduise doară să facă tot ce-i va sta în putinţă, ca să înlesnească unirea ei cu „dragul şi svăpăiatul său nepot".

In clipa aceasta o izbi strigătul lui Rammont. Sări în sus, îl privi, stând palid ca un cadavru sub candelabrul sălii, cu disperare, groază — cum le interpreta ea — în ochi!

Se smulse din mijlocul convorbirii, repezindu-se la el, urmată de prinţ şi de ceilalţi din juru-i.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Erwin! Ce s'a întâmplat? zise ea speriată la culme.

Dar Rammont o trase doar cu o mişcare sălbatică spre el, având încă în mână oţelul ucigător pătat cu sângele Arankăi. Privirea lui de şoim sbură în cerc deasupra complicilor săi, cari atârnau toţi parcă de buzele lui.

— Să se stingă lumina! strigă el cu glas pătrunzător. Suntem trădaţi! Aranka a fost judecată de mine! Toţi jos în gang!

Alice nu-l înţelese, căci îi atârna de braţ, ca ieşită din minţi.

— Dar ce să fie oare... Sfinte Dumnezeule! Erwin... Erwin!

Deodată se făcu întuneric beznă. Blesteme sălbatice, oameni alergând zăpăciţi încoace şi înco-

lo, uşi trântite... şi dintr'o direcţie oarecare se auziră şuierături ascuţite de ţignale.

— Cine întâlneşte pe Rajah să-l doboare! Este Ochiu-de-Pisică! răsună prin întuneric vocea lui Mască-Roşie.

Lovituri puternice duduiau în uşa sălii, care se năruie în clipa următoare şi lumina albă, tăioasă, a felinarelor poliţiştilor zvâcni prin sală.

Cei cari erau dintre iniţiaţii lui Masca-Roşie îşi făcuseră drum în învălmăşeală, spre o uşă mică, dosnică, înghesuindu-se şi luptând sălbatic să poată fugi mai repede.

Ceilalţi precum şi muzicanţii alergau încoace şi încolo, fără a putea înţelege ceva. Şi chiar dacă se apropia vreunul din ei de eşirea liberă încă, căpăta câte-un ghiont atât de straşnic chiar din partea vre-uneia din elegantele complice ale prinţului criminal, încât se retrăgea ameţit.

La lumina felinarelor poliţiştilor, Rammont văzu pe cei din urmă din banda lui dispărând pe uşa cea mică. El singur mai rămăsese în sală, cu Alice în braţe, ţinând în mâna dreaptă cuţitul. El era căpetenia întunecatei adunări, el trebuia să le acopere la toţi retragerea, pe cât îi sta în putinţă.

Fără îndoială că parcul era împresurat; ar fi fost o nebunie să se mai îndoiască de asta, dar chiar în momentul acesta critic Masca-Roşie nu socotea jocul pierdut.

Îşi închipuia oare cu adevărat Ochiu-de-Pisică că cel mai temut duşman al său nu şi-ar fi făcut pregătirile pentru orice eventualitate?

Bărbatul în costum de Rajah indian apare înaintea criminalului.

— De astădată ai pierdut jocul, omule cu mască roşie! Predă-te! strigă Ochiu-de-Pisică.

Încă mai străluceşte piatra trădătoare la pieptul Rajah-ului, trezind furia lui Rammont.

— Opreşte! strigă el cu glas răsunător, înfioră-

tor. — Înapoi cu voi! Altfel vă dau morții!

Cu mâna stângă o ține pe Alice, pe jumătate leșinată, iar cu cea dreaptă ridică revolverul. Pumnalul îi dispăruse în răscroiala vestei.

La lumina felinarelor, detectivul își recunoaște copila.

— Alice! strigă el din răsputeri. — Tu zaci în brațele unui criminal! Respinge-l!

Un râs bâtjocoritor îi răspunde, apoi fulgeră o împușcătură, descărcată de arma lui Rammont.

Hartenberg aude șuieratul glontelui aproape de tot de urechea lui. Însoțitorii lui se pregătesc să tragă... o secundă și Masca-Roșie trebue să cadă sub gloanțele polițiștilor!

Dar au pierdut, pe semne, din vedere rafinamentul îndrăzneț al bărbat.

Ridică pe sus trupul Alicei care stă atârnată de gâtul lui, ca un copil neputincios și plin de spaimă.

— Și acum împușcați-mă! zice el batjocoritor.

Ochiu-de-Pisică vede ochii plini de groază nebună ai fiicei sale, îndreptați asupra lui. Îl apucă amețeala. (Vezi ilustrația copertei).

Cu propria-i mână smucește în jos brațele polițiștilor.

— E fata mea... gloanțele voastre o ating întâi pe ea! gâfâie el. Nu trageți! Mizerabilul nu ne va scăpa în niciun caz!

Și, până ce Masca-Roșie să mai fi putut trage un glonte, protivnicii lui s'au despărțit și-l împresoară din trei părți.

Cu o săritură, strângând-o pe Alice la piept, Rammont dispare pe ușa care servise de refugiu complicilor săi, cari trebue să fie cu toții jos în camera secretă. Cu piciorul trântește înapoi ușa în țâțâni.

Pentru câteva minute și-a făcut loc, poate respira.

Trage mai departe, după el, trupul mlădios al fetei printr'un coridor scurt, spre o încăpere deschisă, slab luminată. Într'un colț, covorul e tras în lături; se arată un chepeng, prin care poate intra în adâncime.

Abia răsuflând, Rammont lasă pentru o clipă să-i lunece povara la pământ.

Dar iată că și fata își vine în simțiri. Cu priviri îngrozite, privește pe criminal.

— Erwin, m'ai înșelat! Toate jurămintele, toate încredințările tale nu sunt adevărate! Tu nu ești baronul Bergen. Ești Omul cu masca roșie!

Rammont o apucă de încheietura mâinii.

— Taci, nenorocito, că de nu, ești pierdută! gâfâie el. Dincolo se află tatăl tău, spion de poliție, omul în vestmintee indience! Da, trebue afli, eu sunt Masca-Roșie... dar te iubesc!

Ea se aruncă la picioarele lui, îi cuprinde genunchii, ultimul lui cuvânt a îndepărtat dela ea orice groază, orice silă. Îi e devotată cu trup și suflet, tremură să nu-i fie viața în pericol.

— Alice!.. Alice! se aude ea chemată, și-și astupă urechile, ca să nu înebunească.

Tatăl ei o cheamă doară de dincolo.

— Lasă-mă bătrânului de colo... lasă-mă... lasă-mă! imploră ea.

— Nu! Vei rămâne la mine, acum și 'ntotdeauna... căci tu m'ai salvat azi!

Și el vrea s'o tragă pe gura chepengului, s'o ducă peste scara cea mică, dar ea se opune.

Deodată un blestem sălbatic scapă de pe buzele lui Rammont.

Ușa de dincolo a căzut... Prea târziu... Polițiștii se și reped înăuntru!

Dar și nenorocita Alice vede aceasta. Ea știe că bărbatul pe care-l iubește, cu toate că o minte și o înșeală, e pierdut, dacă un înger nu-l salvează.

— Pentru ultima oară, mizerabile... predă te!

Liberează din mâinile tale pe nenorocita pe care mi-ai răpit-o! strigă Hartenberg.

Alice se ridică deodată. Ochii-i sunt pironiți asupra tatălui ei un oftat adânc îi se urcă din piept.

Dar apoi, văzând că trei revolvere sunt îndreptate asupra lui Rammont, strigă ca înebunită:

— Iartă-mă, Dumnezeule Sfinte... iartă-mă, Tată ceresc! Nu pot, nu pot să-l văd murind!

Și, întinzând brațele, acoperă cu propriul ei trup pe Rammont, pe al cărui chip scapără un zâmbet diabolic.

Polițiștii se retrag, uluiți. O apăsare a mâinilor lor și fata s'ar fi scăldat în propriul ei sânge. Dar chiar și acești oameni cu firea aspră șovăie.

Ochiu-de-Pisică știe că Mașca-Roșie i-a luat și acest unic copil; e mai mult decât dacă ar fi omorât-o. Se clatină ca lovit de trăznet.

Apoi însă, își amintește de acele cuvinte ale femeii din cabinetul șefului poliției, când ea încă nu știuse că el ar fi tatăl Alicei: „chiar de-ar fi să omoare pe propriul său copil, când e vorba de pus mâna pe un astfel de criminal!"

— Alice! strigă el abia respirând, vino încoace la mine, la tatăl tău! Omul de lângă tine ni se cuvine nouă!

Dar un zâmbet sfâșietor plutește pe buzele sărmanei fete. A și pus piciorul lângă Rammont pe prima treaptă.

Premiul de **500 LEI**, instituit de
Colecția celor 15 lei
a fost câștigat de
Plutonul regimentului 3 Grăniceri
Vladimirești (Caliacra)

Cereți mâine numărul 15 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Mă poți omorî, tată, dar și atunci tot lui îi voiu aparține! zice ea încet.

— Dacă-i așa... o să mă ierte Dumnezeu odată și odată... mori dar! spune el ca ieșit din minți.

Polițiștii privesc cu adevărată groază pe Ochiu-de-Pisică.

Hartenberg ridică revolverul, cu privire disperată, dar deodată-i se face negru înaintea ochilor... nu poate apăsa degetul pe trăgaciu: ochii copilului său îi iau orice putere.

In clipa următoare, Rammont și Alice dispar în adânc, și aproape tot atât de repede cade și chepengul.

La ce mai folosește că răsună câteva împușcături? Niciun glonte nu nimerește și, când polițiștii izbutesc să ridice cu forța chepengul, văd sub ei un gang întunecos.

Hartenberg se reazămă de perete ca ieșit din minți, și boldește ochii la polițistul de lângă el.

— A fugit... cu el? geme dânsul.

— Da... cine s'ar fi gândit la una ca asta! răspunde polițistul.

Hartenberg vâră revolverul în buzunar.

— Dacă nu izbutesc nici azi să prind banda, îmi pierd și postul și renumele! murmură el. — Propriul meu sânge mă distruge!

— Ei, ei, încearcă să-l consoleze un coleg, n'o fi chiar așa de rea situația! Cine ar fi în stare să-și doboare fiica cu un glonte?

Chepengul e deschis, primii polițiști se reped pe scară jos, în gangul subteran.

— Ii mai putem prinde, strigă în sus primul. — Intreaga vilă e împresurată. Parcul e plin de ai noștri. Dacă nu-și pun singuri dinamită, tot îi scoatem noi din gaura de șoareci de colo de jos!

Aceasta mai redă ceva curaj lui Hartenberg. Face o sforțare ca să-și revie.

— De acum nicio îndurare, nicio sovăială! scrâșnește el.

A ajuns și el în gangul de jos. Se află acum în coridorul ce duce spre camera secretă, în care locuise Alice. Ea însăși crezuse azi, firește, că se află în cu totul altă casă.

Polițiștii năvălesc înainte cu felinarele oarbe. Iată-i în fața unei uși în dosul căreia se aud voci.

— Aici s'a cuibărit cu banda lui! râde inspectorul polițienesc Moerner, care e încă în bluza de lucrător. — Acum o să-i putem lua îndată în primire. Câți suntem?

— Șase! răspunde Hartenberg, tare.

— E deajuns! Deschideți! De nu... forțăm ușa, strigă el cu glas puternic prin ușă.

Înăuntru se face tăcere.

— La naiba, ce s'o fi petrecând iar acolo? mormăie Moerner. Nu trebue să pierdem timpul. Hanke, înfige instrumentele de spargere în crăpătura ușii... așa!

Lemnul pârâie... încă o smucitură... Cu un strigăt, având pe obraz toate semnele groazei, omul se trage îndărăt, clătinându-se.

— Ce-i... ce s'a întâmplat oare? vrea să întrebe Hartenberg.

Dar nici n'apucă să vorbească, și pe după ușa pe jumătate năruită, răsună un duduit scurt, ciudat, misterios... apoi și restul ușii sparte sare în lături trosnind, iar polițiștii, presimțind instinctiv primejdia, se trag în lături, dar sunt trântiți la pământ ca spicele de către vijelie.

Un nor de aburi se revărsă peste ei și tavanele parcă se năruie, pământul se cutremură, ca și când ar vrea să se deschidă, ca să-i înghită pe toți.

Apoi se face tăcere..

Hartenberg e cel dintâi care se ridică din colțul lui. Din pricina aburului nu poate încă recu-

noaște nimic, dar încearcă cel puțin să se facă înțeles de către polițiști:

— Ei, inspectore... Hanke... hei, mai trăiți sau v a măturat vijelia?

Din diferite părți vine răspunsul. Ce-i ciudat, e că niciunul din oamenii poliției n'are vreo rană mai grea, cu toate că toți au fost trântiți la pământ cu mare putere.

Acum începe să se risipească și norul greu de aburi. Dar nu; e fum! Arde în ochi! Ce naiba s'o mai fi întâmplat pe aici?

Fără a lua în seamă primejdia ce-i mai poate pândi, polițiștii se reped totuși înainte în gang.

Hartenberg, care și-a pierdut turbanul indian, e iar primul.

Acolo unde se aflase ușa încuiată și apoi forțată de Hanke, oamenii se trag înapoi, nu puțin surprinși.

Ușa a dispărut, dar ceea ce văd e un morman oribil de dărâmături și scânduri, mobile sparte și o parte a tavanului. De vreo intrare oarecare, nici urmă.

Moerner apucă de braț pe Hartenberg.

— Ce-o fi însemnând asta? exclamă el, gâfâind.

Detectivul își trece mâna peste frunte.

— Câinele mi-a scăpat și de astădată! A purtat de grijă ca să nu-l mai urmărim!

— Ce vrei să crezi, oare, cu asta?

— Nu vezi și d-ta? A pus pur și simplu dinamită sau vreun alt explosiv în odaie... ca să sară în aer!

— Dar el... el însuși și toți complicii săi? Trebue să fie mulți la număr? întreabă inspectorul încă buimăcit.

Detectivul întoarce spre el chipu-i aspru.

— Sau sunt îngropați sub dărâmăturile astea... sau — și aș paria mai curând pe această

din urmă părere — sub conducerea individului cela şi-au croit o cale de ieşire pe care noi nu le-o putem tăia, aşa, cu una, cu două!

— Să fi izbutit chiar una ca asta, Masca-Roşie?

— Precum vezi! Dar iată că începe să ardă! Dă un semnal... se mai poate stinge!

Hartenberg avea dreptate. De cum se apucară de lucru poliţiştii, flăcările se înăbuşiră sub apă.

Moerner luase în vremea aceasta, măsuri să fie arestaţi toţi cei cari se mai aflau sus în sală. Un număr de trăsuri îi duse la prefectura poliţiei. Dar li se dădu drumul chiar în noaptea ceea, dovedindu-se că n'au nicium amestec în crimele lui Mască-Roşie.

Aranka fu dusă la spitalul „Charité", în stare de arest. Oţelul ucigător al lui Rammont i se înfipsese adânc în piept, dar şi de astădată probabil că el cam tremurase... sau poate că furia pricinuită de trădarea ei îi răpise calmul obicinuit; cert era că ea trăia încă, chiar dacă starea ei părea foarte gravă.

Pe când jos în gangul secret, care dă în camera năruită, un număr de oameni lucrau spre a înlătura dărâmăturile, fie spre a găsi cadavrele banditilor, fie vreun drum nou, Hartenberg, căruia-i se raportase prinderea lui Joe, porni grăbit, însoţit de doi poliţişti, spre locul din parc, unde zăcea omul de încredere al lui Mască-Roşie.

Un om rămăsese de pază lângă el, pentru orice eventualitate. Nu fără dreptate sperase Hartenberg că omul acesta i-ar putea da indicaţii importante, atât asupra lui Mască-Roşie cât şi asupra acestei case, în care se mutase de curând falşul prinţ Utaşin şi care fusese, în orice caz, amenajată pentru scopurile bandei.

Dar aci îl aştepta o nouă surpriză.

Ajunsese cu cei doi polițiști la locul luminat de lună, unde trebuia să zacă Joe.

— Așteaptă, băiețele, răde mănios unul dintre polițiști. — Ai să ispășești tu pentru toți ceilalți!

Dar unde-i omul de santinelă? Să fi fugit? E aproape inadmisibil, de vreme ce criminalul legat cobză, zace întins în iarbă!

Hartenberg a aruncat o privire repede în jur-i. Apoi își deschide felinarul.

Se apleacă asupra trupului întins pe iarbă.

Dece o fi rămânând omul atât de nemișcat? Doar n'o fi dormind!

Îi scapă un blestem pe jumătate înăbușit.

Cei doi polițiști se apropie, consternați, presimțind ceva rău...

— Colegul nostru! zice cu glas înăbușit Har

tenberg. — E mort! Sugrumat cu o curea de piele, care a fost aruncată asupră-i de peste tufiș!

La lumina felinarului orb, ei văd fața descompusă a polițistului și gura lui pe jumătate întredeschisă, ca pentru a striga.

— O victimă a neprevederii sale, murmură Ochiu-de-Pisică.

— Cum să fie cu putință aceasta? întreabă un polițist, destăcând latul de piele din jurul gâtului nefericitului lui coleg.

Detectivul stă mohorât înaintea lor.

— Totul mi se limpezește. Unde e mantaua omului? Masca-Roșie i-a luat-o ca să poată scăpa mai ușor. Și acum mai știu că nu zace sub dărâmături, că s'a strecurat foarte repede afară din casă. El însuși s'a încărcat cu această nouă crimă...

Faptul însă care rămânea: sentinela era moartă, iar omul pe care-l păzea fugise.

Intors iar la vilă, Hartenberg găsește în odaia groaznic devastată, aceea în care locuise Alice, ieșirea secretă, o gaură în perete, acoperită prin niște scânduri.

Explozia care a smuls podeaua, aruncând-o în tavan, a scos la iveală și intrarea aceasta. Polițiștii se târăsc sub conducerea lui Hartenberg, în gaura din pământ. Nu e făcută de multă vreme, se vede foarte deslușit aceasta. Tavanul și pereții laterali sunt propțiți în scânduri sau bârne.

Masca-Roșie ar fi putut prea bine să facă să se surpe și gangul acesta, scoțând doar o bârnă din loc, dar misteriosul bărbat socotea că asta nici nu merita osteneală.

Chiar atât de repede doar nu-l puteau urma agenții!

După câteva minute, Ochiu-de-Pisică ajunse la un canal uscat al fostei canalizări. Probabil că ducea sau aproape de tot de poartă, ori undeva sub pământ, prin apropierea parcului.

Urme de paşi în pământul mocirlos arătau deslușit, spre care direcție se îndreptase banda..

— Ei, am ajuns! zice Hartenberg gâfâind.

Şi arată câteva trepte stricate, ce duc în sus. Se cațără cu toții pe ele, căci aerul de aci, de jos, aproape că-i înăbuşe. Incă o cotitură... şi, pe o gaură semi-rotundă, Ochiu-de-Pisică vede luna pe cerul nopții.

Iată-l afară, urmat de ceilalți.

Se pomenesc într'un loc izolat al parcului; în apropiere curge noul canal. Apa se izbeşte, plescăind, de pereții canalului. Cât despre banda de criminali, firește că nu-i nimic de văzut nici de auzit. Au dispărut cu toții de mult.

Dar acum se ştie cum au scăpat ticăloşii. Pe aci au ieşit din adânc, aci a predat probabil Masca-Roşie unui tovarăş pe Alice leşinată, şi pe când cu toții se urcau într'o barcă pe care o ținea pe după un tufiş pentru asemenea eventualitate, Masca-Roşie s'a dus de şi-a adus din parc, complicele prizonier.

Trăsătură cu trăsătură, le expuse Ochiu-de-Pisică întreaga stratagemă.

— Acolo-i cârligul pentru lanțul bărcii... aci în pământul moale urmele pantofilor săi de lac... colo ramurile frânte.... iar că purta o ființă leşinată cu el o dovedesc urmele unui trup omenesc, îndată lângă intrare. Probabil că o lăsase jos.

Poliţiştii stau în jurul lui, consternați.

Ce-i de făcut? Nu pot nici măcar să-i urmărească pe apă, căci le lipseşte o barcă şi tocmai în partea asta parcul nu fusese supraveghiat.

Cu capul plecat, mormăind cuvinte neînțelese, Ochiu-de-Pisică păşeşte înapoi spre vilă. Inc'odată a triumfat asupră-i Masca-Roşie!

CAP. 24

Ingerul cel bun

— Hei... vizitiu! se aude strigat, deodată, birjarul care moţăie pe capră.

Trăsura lui închisă aşteaptă de mai bine de un ceas în locul acesta singuratic.

El deschide ochii şi vede în lumina cea slabă care domneşte aici, un poliţist care ţine în braţe o doamnă.

— Eşti aici ca să dormi, sau ca să duci muşterii? se răsteşte la el domnul. Porneşte! Doamna asta tânără e rănită. Trebue dusă la secţia 63-a. Hai! Grăbeşte!

S'a şi urcat cu povara în trăsură şi birjarul, trezit deabinelea, dă bice Rosinantei sale.

Tot mai mult se apropie de secţia 63-a. Dac'ar fi fost vreun altul decât un agent poliţienesc, care să se răstească aşa la el, şi-ar fi văzut el nasul! Dar aşa! Văzuse doar uniforma, nasturii lucitori ai mantalei. Destul de caraghios, că domnul poliţist îşi încheie mantaua până la gât într'o noapte ca asta.

E smuls, deodată, din şirul gândurilor sale. Bate cineva din interiorul cupelei. Goreşte caii şi se dă jos de pe capră.

Dar iată că portiera trăsurii se şi deschide şi capul poliţistului se iveşte.

— Doamna şi-a venit în fire şi mi-a spus unde-i locuinţa părinţilor ei. Nu trebue să ne mai ducem la secţie. O duc eu îndată sus la ea. Vino mâine dimineaţă să-ţi iei banii. N'ai decât să întrebi de locotenentul de poliţie Falke.

Vizitiul clatină din cap. E bucuros să se ştie scăpat de poliţie. Cu de-ai de ăştia ai numai bocluri!

Domnul cu tânăra au coborît din trăsură. Ea tot nu pare încă să-și fi revenit deabinelea, dar când vrea și birjarul să privească fata, care părea neînsufletită, polițistul se răstește la el furios:

— Cară-te, la naiba... **allons!**

Mormăind și mai apoi înjurând deabinelea... la o bună bucată de drum de acolo, birjarul pornește în goana cailor.

Omul, care a cuprins cu amândouă brațele pe tânăra cea leșinată, privește dealungul străzii. Nimeni pe drum! Bine! Cunoaște doar regiunea; de aceea a și cerut birjarului să oprească aici.

In clipa următoare, și-a ridicat din nou povara și pornește mai departe. Pași se apropie; se retrage repede în bolta unei porți.

Un polițist trece... dar nu observă nimic.

A plecat!

— Asta a trecut destul de *bine!* îngână cel chincit pe gang.

Pornește și mai repede acum și iată-l că și-a ajuns ținta: Birkenstrasse. Încă vrreo câțiva pași și a dispărut într'un gang întunecos.

Fațada casei arată, în lumina felinarului de peste drum, o firmă: Hotelul „La Bradul Verde".

Dar omul nu se folosește de intrarea principală, ci de o ușă laterală, ce duce într'o curte întunecoasă.

Chiar și în întunericul acesta el își găsește calea, deși tocmai aici ar fi fost nevoie de ochi de pisică.

Iată-l ajuns la o ușă, dar care nu cedează la sgâlțâiturile lui.

Ce ghinion! N'are cheia la el, așa că trebue să se întoarcă iar, până la o fereastră închisă cu oblon, unde bate de câteva ori într'un chip deosebit — tac-tac-tactactac!

O rază de lumină țâșnește de sub oblonul întredeschis.

— In sfârșit! murmură omul.

Ușa de adineauri se deschide și pe prag se ivește patronul „Bradului Verde". In mână ține o lumânare și, cum își adumbrește ochii, în întuneric, și întreabă: „Cine-i?" primește răspunsul:

— Stinge lumina! Imi trebue numărul 18. Ia-o înainte!

Și se și făcu îndată noapte neagră. Omul dispare. O scară scârțâie, deoparte se află coridorul luminat, care duce spre câteva camere ale hotelului. Patronul bâjbâie însă mai departe în direcție opusă.

Apoi se aude o cheie într'o broască și amândoi intră într'o odaie.

— Totul e închis, se aude un răspuns.

— Nimeni nu-i găzduit pe alături? Cum se poate?

Se face lumină și patronul rămâne cam năucit, văzând pe mosafirul său nocturn, aducându-i o ființă neînsuflețită în casă.

— E moartă? bâlbâie el, scărpinându-se pe după ureche.

— Prostii! îi răspunde cel întrebat. — Adu o sticlă de vin, dar de cel mai bun care se află în pivnița de otrăvuri. Sunt ca măcinat. Poate că mai capăt vreo vizită. Și, de altminteri, e cu putință să mai dispar chiar în cursul nopții.

Patronul se uită cu coada ochiului spre tânăra cea frumoasă, pe care omul cu mantaua o depune pe patul din camera vecină și în momentul în care acesta iese din nou, patronul exclamă cu glas răgușit:

— Sfinte Dumnezeule! N'ei fi cumva d-ta vreunul din cei mari dela poliție?

Abia acum a observat că mantaua e polițienească.

— Poate ca în curând să solicit un astfel de post;

deocamdată, mi-am împrumutat obiectul ăsta, răspunde străinul.

In acelaşi timp omul îşi desface mantaua pe care o aruncă împreună cu chipiul, pe un scaun, într'un colţ.

Este Masca-Roşie!

Patronul a părăsit camera. Rammont întinde urechea spre camera alăturată şi clatină din cap.

— A fost prea mult! Nu se trezeşte ea aşa de repede! Cu atât mai bine! In vremea asta, pot să mai văd ce am de făcut.

Se întinde şi-şi deştepeneşte oasele.

— Sunt deşelat! râde el, sinistru. — Dar a fost iar o ispravă, care m'a amuzat. Dar că m'a putut prosti câinele de detectiv cu înscenarea lui şi din pricina lui mi s'au evaporat cele două milioane ale bancherului, asta, pe toţi dracii! mă face să turbez! Ce-aş putea face ca să pot pune mâna măcar pe bani?

Se plimbă întunecat prin odaie. Gândurile şi combinaţiile lui se fugăresc unele pe altele.

— Dacă nu m'aş fi lăsat prins de comedia ceea cu diamantul, aş fi putut încasa mâine dimineaţă milioanele şi să plec neîmpiedicat de nimeni din Berlin!

Apoi, îşi dete din nou pe spate capul şi, printre buzele-i fin arcuite, se ivesc dinţii lui albi, puternici.

— Hahaha! Dar la urma urmelor tot a fost nostim, cum le-am jucat farsa ălora de colo şi cum ne-am furişat pe sub pământ ca sobolii! Şi am calculat exact când am presupus că-l prinseseră pe Joe; altminteri, ar fi dat la timp semnalul!

Zăreşte mantaua poliţienească din colţ şi câteva minute stă de-şi muşcă buza.

— N'a mers altfel! Nu e el întâiul şi nu va fi nici ultimul! Lupta va urma între mine şi ceilalţi

din partida adversă, atâta vreme cât voiu fi în stare să-mi mişc braţul.

Se aude un bâjbâit la uşă. E patronul. Aduce o sticlă din cel mai bun vin al său şi o farfurie cu mezeluri. Când vine „omul fără nume" la el, atunci pică un câştig bun.

— Mai poruncîţi ceva? întreabă el.

— Nu... hârtie şi cerneală ai? Bagă de seamă, dacă bate cineva iar în oblon, lasă-l să intre! Şi ţine-ţi gura... oricine ar întreba ceva! Cea mai mică trădare şi „Bradul verde" şi-ar putea căuta alt patron! Pe cel vechiu l-am redus la tăcere, la repezeală!

— Puteţi fi fără de cea mai mică grijă, bâlbâie patronul, înfricoşat.

Masca-Roşie se aşează la masă şi dă pe gât un pahar de vin.

— Trebue să-mi întăresc puterile; în noaptea asta mai e mult de lucru, își zice el, clătinând din cap.

Ciudat, aceleași mâini albe, cari au dat dovadă de o putere atât de surprinzătoare, când se încleștaseră pe după gâtul unui om, se pricep și să mânuie cu eleganță cuțitul și furculița!

Fața lui Masca-Roșie se calmează tot mai mult. Mănâncă tacticos și cu plăcere cele servite.

Deodată se anunță o vizită.

Rammont se ridică foarte calm și încuie mai întâi ușa alăturată. Apoi deschide.

Intră Joe. E în costum de comisionar. Trăsăturile-i dovedesc că pe lângă el evenimentele din noaptea aceasta n'au trecut așa de lin ca pe lângă maiestrul său.

— Iată-mă, maiestre, nu mai e niciun pericol, zice el repede. Toți ceilalți sunt în siguranță.

— Bine! Șezi! Aș vrea să-mi isprăvesc mâncarea; munca de azi n'a fost tocmai ușoară și mai am una strașnică de dus la capăt! zice Rammont.

— Vrei să mai ieși în astă seară, maiestre? Dar e în picioare toată poliția!

— Cu atât mai mult! Pe mine nu pun ei mâna... și am de lucru!

Joe privește pe șeful său, plin de admirație.

— Tare-aș vrea să am curajul și agerimea ta, maiestre; m'aș lua la întrecere și cu diavolul! înjură el.

Masca-Roșie spune, așa, în treacăt:

— Atunci, probabil că nu ți-ai fi dat în petec ca'n noaptea asta! De n'aș fi fost eu, ai fi stat acum la răcoare și le-ai fi putut chiar da informațiuni!

— Mai bine mi-aș fi tăiat limba. Îți datoresc viața mea, maiestre, și n'am s'o uit niciodată! M'ai chemat încoace. Ce am de făcut?

Masca-Roșie privi un moment în gol, apoi dădu din cap.

— Dă-mi tocul și hârtia de pe masa de colo... nu, lasă! Copoii ăia afurisiți caută să se informeze din orice. Ia bine seama, ce-mi trebuie. În cel mult o jumătate de oră trebue să am aici obiectele. Banii n'au nicio importanță în chestia asta.

Joe ascultă atent ce-i spune maiestrul, apoi se ridică.

— În cel mult o jumătate de oră, sunt iar aici, zice el. Ingăduie-mi doar o întrebare, maiestre: Vrei într'adevăr s'o iei cu tine... pe fată? Singur e cu mult mai ușor de fugit; e doar o povară!

— Te-am întrebat eu cari sunt părerile tale? Când întocmesc eu un plan, știu și de ce îl fac. Tăcere! O aud trezindu-se... șterge-o de aici!

Joe se furișează repede pe ușă afară.

Masca-Roșie deschide încet ușa spre camera alăturată. Prin raza de lumină ce se răsfrânge acolo, vede pe Alice întinsă în pat.

Sărmana s'a ridicat pe jumătate și privește zăpăcită în juru-i.

— Unde... mă aflu oare? îngână ea.

Cereți mâine numărul 16 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, București Calea Victoriei 5.

Rammont se apropie de ea. A luat lampa de pe masa primei camere și ea îl recunoaște.

Își acoperă, scâncind, fața, cu amândouă mâinile, și face o mișcare, de parc'ar voi să fugă.

Rammont a observat toate acestea. Scoate și el un oftat, pentru ca apoi să cadă pe un scaun de lângă pat.

— Urăște-mă, Alice, disprețuiește-mă, știu că sunt un mizerabil, un om pierdut! îngână el, cu buzele zvâcnitoare. — De ce n'ai lăsat cale liberă tatălui tău, spionul poliției, care s'a furișat în casa prințului ca Rajah indian? Îndreptase doară arma spre pieptul meu, s'ar fi răzbunat — și tu ai fi acum liberă!

Alice boldește ochii la el. Își ține tâmplele în mâini. Omul care stă în fața ei pe scaun e un cri-

minal; o știe de acum fără nici-un dubiu. Și totuși l-a ocrotit, chiar ea împotriva tatălui, care voia să-l prindă, a fugit cu el, s'a făcut complicea lui!

Cum o să se lovească cu pumnii în cap bătrânul ei tată, care nu e un criminal, ci în slujba poliției secrete, și cum o s'o blesteme pe Alice a lui!

Un fior scutură trupul mlădios al fetei.

— Erwin... Franz... Dumnezeule îndurător! geme ea. — Cum să-ți zic? Nu știu unde mi-e capul.

Masca-Roșie își ridică ochii, acei ochi mari, adânci, cari pătrund până în fundul sufletului Alicei.

— Fă ce-ți dictează inima, Alice! Orice crimă aș fi făptuit, una trebue să mă crezi: că te iubesc! Dar știu bine că nu pot încătuşa viața ta abia înmugurită de a mea. Depinde de tine să pleci de aici... drumul e liber, n'ai decât să poruncești și te părăsesc, iar patronul casei acesteia îți face rost de o trăsură, cu care să poți pleca acasă.

Sărmana tremură de durere.

— Acasă! Eu mi-am pierdut și căminul și totul, de vreme ce am ales între tine și între tatăl meu! spune ea cu tristețe.

Și apoi exclamă ca înebunită:

— Erwin, o, Dumnezeule! De ce a trebuit să ni se încrucișeze drumurile? De dragul tău am alungat dela mine și ultima afecțiune sfântă pe care o mai posedam, aceea pentru tatăl meu! De ce-mi spuseși că ar fi un criminal?

— Nu știam alt mijloc cum să te cuceresc, Alice!

— Și miile celea multe din biroul lui?

El rostește cu greu:

— Le-am pus eu acolo, ca să te conving pe tine!

— Atunci... ești tu însuți falsificatorul!

— Sunt un izgonit de oameni și de Dumnezeu, Alice! Am avut și eu o mamă, dar m'a dat pe

mâna străinilor, nu s'a sinchisit de mine, şi când m'am făcut mai mare, s'a cuibărit în mine o ură nebună împotriva a tot ce e bogat, vesel şi fericit. Nicio mână blajină nu mi s'a pus pe frunte, ca să potolească furtuna din sufletul meu! Da, trebue să ştii totul, totul! Mă numesc de fapt. Hector Ramment, dar baronul de Bergen era tatăl meu... o poveste lungă, pe care am să ţi-o povestesc mai târziu. Am cunoscut pe fiul lui, pe fiul lui legitim, pe care el nu l-a mai văzut de asemenea de ani de zile şi pe care acum voia să-l reprimească. Semănând foarte mult, şi furându-i tânărului conte — care aştepta la Paris veşti dela tatăl său — toate actele, m'am instalat aci la palatul Bergen. Bătrânul m'a recunoscut... de fapt chiar sunt fiul său, ca şi celălalt, şi jocul mi-a reuşit... până aseară. Tatăl tău, pe care ei îl numesc Ochiu de-Pisică, mi-a dat de urmă şi voia să mă prindă la prinţul Utaşin!

— Dar prinţul ce rost are? geme Alice.

— Face şi el parte din grupul amicilor mei secreţi.

— Vasăzică, şi el şi toţi domnii aceia grăbiţi... numai răufăcători?

— Am vrut să mă cotorosesc de ei, cât s'o putea mai repede, dar soarta a hotărât împotriva mea. De ce să te mai silesc, să te chinuiesc mai departe? S'a sfârşit farmecul cel scurt. După ce te vei fi întărit puţin, te poţi întoarce la tatăl tău, care e în acelaş timp şi cel mai vajnic duşman al meu; îi vei implora iertare, căzându-i la picioare şi... mă vei trăda! E doară datoria ta de copil!

Sărmana fată lunecă pe jumătate de pe pat. Toată fiinţa îi e într'un sbucium îngrozitor. Nimic în lume n'ar fi abătut-o de pe făgaşul dreptăţii... şi acum nu resimţea decât o durere negrăită, o milă supraomenească pentru omul de lângă ea, pe care-l iubea, de care nu se putea despărţi nici

acum, cu toate că era unul din cei esclusi din sânul societății...

— Franz, Franz! izbucnește ea în hohote de plâns. — Lasă-mă să-ți spun așa, căci acesta e numele pe care l-am auzit dela tine! Ce-i de făcut? Indură-te, arată-mi o cale pe care să pot apuca!

— La tatăl tău! zice el respirând greu.

Ea clatină sălbatec din cap.

— Nu pot... nu mai pot! Dacă te pierd pe tine, sunt nenorocită și distrusă!

— Alice! exclamă el, înviorat. Rămâi atunci la mine, rămâi! Fă din visul unui om pierdut o realitate! Fii îngerul meu cel bun, rămâi lângă mine! Înapoi nu mai pot da! Dar unele se pot îmbunătăți, dacă ai fi tu în preajma mea, dacă aș ști că există o singură inimă care să creadă în mine, care nu mă părăsește chiar dacă ceilalți toți din jur mă părăsesc descurajați!

A pus mâna pe umărul ei gol, îi trage apoi brațele spre el; dar ea vrea să se smulgă, o voce îi sună la ureche: „Salvează-te! Nu-l crede! Omul acesta e un vampir, care bea sângele tău roșu... fugi de el!"

Dar buzele lui calde se lipesc de gura ei... ea îi e robită, fără de mântuire!

— Vrei să rămâi la mine, Alice? șoptește el.

Ea plânge amarnic.

— O, aș vrea să mor, ar fi cu mult mai bine pentru un biet obiect fără de conștiință ca mine! Bunul meu tată! Nu mai trebue să mă arăt niciodată... niciodată înaintea ochilor săi! Franz... încă odată, spune-mi: E oare prea târziu pentru tine ca să te abați din calea greșită pe care ai apucat? Nu poți spera grațiere, îndurare, dacă te-ai înfățișa de bună voie judecății? Aș îndura cu tine orice lipsă, orice rușine, te-aș aștepta, dacă te-ar arunca în închisoare! Iubitul, bunul meu Franz, fă-o de dragul meu.

Rammont zâmbește dureros.

— Îți mulțumesc, Alice, dar e cu neputință. Chiar de-ai vrea să mă aștepți până ce ți-o încărunți părul, până ce și ultima suflare a pieptului tău va fi stinsă... jertfa ta ar fi zadarnică. Sunt învinovățit de a fi omorât un om... a fost o luptă pe viață și pe moarte! El sau eu! Dar sentința ar fi fost: moarte de mâna călăului! Să-mi pun eu capul pe eșafod, Alice?

Ea nu poate decât să-l cuprindă și mai tare, strigătul de groază îi rămâne în gâtlej.

— Atunci rămâi și fugi încă în noaptea asta cu mine! zice el.

— Incotro oare?

— Ne ducem în străinătate, unde vor veni pe rând și tovarășii mei. Firește că nu știu încă dacă în noaptea asta vom putea ajunge mai departe decât afară din Berlin. Dar lasă asta în grija mea. Inainte de toate, e chestie de o deghizare bună. Ești pregătită și la asta, Alice?

Ea își sprijină căpșorul înfrigurat de mâna lui și șoptește:

— Orice, dacă rămâi lângă mine!

Acum, el știe că a învins și o privire triumfătoare alunecă peste trupul fraged, frumos, dela picioarele lui.

Ii apare ca o minune și lui, omului care cunoaște totuși femeile! Ființa aceasta naivă, pe care el a amăgit-o, căreia i-a luat și tată și cămin — căreia i-a mărturisit deschis că e un criminal — nu se poate smulge de lângă el, pentru că iubește, supra-omenește, uitând toate celelalte.

Rammont tresare ușor. A auzit un hărăit la ușa antreului... Joe se va fi întors.

— Un moment, Alice! unul din prietenii mei îmi aduce vești și, probabil ,și alte haine, pentru tine și pentru mine! zise el grăbit.

A și ieșit cu lumina, trăgând ușa după el. A-

poi, afară, deschide. E Joe. Aduce un pachet mare pe care-l pune pe un scaun.

— Am îngrijit de toate, maiestre! A mers cam greu, dar banii şi-au făcut efectul!

Rammont îi face semn să vorbească încet. Apoi desface sforile cu cari e legat pachetul.

Iese la iveală un costum complect, bărbătesc, o pălărie moale şi un pardesiu negru, apoi şi o toaletă de damă, cam demodată, cu o pălărioară de dantelă, de acelea pe cari obişnuiesc să le poarte încă doamnele bătrâne din provincie. Două peruci, amândouă albe, şi o barbă de aceeaşi culoare, complectează toaleta. Intr'o cutiuţă, agrafe şi substanţe de lipit.

Masca-Roşie dă din cap.

— E bine! Totul în regulă! Noapte bună! Vezi de scapă! De azi în două săptămâni veţi găsi parola mea la oficiul poştal parizian cunoscut de voi. O să ştiţi atunci, unde sunt şi ce va mai fi de făcut.

Intinde lui Joe mâna, pe care acesta i-o strânge mai multă vreme într'a sa.

— Maiestre, aşi prefera să rămân cu tine! zice el.

— Nu se poate acum, băiete! Ne vedem noi iar în curând, sper!

Joe a plecat. Nici el nu vede în Masca-Roşie pe criminal; îi admiră doar geniul.

Rammont încuie iar uşa şi apoi trece în camera alăturată. Exact după treizeci de minute, o pereche ciudată părăseşte camera aceasta. El, un barbat mai în vârstă, cu părul alb şi barba de asemeni, are aspect de profesor din vreun oraş de provincie. Pălăria moale şi-o ţine cam stângaciu în mână şi ajută însoţitoarei sale să-şi înoade sub bărbie panglicile de dantelă.

E şi ea bătrână: un obraz rotund, drăguţ, cu şuviţe cărunte ce-i acoperă fruntea şi tâmplele;

sprâncene sure, cearcăne ușoare în jurul ochilor. În mâini mănuși negre de mătase.

— Nimeni nu ne va recunoaște, Alice, fii curajoasă, și putem lupta împotriva întregii poliții; iar până să prindă cineva de veste, noi am și dispărut cu trenul de dimineață. Bunul Joe a îngrijit chiar și de hârtii, le am în buzunarul pardesiului.

O așează pe însoțitoarea lui pe un scaun, căci o zguduie hohote de plâns. Apoi sună.

Iar hârâitul convențional la ușă.

Patronul hotelului a și venit.

Cu ochii larg deschiși, se trage îndărăt, văzând perechea cea străină.

— Doamne... cum de ați ajuns d-voastră aici? se bâlbâie el.

Rammont schimbă cu el câteva cuvinte, dar atât de încet că Alice nu poate înțelege nimic. Ea vede doar că patronul dă din cap și că vără o bancnotă de o mie în buzunar.

Apoi pleacă repede.

— Și acum, vino, Alice! zice Rammont. Trăsura o să și fie la scară până ajungem noi jos. Sunt servit repede aici!

Și într'adevăr, când ajunseră în curtea întunecată și păsiră în stradă pe sub gangul întunecos al unei porți, se și auzi o trăsură oprindu-se.

Masca-Roșie spune vizitiului numele unei străzi, se urcă cu Alice și pleacă.

— Un diavol și jumătate!! mormăie patronul, uitându-se după ei din firida unei ferestre.

CAP. 25

Vizita nocturnă

Trăsura se oprește într'o străduță lăturalnică. Rammont a făcut dinăuntru un semn birjarului.

— Așteaptă-mă aici, Alice! roagă criminalul

pe nenorocita fată care a renunțat la totul numai ca să-l urmeze. — In cel mult un sfert de oră sunt înapoi. Nimeni nu se va atinge de tine. Il instruiesc eu pe birjar!

Sărmana se agață de el.

— Franz, mi-e inima atât de strânsă! Ce ai de gând? De ce vrei să mă părăsești tocmai acum? strigă ea.

— Dar, prostuțo, o liniștește el, gândește-te că, înainte de a pleca din Berlin, mai am de rezolvat în toată graba unele afaceri importante. Până la trenul de patru dimineața trebue totul aranjat. Bizuie-te pe mine, mă întorc curând!

Strânge la piept trupul tremurând al fetei și coboară.

Iar schimbă cu birjarul câteva cuvinte. Omul îl înțelege cu atât mai bine cu cât Rammont i-a vârât în mână o monedă de aur.

— Să fiți făr' de nicio grijă, domnule! răspunde el.

Masca-Roșie privește în juru-i. Nu se poate să fi greșit direcția. Intr'adevăr, uite colo casa bancherului Grosser! Doar câțiva pași și Rammont a și ajuns la grilajul grădinii.

Privește cerul și zâmbește. Azi îi e și vremea prielnică. Nu-i lună pe cer. S'a înourat.

Infășurat în mantia neagră, a ajuns la o poartă care duce în parcul bancherului. Bogătașul e celibatar și, după cum știe și Rammont, n'are decât puțini servitori la el.

Masca-Roșie scoate repede câteva chei din buzunar; cât despre unealta lui din cel mai fin oțel englezesc, nu-l părăsește niciodată.

— Cele două milioane trebue să intre în stăpânirea mea, cu orice preț! mormăie el. — Imi trebue bani de drum!

Sărmana Alice nu bănuiește că iubitul ei, în

aceeași oră în care ea l-a urmat ca îngerul lui Bun, e pe cale să săvârșească o crimă.

Strada e goală, nici țipenie de om; departe, la o bună distanță, staționează trăsura lui Rammont a și descuiat poarta: o jucărie pentru el.

A intrat în parc. Deasupra-i a început să tune înăbușit, dar nu cade nicio picătură. Doar vântul șuieră și zgâlțâie pomii, cari văjâie jalnic.

— Așa-i bine! râde înfundat regele criminalilor, — vremea asta e tocmai pe placul meu.

Se apropie prevăzător de casă. Totul pare acolo adormit. Cine să stea de veghe așa de târziu?

Rammont dă târcoale casei, tot așa de prevăzător, furișându-se țiptil ca o pisică. Curând de tot a izbutit să stabilească cu precizie unde e situată odaia în care se află casa de bani.

Una din ferestrele acestei încăperi dă într'un balcon. Masca-Roșie măsoară din ochi depărtarea, apoi cercetează zidul și dă din cap mulțumit.

Cotoarele bătrâne ale viței sălbatice se înalță până sub balcon.

Mosafirul nocturn începe îndată să se cațere pe ele. În vântul, care zgâlțâie copacii, zgomotul acesta mic, aproape că nici nu se aude. Iată-l ajuns la capătul viței, care părăie cam suspect.

Deodată, o avântare îndrăzneață — și Masca-Roșie a ajuns la balustrada balconului. După o clipă, a și ajuns la ușa acestuia, se chincește și ascultă... liniște deplină peste tot. Nici măcar un câine nu pare să fie aici. **(Vezi ilustrația coperței).**

Începe din nou să lucreze la broască și izbutește s'o deschidă. Bancherul nu se gândește la vreo spargere, circumscripția de poliție e la o distanță de câteva străzi și apoi e și el în legătură telefonică cu acea circumscripție.

De sigur că Masca-Roșie nu știe de asta, dar nici aceasta nu l-ar fi reținut să-și încerce norocul.

O a doua ușă se deschide și mai ușor... și iată-l în așa numita cameră de lucru, pe care o părăsise mai acum câteva ore.

E dominat de vechea lui îndrăzneală. Bâjbâie pe pereți în căutarea comutatorului, pe care îl știa cam în partea ceea. Într'adevăr... o mișcare și camera de lucru a bancherului se umple de lumină strălucitoare.

Masca-Roșie privește în juru-i. Colo, în apropiere se află casa de bani pe care amabilul bătrân i-a descris-o atât de precis!

Dar unde doarme Grosser? Asta trebue s'o afle Rammont înainte de toate. Deschide încet ușa camerei alăturate... o încăpere elegantă! Merge mai departe, mereu în vârful picioarelor și iar deschide — aha, de astădată a dat de ce căuta!

Are în fața sa camera de dormit a bătrânului. E luminată de o lămpiță de noapte.

Masca-Roșie își alunecă privirile licăritoare către omul care doarme liniștit în perne.

L-ar putea suprima — cu o singură apăsare a mâinii l-ar putea trimite pe lumea cealaltă, dar strânge disprețuitor din buze. La ce munca asta inutilă! Deschiderea casei de bani e doar un joc de copil, în cel mult zece minute treaba s'a făcut și Rammont e în siguranță. Trage încet ușa după el, dar întoarce cheia. Așa... acum bancherul e încuiat și mâine n'are decât să bată până i-o veni servitorul. Masca-Roșie e ferit de orice surprindere!

Sigur de el, ca și cum s'ar învârti ca mosafir în cel mai distins salon, se întoarce în camera de lucru.

Se apucă îndată de treabă. Taie sârmele cu un cuțit ascuțit, sârmele subțiri electrice, ce i le-a arătat Grosser. Acum e sigur! Bancherul are dreptate, pe afară e greu de atacat casa, tăbliile de oțel sunt prea groase, prea puternice, dar cuvântul secret îi e doar cunoscut lui Rammont.

„Masca-Roşie".

Încă o mică sforţare şi uşa cea grea se deschide.

În ochii lui Mască-Roşie se aprinde o flacără demonică. Nu mai are decât să întindă mâna şi două milioane sunt ale lui! E un simţimânt ameţitor, care nu se poate asemăna cu niciun altul!

Afară cade un trăsnet. Geamurile zăngănesc, dar Rammont nici că se sinchiseşte. Râde singur.

— Iacă şi o mică geantă! Foarte drăguţ din partea dumitale, domnule bancher, mă voiu folosi numaidecât de ea! zice el.

Şi îndeasă în mica servietă pachetelele de bancnote de câte o mie, unul câte unul, numărându-le tacticos, de parc'ar fi fost vorba de o afacere în toată regula.

— E surprinzător de exact! În despărţitura astalaltă se află chiar şi un mic supliment — hm — omul trebue să ştie să profite de ocazie. În cazul acesta, nu trebue să atac îndată cele două milioane!

Mai face să dispară un număr de alte bancnote în buzunarul lui şi se trage îndărăt, zâmbind.

— Întotdeauna ordine! Să încuiem din nou casa, zice el.

În clipa următoare, cum vrea să-şi pue în aplicare gândul, răsună la spatele său un strigăt.

Se întoarce cu repeziciunea fulgerului şi boldeşte ochii la faţa descompusă de groază a bancherului. Grosser a intrat pe o uşă secretă, trezit de un tunet puternic. Intrarea aceasta îi era cunoscută numai lui şi servitorului său, şi ceea ce-l adusese mai ales în camera de lucru, era împrejurarea că visase că cineva ar fi voind să-i fure cele două milioane. La urma urmelor tot fusese un fapt uşuratic să lase acolo o sumă atât de mare.

Deschide uşa secretă... lumina orbitoare îl uluieşte.... şi vede într'adevăr un om lângă casa de bani.

Rammont scapă un blestem sălbatic. Ține la subsuoară geanta cu bancnotele. Privirea-i zboară spre balcon, ușa e întredeschisă. O săritură și a ajuns în prag!

Dar bancherul se uluise doar pentru o clipă; apoi, cum criminalul dă să fugă, se repede după el și-l înhață cu amândouă brațele.

Se 'ncinge o luptă scurtă. Grosser știe despre ce e vorba, căci vede geanta îndesată... caută să citească în trăsăturile bătrânului cu care se luptă; zadarnic: e un străin, un om care nu pare nicidecum un criminal! Dar hoțul cel bătrân are puteri uriașe; Grosser se simte răpus.

— Ajutor! Ajutor! strigă el.

Dar glasu-i abia de se aude prin bubuitul tunetului care se rostogolește pe întinsul cerului.

Dar... ce să fie asta? În lupta disperată a ce-

lor doi, Masca-Roșie își pierde deodată peruca și iese la iveală părul său negru, piepteănat cu cărare.

Bancherul se trage îndărăt.

Se apucă de frunte... nu-i acesta...

— D-ta, domnule baron de Bergen? strigă el.

Rammont face să-i dispară peruca în buzunar și respiră adânc.

— Admir spiritul d-tale inventiv, domnule bancher, zice el cu un zâmbet sarcastic, da, eu sunt baronul de Bergen, care și-a permis să-și ridice ceva mai devreme și personal cele două milioane ale sale!

Bancherul și-a revenit.

— M'ai jefuit D-ta! Sfinte Dumnezeule, parcă mi se ia o ceață de pe ochi... d-ta nici nu ești măcar adevăratul baron; celălalt este! D-ta nu ești altul decât Masca-Roșie!

— Și asta e exact, onorabile... și acum dormi liniștit mai departe! Masca-Roșie îți spune noapte bună!

Grosser se repede spre peretel Semnalul de alarmă! Apasă butonul... de sigur că-l vor auzi... au să fie îndată aici! Dar și Rammont ghicește ce vrea să însemneze mișcarea asta. Dintr'o săritură de pisică a ajuns lângă bătrân.... prea târziu, semnalul își va și îndeplini funcțiunea.

O lovitură de pumn trântește pe bancher cât colo... criminalul trebuia să-și facă doar puțintel loc, pe urmă tot scapă el. Grosser își adună ultimele puteri ca să ție pe mizerabil; doar câteva clipe încă și Masca-Roșie e prins!

Dar Rammont se răsucește cu dibăcie și privește țintă în ochi pe bătrân.

— Dă-mi drumul, că de nu, ești al morții! gâfâie el, cu obrazul descompus.

— Ba nu, te țin sdravăn, mizerabile! N'ai să-mi scapi! strigă bancherul ca înebunit.. — Ajutor!... Ajutor!

— Fiindcă nu vrei altfel..... eşti un prost ca şi ceilalţi, cari au ispăşit ca şi tine... na...

Bancherul scoate un strigăt şi cade înapoi.

Masca-Roşie i-a înfipt în beregată pumnalul.

Acum drumul e liber.

O clipă în urmă, arătarea de afară de pe balcon a şi dispărut.

După alte cinci minute, Rammont sare în trăsură, care porneşte îndată.

Masca-Roşie se ghemuieşte gâfâind într'un colţ.

— Franz!... Franz!... Ce s'a întâmplat? strigă Alice, cuprinzându-l cu braţele.

— Nimic, nimic, prostuţo! A mers totul de minune! Izbucneşte furtuna. Am alergat prea repede, atâta tot! Ia geanta asta şi păzeşte-o bine! Înainte de a ajunge la gară, mai am de rezolvat ceva... la palatul Bergen!

— Trebue cu tot dinadinsul, Franz? Primejdia e, de sigur, din ce în ce mai mare! zice înspăimântată sărmana fată.

— Trebue! răspunse el. Tu nu poţi face decât un singur lucru: să-mi urezi noroc şi izbândă!

— Asta o şi fac, Franz, pentrucă tu o vrei! şopteşte ea supusă.

Şi nu presimte de loc că e vorba de înlăturat în pivniţa palatului Bergen, o martoră incomodă, pe Margot, sora ei.

Cereţi mâine numărul 17 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Premiul de **500 LEI**, instituit de
Colecţia celor 15 lei
a fost câştigat de
Plutonul regimentului 3 Grăniceri
Vladimireşti (Caliacra)

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

CAP. 26

Un vampir

Palatul Bergen avea un mare număr de subterane, la cari puteai ajunge pe o scară lată, și, odată jos, te pomeneai în fața a două uși groase, ce duceau, la rândul lor, în două direcții opuse. Într'una din cele două părți, cea mai veche, care aproape că nu mai fusese folosită, zăcea biata Margot, într'o gaură înăbușitoare situată într'o înfundătură. O ușă groasă o despărțea de gangul de afară.

Încăperea n'avea nicio fereastră. Doar de sus, de deasupra ușii, cădea o lumină slabă, ce se revărsa înăuntru, venind din spre gang, ce avea la o oarecare depărtare o fereastră cu gratii.

Când o târâse Rammont aici jos, ea își venise în fire chiar în clipa când o trântise într'un colț. Avea pe dânsa doar lingeria și cuvertura pe care Rammont o aruncase peste ea. Atâta tot!

Margot observă cu groază unde se afla.

Un chip rânjind batjocoritor se aplecă asupra ei, astfel că ea sări în sus țipând și înfășurându-și trupul cu cuvertura.

— Vrei să mă omori, demon fioros... ucigaș al contelui... seducător al surorii mele? strigă ea.

El nu răspunse, dar întinse mâinile spre gâtul ei alb, ca s'o sugrume.

Ea se repezi spre ușă, strigând ajutor, dar nimeni n'o auzi.

In ultimul moment, cu moartea dinaintea ochilor, apucă o piatră, care se desprinsese din zidul cel vechiu, și în clipa următoare îl și izbi pe Rammont în frunte. Apoi, se trase îndărăt, rămânând cu arma aceasta în mâna dreaptă, iar cu cea stângă strângând pe trupu-i cuvertura.

Rammont se dădu înapoi amețit, scoțând un strigăt de furie, după care se năpusti afară, trântind ușa grea de stejar.

Margot era acum prizoniera lui. Strigătele ei nu puteau fi auzite, astfel că renunță repede la ele. Dacă n'o salva o minune, era pierdută.

Ceasurile se transformau în veșnicii, locul devenea mai înfiorător, vietăți scârboase se cățărau pe nenorocita fată și aerul amenința s'o înăbușe.

Să moară aici de foame și de frig, aici jos?

Câte ceasuri or fi trecut, nu mai putea ști, dar iată că în sfârșit — domnea noapte neagră — se apropiau pași.

— Ajutați-mă... ajutor! strigă ea cu glas vibrător.

Ușa se deschise, și apăru un om luminat de un felinar: o față albă, încadrată de o barbă cărunță, cu părul ciufulit, aruncând asupră-i priviri aprinse, demonice.

Margot își duse mâna la frunte. Acesta nu era un salvator, nu era nimeni altul decât — Masca-Roșie! Îl recunoscu după ochi, după expresia feței, cu toată deghizarea.

Rammont își potrivise din nou în trăsură, cât putuse mai bine, barba și peruca, dar neavând oglinda, e dela sine înțeles că exterioru-i nu era tocmai în bună rânduială.

Pe Alice o lăsase să aștepte în trăsură, spunându-i că are neapărată nevoie să se ducă la palatul Bergen. De altfel, nu se expunea la nicio primejdie, căci cunoștea toate intrările, avea chiar cheile, și la urma urmelor nu voia nimic altceva decât niște hârtii de care avea nevoie pentru călătoria lor comună.

Cu toate că era încă zguduită de spaimă, zbătându-se între sentimentele cele mai contrazicătoare, dar supunându-se și lăsându-se biruită cu toate

astea de demonii patimei, sărmana fată îl crezuse și de data asta.

Cum putea Alice, când el o rugase să-i ureze noroc la întreprinderea lui, să bănuiască, căutși de puțin, că era vorba de uciderea lui Margot, nefericita ei soră!

Masca-Roșie pătrunsese nestingherit în parc și intrase în palat. Totul zăcea în pace adâncă, nicăieri nu era de zărit o rază de lumină.

Bătrâna Fernbach, proxeneta aceea, care se afla în slujba lui, se dusese cu siguranță la culcare. Nici ea nu știa unde se afla Margot.

Regele criminalilor exercita o putere nelimitată asupra creaturilor sale. Nu le era îngăduită îndrăzneala să-l împovăreze cu întrebări indiscrete, sau să se intereseze cumva de soarta unui om pe care el l-a făcut să dispară.

Astfel pătrunse făr' de zgomot în interiorul marei clădiri și în primul rând, se îndreptă spre scara ce ducea în beciu.

La coborâre ,își lumină cu bricheta. Aci, într'o firidă, trebuia să se afle un felinar, pe cât știa. Îl găsi repede și-l aprinse. Cheile cele mari dela ușa mare de jos le ascunsese, la vizita lui de data trecută, într'un loc sigur din gang și acum le scoase la iveală.

Nu era absolut deloc turburat, doar puțin curios să știe ce se petrecuse cu Margot în răstimpul acesta.

Plăcut nu era, de sigur, adăpostul, mai ales că nu-i lăsase nenorocitei nici măcar vestmintele.

O asvârlise în pivnița aceea fioroasă așa cum o smulsese din camera de culcare, cu cuvertura de mătase pe ea.

Ea îl lovise în frunte cu piatra și asta îl făcuse să se retragă fără de voie. În după-amiaza asta nu voise să se ocupe de ea. Era în mâna lui, se putea juca cu ea ca pisica cu soarecele.

Dar lovitura cu piatra avea s'o ispăsească, era lucru hotărât. Acum trebuia să spele putina, căci mâine chiar, palatul Bergen va fi luat în primire de către noul său stăpân... dar pierderea celor două milioane, gentilul domn va trebui s'o înghită frumuşel, el sau bancherul!

Cu banii aceştia Masca-Roşie spera să poată rezista o bucată de vreme şi să-şi poată susţine întrucâtva şi complicii.

Mai avea la el pumnalul cel mic, pe care-l smulsese Arankăi şi pe care-l înfipsese şi bancherului în gâtlej. Dar aici jos voia să procedeze fără vărsare de sânge. Margot nici nu trebuia să fie găsită de către noul stăpân, deşi era probabil că acesta nici nu va ajunge vreodată în partea aceasta a pivniţelor. Şi chiar dacă da, Rammont cunoştea topografia locului; cunoştea o groapă în care ar putea svârli cadavrul bietei Margot.

Şi, cum se apropia de uşa închisorii ei, auzi strigătul ei de ajutor şi nu se putu stăpâni să nu râdă. Comedia — pentru el nu era nimic altceva decât o comedie — se va termina repede.

Cei doi vrăjmaşi se priveau acum ţintă.

Margot, cutremurându-se de groază, se îndeasă în colţ, vrea să scoată un nou strigăt de ajutor, dar spaima i-a paralizat limba.

Masca-Roşie închide încet uşa în urma lui şi se apropie de victima sa.

— Ei, cum îţi merge, frumoasă Margot? o ironizează el, ba chiar se şi aşează pe lada veche de scânduri, singurul obiect ce se află în încăpere.

Ai petrecut bine în răstimpul acesta? Ah, te miră înfăţişarea mea? O, Doamne, un om în situaţia mea trebuie uneori să se servească de asemenea mici trucuri. Nu trebue însă să te simţi atinsă de puţin stingherită.

Cu încetul, nenorocita îşi recapătă graiul. Mi-

zerabilul a venit ca s'o ucidă, de asta o încredințează privirea ochilor lui perfizi.

Și iar, ca și 'n altădată, ea ar voi să se agațe de viață, acum, când știe cine a săvârșit crima dela castelul Hohenegge și are dovezi sigure că Leonie, femeia aceea demonică, e în legătură tainică cu Masca-Roșie.

Cum ar fi fost altminteri posibile groaznicele întâmplări din ultimile zile și ore?

Se înfășoară și mai strâns în cuvertura de mătase; în tremurul ce a cuprins-o caută din ochi ușa; nu-i decât pe jumătate închisă.

Gândurile îi zboară prin capul îndurerat, cu repeziciunea fulgerului. De ce vine Masca-Roșie iar la ea și astfel deghizat?

S'a întâmplat ceva sus în palat?

Și e el baronul de Bergen? A izbutit oare,

să părăsească închisoarea — unde ea presupunea că el se află acum — ca să vie încoace?

Nicio mirare că nu putea găsi un răspuns la toate aceste întrebări, căci nu cunoștea adevărul.

Rammont izbucnește în hohote de râs.

— De ce privești așa disperată spre ușă, frumoasă Margot! Părăsește ori-ce nădejde de evadare. Data trecută ai avut amabilitatea să mă lovești în frunte cu o mică piatră de zid; a fost o lipsă de galanterie, mai ales că trebuia să mă duc la un bal foarte distins... și chiar cu sora d-tale Alice!

— Mizerabile! Sărmana mea soră tot se mai află în mâna ta? exclamă Margot. — Ce ai de gând cu ea? Vrei s'o omori și pe ea, ca și pe mine?

— Ce-ți trece prin minte, Margot! Ar însemna să nu am inimă în piept. Alice mă iubește doară! zice el râzând.

— E orbită; ea nu știe cărui vampir îi s'a aruncat în brațe!

— Și de astă dată ai nimerit greșit, odorule! o ironizează el. Alice îmi știe, în clipa de față, trecutul, știe că la Paris călăul așteaptă de mult, să mă ia în primire.

— Și... Alice... le știe astea? îngână ea.

— Pe cuvântul meu de onoare... da! Și ce crezi d-ta? Iubirea ei e atât de mare, că în noaptea asta, când iubitul tată al d-voastră, Ochiu-de-Pisică, detectivul cel mai temut al Berlinului, Sherlok Holmes-ul țării, voise să pună mâna pe mine, ea s'a dat de partea mea, mi-a salvat așa dar de bună voie viața!

Margot întinde brațele, ca și cum ar vrea, îngrozită, să înlăture un mare rău.

— Fost-a în stare Alice să facă aceasta? Nu, nu! Nu te cred! Minciună e fiece cuvânt ce-ți iese din gură! strigă ea, cutremurându-se. — Sărmana

mea soră Alice. Ar fi putut să cadă victima unui seducător mizerabil, dar ea i-beș e pe bătrânul nostru tată, ea are oroare de orice nelegiuire! Cum s'a putut ea alătura de d-ta, monstru cu chip de om?

El râde iarăși.

— Regret, Alice însă gândește cu totul altfel despre acest monstru! Ea vrea să devie îngerul meu cel bun! Ce nu-i în stare iubirea! Am primit sacrificiul ei, și în prezent așteaptă afară într'o trăsură, într'o stradă lăturalnică, până ce eu... voiu fi rezolvat aci o afacere urgentă. Mi-a urat chiar noroc!

— Știe că eu sunt aici?

— Nu poți cere dela mine chiar una ca asta! Cum aș fi eu în stare s'o sperii până într'atâta pe biata fetiță? Suntem, cu destulă părere de rău, nevoiți, eu și ea, să întreprindem încă în noaptea asta o călătorie, palatul Bergen capătă mâine alt stăpân, și de aceea... deghizarea asta. Deocamdată, Alice mă așteaptă cu două milioane de mărci în trăsură.

— O nouă crimă? Monstru mizerabil, dar ce s'a petrecut în noaptea asta?

— Ceva foarte obișnuit! Tatăl d-tale, care-și pusese în cap, cu tot dinadinsul, să mă predea pe mine, Masca-Roșie, în mâna poliției, mi-a făcut unele neplăceri,... în scurt, trebue să mă retrag pentru o vreme. Pentru așa ceva e doar nevoie de bani. Astfel că — cu ajutorul surorii d-tale, Alice, l-am ușurat pe bancher de două milioane. Dacă lucrurile n'au mers chiar atât de lin precum am dorit, — sfinte Dumnezeule, de ce nu-mi îndeplinesc oamenii dorințele? Vina e a lor, dacă plătesc cu viața, într'un asemenea caz!

Lui Margot îi se părea că va muri de groază și silă. Alice se află în apropiere, așteaptă pe mizerabilul ăsta, care pusese deplină stăpânire asupră-i.

Ea voiește să fugă cu omul care venise încoace să-i omoare sora.

Nu erau toate astea nespus de îngrozitoare? Și tatăl ei era detectiv. Acum abia își lămurea unele lucruri, pe cari nu le putuse înțelege bine odinioară.

— Da, da, afirmă din nou Masca-Roșie, râzând. — Firește, că nici prin vis nu ți-ar fi trecut așa ceva: că sora d-tale m'a ferit cu propriul ei trup de câinele de polițist, copoiul Berlinului, tatăl d-tale, că jefuiește și fură cu mine — și că la urma urmelor șterge putina cu mine.

Margot simte pământul clătinându-i-se sub picioare, îi se pare că o să moară de atâta jale.

— Cu ce mijloace diabolice ai otrăvit sufletul Alicei! strigă ea. — Într'o bună zi, nenorocita se va trezi din scurtul ei vis îngrozitor, de a fi urmat pe un bărbat, pe care crede că-l va putea salva ca înger bun din calea sângeroasă pe care a pășit. Dea Domnul să nu fie prea târziu! Dar eu nu am decât un blestem pentru tine, mizerabile, cum n'a mai fost rostit de gură de femeie! Să desnădăjduiești în ceasul tău din urmă și să te prăbușești sub chinul remușcărilor, să înduri mii de morți pentru toate grozăviile pe cari puterea ta demonică le-a săvârșit.

Râsul lui Rammont se stinge. El se ridică.

— S'o sfârșim! Am stat de am ascultat destul la palavre stupide și mă plictisești! zice el tăios.

Felinarul aprins se află lângă el, pe jos. Lumina-i galbenă își împrăștie razele prin încăperea posomorâtă.

Colo, în colț, mai este piatra, cu care-l izbise Margot. De-ar mai putea avea odată îndrăzneala asta!

Face o mișcare... dar Rammont i-o ia înainte.

— Regret, zice el cu ironie, n'am poftă de repetiții!

Chipul îi se descompune dintr'o dată — brațele-i se întind — ea îi vede ochii căpătând o expresie îngrozitoare — și iată-l că se repede la ea, s'o apuce de beregată.

Margot știe că-i este viața în joc! O, numai de n'ar muri acum, când e în posesia atâtor taine!

Nu există oare nicio putere de salvare?

Lovește cu pumnu-i mic, în obraz, pe regele criminalilor, tocmai între ochi. Nici ea singură nu știe cum a putut avea, în clipa aceasta îngrozitoare, atâta curaj și putere.

Rammont gâfâie... se trage o clipă în lături, clătinându-se, un blestem îngrozitor îi scapă de pe buze. Nu și-ar fi închipuit că va avea vreo rupărare din partea fetei acesteia.

— O, ispășești tu, vrăjitoare!

Dar n'apucă decât o bucată din stofa ce acoperea umerii albi, căci ea, Margot, îi alunecă printre brațe și, cu o smucitură supremă deschide ușa.

El aleargă după ea; nu-i poate scăpa.

Dar afară e întuneric, fără felinar n'o poate urmări.

Cum se apleacă să-l ridice, ușa pivniței e trântită înapoi închizându-se.

— Mii de tunete și de trăznete! scrâșnește el; m'a închis aici!

Dar acum se arată puterea lui, pe care nimeni n'o bănuiește în trupul acesta svelt. Se opintește cu umărul de ușa cea grea — ea trosnește din toate încheeturile — dar tot nu cedează încă!

Încă odată — vinele tâmplelor îi se umflă; el ar vrea să doboare ușa aceasta ca și Samson coloanele de piatră.

Și lucrul ne mai auzit se petrece într'adevăr: zăvorul rugnit de afară sare sfărâmat; drumul e liber.

Rammont ieșe afară în gang cu felinarul, pe care-l ridică sus de tot... ha, colo, în fața scărei ce duce în sus poate zări silueta lui Margot.

In câteva sărituri a ajuns la locul acela. Dar nenorocita îl vede venind; scoase un strigăt pe jumătate înăbușit, de cum trebuise să constate că zăvorul cedase — și acum trebue să se întoarcă, căci nu mai simte puterea să poată ajunge sus înaintea lui.

Afară de aceasta, e și acolo o ușă încuiată.

El și crede că o va putea prinde, când iată că'n ultimul moment îi scapă din nou.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Incotro să-mi îndrept pașii? Nu mai există nicio salvare?

S'a refugiat în partea cealaltă. Un gang îngust, întunecos, duce într'acolo.

Unde o s'ajungă nu știe, frica morții nu-i dă

răgaz să cumpănească... N'o preocupă alta decât să fugă... să fugă!

Dacă n'o salvează vreo minune sau un înger apoi e pierdută!

Aude la spatele ei gâfâitul urmăritorului, îi se pare că vede înaintea ei chipul lui batjocoritor, descompus... mâinile care se întind după gâtul ei!

— Sfinte Dumnezeule! Ajutor!... Ajutor! mai încearcă ea să strige, dar glasul ei înăbuşit de groază abia de se mai aude.

Masca-Roşie e aproape de tot de ea; criminalul rânjeşte iar cu râsu-i plin de cruzime. Nu i s'a auzit gura în timpul urmăririi, căci doar ştie bine că ea nu-i mai poate scăpa.

Dar iată că Margot se izbeşte cu capul de o uşă de fier. Lovitura îi spune, deodată, că aici poate că ar mai fi vreo ieşire.

Pipăie după un mâner... după vreun zăvor... apucă ceva, smuceşte... şi o deschizătură întunecoasă se cască înaintea ei.

La lumina cea proastă pe care o revărsa felinarul lui Rammont nu poate recunoaşte nimic deslușit, dar n'are încotro şi astfel pune piciorul în deschizătură.

Un pumn o înşfăcă de umăr... prea târziu ca s'o tragă înapoi.

Pământul piere sub picioarele lui Margot; ea scoate un strigăt sfâşietor şi cade în adâncime. Un zgomot înăbuşit şi apoi liniște de moarte!..

Masca-Roşie se trage înapoi cu o smucitură.

— Unde a dispărut? se întreabă el.

Afurisit lucru că arde aşa de prost felinarul ăsta!

Vrea să lumineze în jurul-i, vrea să vadă unde a dispărut Margot, ce este golul unde s'a prăbuşit. Dar iată că-i se stinge lumina şi întuneric complect îl înconjoară.

Trânteşte furios felinarul în gang, unde se sparge

zăngănind. Trebue să mai aibă în buzunar bricheta. Într'adevăr! O flăcăruie țâșnește.

Criminalul îngenunchiază la pământ, aproape de tot de ușa de fier, și observă că foarte aproape sub ea, se află o groapă adâncă, o subterană pe jumătate năruită. Întinde brațul în adânc, ca să-și poată mai bine da seamă, și mai ales ca să vadă unde a rămas trupul lui Margot. Dar flăcăruia se stinge îndată.

Atunci se ridică necăjit.

— La ce să-mi mai risipesc vremea în zadar? îngână el. — Trebue să mă grăbesc! Acum ea e la adăpost și bine îngrijită! — Ascultă de nu s'aude vreun horcăit, vreun geamăt, strigă din răsputeri numele lui Margot... dar nimic nu-i răspunde. Totul rămâne învăluit în tăcere, ca într'un mormânt.

— E la adăpost sigur și bine îngrijită! mai spune el odată, râzând în întuneric. Haidem sus!

CAP. 27

Răpus

Grav rănită, Aranka a fost dusă într'o trăsură închisă la „Charité", unde doctorii încercară zadarnic s'o readucă în simțiri. Lovitura de cuțit nare să fie mortală; dela această singură arestată nu se poate afla nimic despre Masca-Roșie și legăturile lui prezente.

Polițistul ucis a fost dus la morgă.

După ce vila așa zisului prinț Utașin fu închisă și câțiva agenți puși de pază, Ochiu-de-pisică și inspectorul Mörner se duseră să raporteze șefului lor, încă în cursul nopții, cele întâmplate.

Cuvintele pe cari le rostea Hartenberg erau parcă lipsite de sens. Trebuia doar să-și mărturisească propria înfrângere, să vorbească despre ru-

şinea propriului său copil, propriului său sânge.

Şi jalnicul rezultat al nemaipomenitelor eforturi al întregii acestei nebunești îndrăzneli: O persoană rănită mortal, un polițist asasinat! Şi omul cu Masca-Roşie a putut să scape, să fugă cu toată banda lui de ticăloşi!

Ceeace era şi mai rău totuşi, era faptul că avea pe fiica lui Hartenberg la el, că se folosea de nenorocita, pe care o făcuse unealta lui, pentru a-şi apăra propria lui persoană de gloanţele revolverului tatălui ei.

Şeful ascultă în tăcere şi cu multă gravitate. raportul. Vedea doar singur cât îi sta la inimă lui Ochiu-de-Pisică chestia asta.

— Şi acum? întrebă el, după ce sfârşi detectivul.

Hartenberg ridică uşor capul.

Faţa lui, încă galbenă de sulemenelile cu ajutorul cărora îşi alcătuise masca de Indian, abia mai era de recunoscut; părea că se descompune, nu alta. Doar ochii, ochii aceia căprui, mobili, de o agerime neobişnuită, grăiau despre furtuna care se deslănţuise în pieptul său.

— Criminalul trebue să mai fie prin oraş, Excelenţă, răspunse el încet. — El şi tovarăşii săi ştiu foarte bine, că toate gările sunt foarte sever păzite. Pentru o deghizare, care să nu trezească vreo bănuială abia de mai are timp mizerabilul.

— Şi ce-i cu asta? Crezi serios că, după încercarea aceasta neizbutită, se va arunca îndată iar în plasă? obiectă şeful.

— Excelenţă, răspunse Ochiu-de-Pisică cu un calm nestrămutat, aproape sinistru, — de n'aşi avea nădejdea că o să izbutesc, să-l mai arestez pe mizerabil încă în noaptea asta, cu... n'aş mai sta aici!

— Ai fi şters-o în voiaj?

— Nu, mi-aş fi tras un glonte în cap!

Şeful poliţiei întinde detectivului mâna.

— Şi omul cel mai isteţ poate fi nenorocos! Nu lua lucrurile chiar aşa în tragic.

— Excelenţă, aci e vorba de onoarea mea.... aşa că v'o spun şi v'o jur: De nu izbutesc, înainte de ivirea dimineţii, să-i pot preda pe Masca-Roşie închisorii, recunosc că toată reputaţia mea nu face doi bani şi... mă retrag din arenă!

— Dar, Harlenberg! strigă şeful. — Nici nu-ţi dai seamă ce-ţi propui să faci! Nu mai avem decât câteva ceasuri până la ziuă. Omul cu masca roşie a fugit, e prevenit, ştie că este urmărit, ca vulpea de câini. O să se ferească să fie descoperit tocmai acum. Unde presupui că ar fi?

— Nu prea sunt încă dumirit, asupra acestui punct... dar îl voiu găsi! Şi ne răfuim apoi. M'aţi văzut slab încă odată, aş fi trebuit să trag... întâi în ea, în Alice a mea, şi apoi să-l dobor pe el! Festa sângeroasă pe care mi-o joacă pentru a doua oară, m'a curarisit. N'am să mai cruţ nici propria mea carne, propriul meu sânge; Vipera a avut dreptate: Datoria mai presus de fericire şi viaţă! Şi acum vă rog să-mi daţi voie să mă retrag.

— Iţi trebuiesc câţiva oameni?

Cereţi mâine numărul 18 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu preţul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, preţuri speciale

— Trei sau patru. Dacă-mi îngăduiți, Excelență, mi-i aleg eu singur!

— Ai mână liberă. Eu rămân aci peste noapte, în eventualitatea că se petrece ceva. Nu mai e chip de dormit!

Hartenberg privește un timp țintă înainte-i, a poi deodată fața îi zvâcnește.

Ochiu-de-Pisică și-a schițat planul.

— O rugăminte, Excelență! N'ar fi cu putință ca baronul de Bergen, care se află în arestul preventiv, să fie liberat în momentul acesta? Domnia-sa e descărcat de orice vină și prelungirea stării lui de arest nu mai are niciun rost!

Surprins, șeful poliției ridică ochii.

— Nimic nu stă în calea liberării lui, dacă urmărești d-ta vreun scop cu asta, Hartenberg, zice el. — Dar, gândește-te... la o astfel de oră! Domnul baron o fi dormind!

— O, sunt încredințat că îndată ce va auzi dela mine ce am de gând cu el, se va înviora numaidecât!

— Ei bine, cum voiești! Uite mandatul de liberare, cu toate că, fără iscălitura judecătorului de instrucție... dar iau asupră-mi răspunderea. Îți predau cu plăcere pe baron.

— Mulțumesc, Excelență! N'aș vrea să mai pierd timpul.

Se depărtează cu o înclinare respectuoasă a capului.

Care nu fu uluirea lui Erwin de Bergen când se pomeni trezit în mijlocul nopții.

Ochiu-de-Pisică intră la el. Nu îl cunoaște pe omul acesta decât din vedere și privește cu îndoială fața aceea serioasă, palidă, din care pierise orice picătură de sânge.

Detectivul și-a schimbat hainele în toată graba. Portul Rajahului indian îl stânjenea acum.

Fără înconjur, Hartenberg comunică tânărului baron ce s'a petrecut, îi spune că poate părăsi îndată arestul preventiv și ce dorește dela el.

Erwin își cuprinde mai întâi fruntea în mâini ca să poată pricepe.

Toate astea vin atât de uluitor, atât de neprevăzut, încât tot îi se mai pare că visează.

Dar apoi e cuprins de sentimentul atotcovârșitor: e liber! Nevinovăția lui e recunoscută! Criminalul s'a prăbușit! Baronul poate iar umbla cu fruntea sus, ușile îi se deschid!

Hartenberg nu lasă mult timp tânărului ca să se mire.

— Ceea ce trebue să mai știți, neapărat, domnule baron, vă voiu povesti în trăsură, zice el hotărât. Vă rog urmați-mă. Am obținut liberarea la o oră de oră neobișnuită, numai cu condiția ca și dv. să-mi faceți un mic serviciu.

— Tot ce doriți! exclamă Erwin. Încotro mergem?

— La proprietatea d-tale, la palatul Bergen!

Cei doi bărbați părăsesc închisoarea. Afară îi așteaptă o trăsură, care-i duce cu mare iuțeală spre casa în care murise bătrânul baron îndată după sosirea presupusului fiu.

Pe drum, Hartenberg tot vorbește tânărului baron, care din când în când rostește câte un blestem la adresa lui Mască-Roșie.

Trăsura se oprește în apropierea palatului Bergen.

— Să coborîm, zice Ochiu-de-Pisică. Chiar dacă nu cred ca mizerabilul să fie prin împrejurimi, aș voi, totuși, ca de astă dată să domnească cea mai desăvârșită prevedere. O ultimă întrebare: Te simți destul de tare, domnule baron, să-mi sări într'a-

jutor în cazul că m'aș încurca într'o luptă cu Masca-Roșie?

— Dacă sinistrul bărbat ne mai întâlnește în noaptea asta, atunci poți conta pe mine, asta-i dela sine înțeles! sună răspunsul. — Dar ce-ai de gând?

— Vei vedea îndată! N'avem, din nefericire, o cheie dela poarta principală sau dela vreo intrare lăturalnică, dar la urma urmelor... vino, te rog, o să meargă și așa!

Detectivul pare-se că a și studiat împrejurimile. Și în timp ce șoptește birjarului câteva cuvinte la cari acesta răspunde clătinând capul, baronul, mișcat și îndurerat, își îndreaptă privirea spre casa cea mare, ale cărei contururi le distinge în lumina nesigură.

— Pare-se că vine o furtună, zice Hartenberg, apropiindu-se de el, dar mi-ar fi foarte pe plac.

Erwin, însă, nu știe încă decât o parte din ceeace a proiectat de fapt detectivul. Se încrede însă orbește în omul acesta și dacă ar fi vorba să pună mâna pe omul cu masca roșie, criminalul acesta internațional, i-ar sări cu bucurie într'ajutor detectivului.

Ochiu-de-pisică s'a oprit lângă o portiță dosnică. Lucrează de zor la broască; iată că poarta de fier se deschide și amândoi intră în parc.

— Cum ai putut deschide? întreabă mirat Erwin și Hartenberg răspunde:

— Cu un „pase-partout". Port întotdeauna astfel de unelte la mine.

Se apropie de casă, care este cufundată în întuneric complect. Ici și colo câte un fulger își revarsă lumina palidă asupra zidurilor.

— Liniște peste tot... dar vulpoiul e viclean, nu trebue să ne lăsăm nici noi mai prejos! murmură detectivul.

— Crezi cumva că ar mai îndrăzni să calce pe aici? zice Erwin.

— Nădăjduiesc chiar, pentrucă presupun, că mă sunt aici destule lucruri, de cari n'ar vrea să se lipsească: bani, hârtii; în scurt, dacă vine, să știi că numai în noaptea asta vine!

Găsiră o ușă dosnică a clădirii, care putu fi deschisă fără osteneală, și intrară foarte prevăzători și foarte încet. Înăuntru nu mai rostiră niciun cuvânt.

Dar oricât își încorda detectivul urechea, nimic nu indica prezența lui Mască-Roșie în casă.

— Cu atât mai bine, își șopti el.

Erwin de Bergen se gândește la clipa în care, plin de dragoste și de dor, apăruse în casa aceasta, — când abia așteptase să-și revadă tatăl — și în locul acestuia era așteptat de polițiști! Nici măcar la înmormântarea părintelui nu-i fusese îngăduit să ia parte.

O lacrimă fierbinte îi izvorăște din ochi, dar acum nu-i timpul să se dedea unor astfel de sentimente, căci dacă criminalul ar cădea azi, avea să-și ispășească fapta!

Cei doi bărbați ajunseră la intrarea apartamentului ocupat de Masca-Roșie și în care locuise și răposatul baron. Ușile nu sunt nici măcar încuiate; cât despre vreun servitor, nu se aude, nu se vede nimic.

De asemeni, nu arde nicio lumină prin coridoare, fapt ce-ar trebui să bată la ochi. Poate că astea au fost aranjate dinainte, așa de către Rammont.

Erwin intră cu Hartenberg în așa numita cameră de lucru a tatălui său, o încăpere mare, cu multe firide. În jurul acestei odăi sunt celelalte camere de locuit.

— O clipă! zise Ochiu-de-Pisică încet; nu te clinti din loc, orice s'ar întâmpla. Așteaptă-mă. Peste cinci minute sunt iar aici!

Erwin se așează în jilțul tatălui său, lângă bîrou. E întuneric, dar când fulgeră, lumina cade pe una din ferestrele înalte și, astfel se pot recunoaște obiectele din încăpere.

Cu capul între mâini, Erwin se cufundă în gânduri întunecate. Strânge pumnii de mânie la gândul că un ticălos i-a putut juca și lui și răposatului o astfel de farsă.

Deodată sare în sus... într'o odaie de alături se aude un zgomot.

S'a spart un geam. Ce 'nsemnează asta?

Urmează apoi tăcere adâncă.

Puțin după aceea se aude un scârțâit în dosul jilțului lui Erwin.

— Suntem numai noi, și asta-i bine, zise detectivul cu jumătate glas.

— Fereastra de adineauri?

— Eu am spart-o. Dacă mizerabilul ar pândi pe aici prin apropiere, s'ar fi arătat. Încă nu-i aici. Să pornim la a doua parte a programului nostru.

Un felinar orb luminează camera.

Mai întâi de toate, Hartenberg închide bine perdelele groase de pluș de la fereastră. Apoi deschide un dulap din perete. Sunt arme în el.

— Servește-te, domnule baron! zice el rece. Este, de fapt, avutul d-tale. Cine știe ce servicii îți mai poate aduce un revolver bine încărcat!

Erwin urmează povața și vâră în buzunar o armă frumos cizelată, gata încărcată.

— Dar d-ta? întreabă el pe detectiv.

— O, eu port întotdeauna la mine material propriu! Mulțumesc!

Din nou începe să caute; se oprește apoi dinnaintea unui cap de Cezar, care, cu ochii lui de lemn — artă sculpturală italiană — privește în jos de pe soclul lui.

Hartenberg dă din cap.

— Vino, domnule baron! zice el.

Şi, fără a sta pe gânduri, ia capul sculptat în lemn de pe postament şi dispare în încăperea alăturată, urmat de Erwin, care nu se poate dumiri de ciudata purtare a detectivului.

. . . . . .

Tunetele s'au înteţit, dar nu cade încă nicio picătură. Lumina albăstrie a fulgerelor cade asupra parcului şi peste acoperişurile palatului Bergen. Nimic nu pare să se fi schimbat prin casă; totul zace încă într'o linişte de mormânt.

Deodată se aude scârţâitul uşor al unei uşi care duce în parc. Un om păşeşte prin întuneric, stă să asculte în juru-i şi ocoleşte apoi încet clădirea.

Iar scapără un fulger şi vântul smulge o cracă uscată de pe un stejar bătrân, astfel că ea cade trosnind, la picioarele bărbatului.

În lumina palidă îl recunoaştem: este Masca-Roşie!

Hector Rammont vine din pivniţă. Dar e prevăzător. Înainte de a urca la încăperile de sus, spre a goli biroul şi să ia ce-i se pare demn de dorit şi necesar, vrea să cerceteze mai întâi casa pe din afară. Nu se poate şti niciodată...

Deodată tresare şi se opreşte contrariat.

— Mi-am pierdut minţile? îngână el. Ce să fie asta?

E lângă camera de lucru, pe care o cunoaşte foarte bine. Încăperea e luminată! Luminată la o astfel de oră? Ce se petrece aici?

Chiar şi una din draperiile ferestrelor e trasă pe jumătate, şi în lumina, cam mată, firească, a unei lămpi cu abajur, vede un om... un bărbat şezând la birou. Masca-Roşie îşi duce mâna la frunte. Nu se poate dumiri. Când a intrat în palatul Bergen, domnea linişte mormântală; nici ţipenie de om, nicio luminiţă măcar, şi acum?

Se urcă pe o mică balustradă de piatră ca să poată vedea mai bine... şi, o clipă în urmă, îi scapă

de pe buze un strigăt de furie, pe jumătate înăbuşit.

— Câinii! L-au liberat pe celălalt. Individul stă acum la birou în carne şi oase şi holbează ochii la hârtii ca un idol de lemn! Poliţia a lucrat al naibii de repede. Abia am fost detronat şi poliţia a şi instalat pe adevăratul stăpân. E lesne de în-

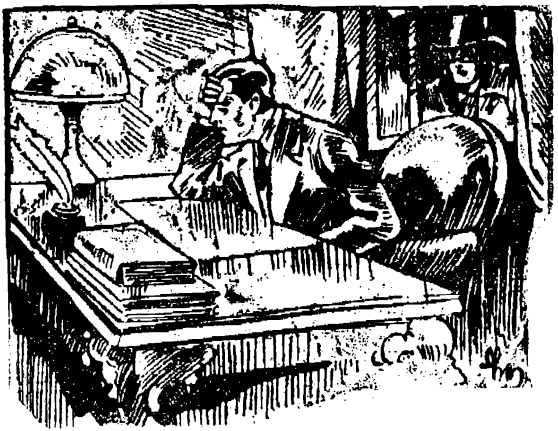

chipuit că somnul nu se lipeşte de domnul baron în noaptea asta şi dumnealui preferă să cerceteze hârtiile tatălui său. O mai fi simţind şi acum în oase zilele de arest! Doar nu m'o fi aşteptând chiar pe mine aci şi, la drept vorbind, nu voiu mai găsi un prilej mai nimerit decât acesta, de a înfăptui o ultimă ispravă înainte de plecarea mea din Berlin. **Allons!** Să ne grăbim! Imi trebue hârtiile!

Lunecă încetişor jos de pe balustradă şi se furişează înapoi.

Se opreşte încă odată şi cumpăneşte. Pare-se că tot are vreo presimţire..

Şi nici nu posedă altă armă decât micul, dar ascuţitul pumnal al Arankăi.

Scoate la iveală lama lucitoare, o lustruieşte de haină şi o face să licărească în lumină.

— Nu se poate altfel! îngână el. E ca un făcut că nu mai pot înainta fără vărsare de sânge! Şi, la urma urmelor ,groaza pe care o împrăştiu preţuieşte şi ea! Nu toţi, nici măcar puţini sunt aşa de îndrăsneţi ca blestematul de Ochiu-de-Pisică... sau Vipera!

Se furişează fără sgomot pe gangurile palatului, până a ajuns la încăperea care se află lângă camera de lucru şi aceea în care locuise chiar el.

Stă secunde întregi să asculte. Se prea poate ca noul stăpân să fi pus pe bătrânul servitor al răposatului baron să stea de veghe în anticameră.

Deschide uşa încet de tot. Dar camera e goală şi nu arde decât o singură lumină.. Totul e cufundat într'o tăcere de moarte.

Ca un şarpe se târăşte Masca-Roşie pe covorul cel gros, spre uşa cabinetului de lucru, care nu e închis decât de o portieră.

Cu băgare de seamă, trage de o parte, cu mâna stângă, stofa grea şi privirea lui de şoim sboară prin îngusta crăpătură în camera de lucru.

Tânărul baron tot mai şade la birou, nemişcat, cufundat în gânduri. Nici nu bănuieşte că-l paşte o primejdie grozavă. Judecând după toată atitudinea-i, e cu desăvârşire distrus de ultimele evenimente, de moartea tatălui său.

Pe chipul lui Mască-Roşie se schiţează un râuţet urâcios. Încet, fără de cel mai mic zgomot, trage atât de mult portiera, încât să se poată furişa în odaie.

Cel dela birou tot n'a observat nimic.

Pe jumătate aplecat, pe jumătate târându-se, Rammont se apropie de baron, care stă cu spatele întors spre el. Încăperea e slab luminată; abia

de se poate recunoaște silueta tânărului. Doar ne hârtia asupra căreia îi sunt ațintite privirile, se răsfrânge o pată mai luminoasă.

Acum Masca-Roșie nu mai e decât la un metru de scaunul baronului și se ridică întocmai ca un șarpe care stă la pândă în iarbă. Are în mână lama mică, tăioasă. Măsoară mica distanță... lovitura va nimeri pe la spate în nodul vital și tânărul se va prăbuși aproape fără a scoate vreun sunet.

Cu mână sigură Rammont ridică pumnalul ca să-și înfăptuiască gândul — un șuierat scurt al buzelor sale — lama se înfige cu putere în gâtul nenorocitului.

Dar — ce fuse asta? Masca-Roșie scoate un strigăt sălbatic, răgușit — ucigașul deschide larg ochii — cu un duduit puternic, capul victimei sale se rostogolește pe jos! În zadar încercă Rammont să smulgă din lemn lama înfiptă... iată-l dezarmat!

Se înăbușe de furie. Cu repeziciunea fulgerului, își dă seamă că a fost păcălit. În lumina cea slabă și pentrucă nici măcar nu se gândea la așa ceva, n'a recunoscut că omul din scaun nu era decât un manechin, care fusese așezat acolo cu un cap de lemn și o perucă veche, astfel ca să fie luat de către Rammont drept tânărul baron..

Dar și știe în clipa aceasta că fusese prins în cursă

Se întoarce cu un strigăt de furie.

Deodată, becurile electrice se aprind și, în lumina cea puternică, se pomenește față în față cu Ochiu-de-Pisică.

Nu schimbă între ei niciun cuvânt. Doar privirile lor se încrucișează amenințător.

În clipa în care Rammont se repede asupra detectivului ca o fiară turbată, primește în cap o lovitură puternică, astfel că, ametit și învârtindu-se pe loc, cade întins la pământ.

Din camera alăturată se iveşte Erwin, care vrea să vie într'ajutor detectivului.

Hartenberg face un semn negativ, zâmbind rece.

— Lasă! Deocamdată e destul! zice el. — Cu beţişorul ăsta elastic dobor şi un bou, la nevoie!

Vână în buzunar cravaşa de cauciuc şi se apleacă apoi asupra lui Rammont, care zace la pământ leşinat. Cu o repeziciune uimitoare, i-a pus cătuşe la mâini şi la picioare, o măsură de prevedere cât se poate de nimerită în cazul de faţă.

După aceea abia, îşi şterge sudoarea de pe frunte şi respiră adânc.

— Acum îţi pot spune, domnule baron, că în noaptea asta era pentru mine chestiune de viaţă şi de moarte. Dar acum mi-am ţinut cuvântul dat. Masca-Roşie, să sperăm, şi-a jucat ultima cartă. Dea Domnul, ca să mai pot găsi în noaptea asta şi pe însoţitoarea lui!

Erwin sta cu mâinile încrucişate în faţa omului lungit jos.

In cădere, Rammont îşi pierduse peruca cărunţă şi barba îi se deslipise. Zăcea cu fălcile încleştate.

— Şi, acum, ce-i de făcut? întreabă, înfiorat, baronul.

— Am dat ordin vizitiului să aştepte într'un loc mai izolat, răspunse detectivul. Până una-alta, ia te rog bine seama la individul ăsta periculos; peste două minute sunt iar înapoi. Vreau să dau doar un semnal, ca vizitiul să tragă la poartă. Ai poate vreo cheie ca să se poată descuia pe dinăuntru, domnule baron?

— Trebue să se găsească vreuna pe-aici!

— Atunci nu-l slăbi din ochi pe criminal; se spune că ar fi legat cu Satana!

Cu aceste cuvinte, Hartenberg părăseşte camera.

Erwin de Bergen păşeşte către portretul tatălui său, care atârnă în perete.

Vederea acestui criminal, care zace pe jos încătușat și ghemuit, îi produce silă. De scăpat nu mai poate scăpa..

— Iată-mă, tată! In mijlocul nopții viu la tine! șoptește el. — Imi închipuisem altfel — o, cu totul altfel revenirea! Blestemat să fie mizerabilul acesta care mi-a furat ultima ta binecuvântare!

N'a isprăvit bine și, deodată, se aude un zgomot ca de lanțuri rupte.

— Sfinte Dumnezeule! Să fie oare cu putință?

Omul care zăcuse pe jos leșinat și încătușat, sărise în picioare, liberat de orice piedică.

Erwin abia de mai are timp să-și smulgă revolverul din buzunar, când Rammont se și repede la el.

— Blestemată să fie toată comedia voastră păpușerească! zice Masca-Roșie gâfâind. — In sfârșit, am înainte-mi pe cel adevărat!

Se aude o detunătură, dar... glontele dă greș.

Intre cei doi bărbați se iscă o luptă sălbatecă. Fiecare din ei știe că e luptă pe viață și pe moarte.

Și iată că Erwin se împiedică de covor... cade! Și de data asta să-l biruiască celălalt?

Rammont i-a și smuls arma... Omul acesta are trucuri și o îndemânare, cu care nu te poți măsura. Tânărul baron și vede țeava armei la frunte... — când iată că criminalul se trage îndărăt.

Lui Rammont îi se pare că se aude un zgomot... afară în anticameră. Se întoarce oare Ochiu-de-Pisică?

Să lase să ajungă lucrurile la o luptă cu acela? O săritură, care ar fi făcut cinste oricărui gimnastic... și iată-l pe prichiciul ferestrei. Una — două lovituri puternice — și în mii de țăndări sar și geamul și cercevelua și drumul spre parc e liber..

Cu un râs diabolic, Masca-Roșie se pregătește să facă săritura. Când deodată se auzi strigătul răsunător:

— Stai! Înapoi!

Un fulger scapără... urmează un trăznet bubuitor, copacii parcului parc'ar înota într'o mare de foc... E Hartenberg, care, la auzul împușcăturii, a dat fuga pe după casă; calculase exact când presupusese că Rammont se va folosi probabil de fereastră pentru a fugi, după ce izbutise să se desfacă de cătușe, într'un chip atât de neînțeles.

— Blestemul iadului! strigă Rammont surprins, îndreptând asupra lui Hartenberg revolverul pe care-l smulsese lui Erwin.

Dar detectivul i-o ia înainte: detunătura revolverului se amestecă cu bubuitul tunetului... criminalul atins de glonte se prăbușește peste marginea ferestrei în parc.

Ruperea lanțurilor nu i-a fost de mare folos de astădată. Cu asta și-a înrăutățit doar situația,

căci acum nu i-a fost cu putință să joace comedie... dintr'o rană din piept se scurge sânge și, după o zadarnică încercare de a se împotrivi detectivului, Rammont cade înapoi horcăind.

— Lumină! Aduceți lumină! strigă Hartenberg.

Ingenunchiat pe pieptul mizerabilului, îl cuprinse o dorință sălbatecă, nebună, de a sugruma pe nemernicul acesta, care-și bătuse joc de el, care-i răpise fiicele.

— Unde-i Alice a mea, tu diavol cu chip de om. Vorbește — vorbește — că nu știu, zău, ce aș fi în stare să fac! gâfâie detectivul.

Sosește și Erwin cu servitorul cel bătrân, pe care-l trezise. Aduc felinare.

Masca-Roșie privește ca împietrit în ochii lui Hartenberg. Chiar și acum ironia și cruda nepăsare învinge durerea-i groaznică.

— N'ai decât să ți-o cauți, Ochiu-de-Pisică, — da, caută-ți-o, pe fetița ta! zice el horcăind. — Alice mi-a ajutat în noaptea asta — să fur — două milioane — a devenit — complicea mea!

Ca lovit în cap, detectivul se trage înapoi.

Ce nouă nenorocire ascund aceste cuvinte?

Avea să-și dea îndată seamă...

CAP. 28

Șarpele geloziei

Ziua cea nouă salută cu lumină strălucitoare pe noul stăpân și moștenitor al palatului Bergen.

La dormit nu mai fu chip să se gândească; nervii îi erau prea excitați. Erau și destule de făcut până dimineața. Nici urmă de madam Fechinger, mijlocitoarea și complicea lui Masca-Roșie! Dispăruse fără de urme încă de cu noapte: de asemenea, doi servitori.. Doar bătrânul, care în ultimii ani fusese în preajma răposatului baron și care, în

noaptea asta, la auzul primei detunături se repezise înăuntru, se mai afla în casă. El rămăsese în slujbă și după disgrațierea și îndepărtarea tânărului Erwin din palat, nu cunoștea deci personal pe noul stăpân; totuși, bătrânul acesta nu era câtuși de puțin bănuit că ar face parte din banda lui Mască-Roșie.

Și acum, nu-i mai rămânea baronului decât să ție capul sus și să apuce cu toată energia frânele de stăpân.

Chiar în dimineața aceea, Erwin, care se informase la bătrânul servitor despre diferite lucruri și cercetase documentele pe cari le avea la îndemână, primi o veste zdrobitoare. Vechiul bancher al baronului de Bergen căzuse peste noapte victima unei tâlhării.

Mai trăia încă, dar gravitatea ranei nu dădea nădejdi de scăpare. Tot ce putuse comunica polițiștilor și doctorilor, cu ultimul rest de putere, era că fusese atacat peste noapte de baronul de Bergen, deghizat și că acesta îl rănise mortal. O sumă de nu mai puțin decât două milioane și-o însușise mizerabilul.

Unde erau banii aceștia?

Cereți mâine numărul 18 futuror chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

La criminalul arestat și păzit cu străşnicie la infirmeria închisorii nu se găsise mai nimic. Era rănit, ar fi putut da lămuriri unde depusese suma jefuită cu puțin înainte. Tăcea însă cu încăpățânare.

Se presupuse deci că banii fuseseră luați în primire de vreun complice, care sta pe undeva ascuns bine. Hartenberg nu-și da odihnă, tot cercetând cu zel, doar o da de ascunzătoarea complicelui. Totuși, trecu sub tăcere cuvintele pe cari Masca-Roșie le îngânase privitor la Alice.

Dar oricât căutase, nici urmă de Alice!

Și, cum fu singur, se lovi cu amândouă mâinile în obraz, gemând: „A trecut de partea lui, ea, care s'ar fi cutremurat numai la atingerea vreunei mase într'o adevărată rupere de nori, soarele cel Ce puteri sălășluiesc în el de a putut înfăptui la ea o transformare așa de grozavă?"

Nimeni nu-i dă răspuns...

După furtuna, care spre dimineață se transformase într'o adevărată rupede de nori, soarele cel mai luminos strălucea iar deasupra Berlinului.

Cu totul abătut de evenimentele de peste noapte, Erwin de Bergen șade în cabinetul de lucru al tatălui său, când iată că bătrânul servitor îi anunță doi domni: baronul Fred de Berwitz și dr. Ewald Sievert.

Nu cunoaște pe niciunul din domnii aceștia. Dar cum au venit pentru o chestiune importantă, spune servitorului să-i poftească înăuntru.

Peste o clipă cei doi domni intră.

Amânoi sunt îmbrăcați elegant, nu bate la ochi nimic decât scriozitatea cu care se înclină în fața lui Bergen.

— Citesc numele dv. azi pentru întâia oară, domnilor, începe tânărul baron, curios să afle ce-i aduce încoace. — Și nici nu e de mirare, căci nu

mă aflu aici decât de prea puţină vreme. Ce-mi procură onoarea vizitei dv.?

— Domnule baron, răspunde cu politeţe Berwitz, presupun că, cu toată lunga dv. absenţă din patrie, mai cunoaşteţi codicele onoarei?

— Aha, domnilor, exclamă Bergen, veniţi la mine cu însărcinarea de a discuta condiţiile unui duel?

Cei doi se înclină din nou.

— Fiţi încredinţaţi, domnilor, zice Bergen zâmbind rece, că mai ştiu şi azi ce are de făcut un om de onoare. Dar m'aţi îndatora mult, dac'aţi vrea să-mi spuneţi, cu cine trebue să mă bat de fapt?

— Domnule baron, camaradul nostru de regiment şi prieten ne-a împărtăşit întreaga chestiune atât de penibilă care a provocat duelul, răspunse Berwitz. — E vorba de amanta d-tale!

— De amanta mea?

— De acea Margot Ernemann, pe care contele de Hohenegge a surprins-o aici la d-ta, şi pe care a părăsit-o după o scenă scandaloasă. De sigur că tânăra se mai află aici!

Erwin scutură din cap.

— Domnilor, răspunse el calm, atât d-voastră cât şi contele de Hohenegge vă aflaţi în mare eroare!

— Eroare? Cum... eroare?

— Pur şi simplu pentrucă eu n'am nicio amantă. Spuneţi contelui de Hohenegge că nici n'am avut vreodată deafface cu el, că deci n'a surprins în casa asta pe amanta mea, ci probabil pe amanta unui criminal, vestitul Mască-Roşie. Un om care a îndrăznit să-şi însuşească un timp, numele meu, dar care de azi de dimineaţă a căzut în mâinile Justiţiei! Dacă domnul conte vrea să se bată cu el „à tout prix", atunci nu-i mai rămâne alta de făcut decât să viziteze pe falsul baron Bergen, Masca-Roşie, la închisoare!

Cei doi cavaleri privesc pe Erwin uimiţi la

culme. Una ca asta nu li s'a mai întâmplat în viaţa lor!

Ingânând scuze, se îndreaptă spre anticameră şi părăsesc palatul Bergen, trebuind neîntârziat să încunoştiinţeze pe Eberhard de această senzaţională întorsătură; lucru uşor, căci contele se află chiar în oraş, la hotelul unde trage de obiceiu.

Erwin râde fără voie, la dispariţia după uşă a celor doi domni, buimăciţi de cele aflate.

— Asta-mi mai lipsea acum, zice el. Chiar dacă n'am refuzat vreodată de a mă bate în duel, trebue totuşi să ştiu despre ce e vorba! Ce-mi pasă mie de acea Margot — sau cum s'o fi numind — în orice caz n'o fi mare lucru de femeia asta, dacă se ceartă ăştia doi pentru ea!

O oră după aceea vrea să iasă din cabinetul de lucru, când îi se vesteşte un nou incident.

In prag a apărut servitorul, palid, buimăcit, luptând să-şi găsească graiul.

— Dar ce s'a întâmplat, Franz? exclamă Erwin. — Ce ţi s'a întâmplat de eşti aşa de speriat?

— Domnule baron, îngână bătrânul, încă nu mi-a venit inima la loc. Adineauri am fost jos — jos în pivniţă....

— Ei şi? N'ai văzut cumva acolo o stafie?

— Cam aşa ceva, domnule baron, şopteşte bătrânul, trecându-şi mâna peste frunte.

— Prostii!

— N'am văzut, domnule baron, dar am auzit! Un geamăt lung, venind din mare depărtare — ba venea din pământ, ba din aer. Mai tremur şi acum de spaimă!

Erwin privi cu atenţie pe servitor. Să fi băut? Nu, nu pare de fel să fie aşa!

Dar la urma urmelor, de când a intrat în casa asta s'a deprins cu atâtea ciudăţenii! E foarte uşor

de crezut ca Masca-Roşie să fi ascuns pe cineva în pivniţele cele vechi.

— Trebue să dăm de rostul lucrurilor, Franz, şi numaidecât! strigă el. — Slafii, firește că nu sunt, dar mizerabilul care a jucat aici pe stăpânul şi-a încărcat poate cugetul cu vreo nouă crimă. Nu-ţi aminteşti cumva ca în ultimele zile să fi dispărut vreo persoană?

Servitorul se scărpină pe după ureche.

— Domnule baron, a fost aici o femeie tânără; într'o dimineaţă ne-am pomenit cu ea, ştiu foarte bine, Fechingheroaia i-a procurat o cămaşă de noapte, de mătase... apoi veni un domn elegant, care avu o scenă cu tânăra aceea, scenă la care fusese de faţă şi falşul baron — şi după aceea nu se mai văzu şi nu se mai auzi nimic despre ea. Crezusem că plecase în taină.

— Bine! Chiamă pe grădinar, îngrijiţi de scule şi felinare. Dacă dăm de vreo uşă încuiată, o forţăm. Inainte!

După câteva minute baronul coboară în pivniţe, însoţit de cei doi oameni. Cu atenţie stau de ascultă în toate părţile. Peste tot tăcere!

Caută prin gangurile mai vechi, chiamă tare... iată, în sfârşit — Sfinte Dumnezeule, de unde o fi venind geamătul acela înăbuşit, stins?

Grădinarului îi vine deodată o idee.

— Dac'o fi căzut cumva cineva în fântâna ceea secată din pivniţă?

Iată-i în curând la uşa de fier, luminanu ... dâncurile... Priveliştea care li se înfăţişează, face să le îngheţe sângele în vine.

La o adâncime simţitoare, într'o firidă a fântânei pe jumătate năruite, zace un trup femeiesc. Cu faţa ei albă, priveşte cu nespusă groază, în sus, spre salvatorii ei. Dar sunt oare aceştia salvatori? Sau îşi râde numai călăul de chinul ei? Nu şi-a frânt nimic în cădere, molozul a micşorat puterea

căderii, dar nu poate să urce nici să coboare.

Zăcând în gaura cea umedă, e amenințată să se prăpădească..

— Ajutați-mă — dacă în inimile voastre mai sălășluește vreo scânteie de îndurare! imploră ea.

Vocea asta! Unde a mai auzit-o oare Erwin?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mai ține-te un timp, altminteri cazi în apa mocirloasă! strigă el.

După un sfert de oră, Margot era salvată. Dar în clipa în care simte teren solid sub picioare și privește pe Erwin, care abia acum o recunoaște, cade leșinată la picioarele lui. Ce-a îndurat a fost prea mult pentru o ființă omenească!

Doar o clipă șovăie Erwin; tot sângele îi năvălește la inimă — se luptă ca să-și recapete respirația — fata aceasta, al cărei chip l-a văzut în noaptea ceea, când a luat în trăsura lui pe femeia rănită, ochii aceștia, care i-au aprins în piept scânteia iubirii, ochii aceștia să-i fi zâmbit lui Mască-Roșie? Și nu numai lui, ci și contelui Hohenegge?

Cu toate astea, o ridică și duce sus trupul pe jumătate gol, delicat, acoperindu-l pe cât cu putință, într'o odaie pe care bătrânul servitor o și pregătise.

Ca un foc fierbinte îi se transmitea dela trupul acesta moale, tâmplele îi zvâcneau; își plecă fața în lături.... o, numai o singură dată să poată săruta buzele acestea, cari-l urmăreau până și 'n vis în celula din închisoare! Și chiar dacă ar trebui s'o piardă după ce se va trezi, s'o piardă pentru totdeauna, va fi gustat totuși fericirea aceasta!

Buzele lui se odihnesc pe buzele ei — un fior îl străbate — deodată răsună un strigăt furios și înaintea lui stă cu ochii înflăcărați... contele Eberhard de Hehenegge! — Nu-l cunoaște, firește, dar bănuiește pe cine are în față, căci cine altul s'ar putea astfel ocupa cu fata asta, de vreme ce Mască-Roșie e arestat?

Il cuprinde un sentiment ca de mânie față de omul acesta.

Margot — Sfinte Dumnezeule! Dacă ea, pe care o ține acum în brațe, ar fi fost într'adevăr și iubita omului acestuia?

Dar se luptă cu toată puterea împotriva acestui gând..

In clipa aceasta, când ține în brațele lui trupul cald, frumos, al nefericitei, după ce i-a sărutat buzele, își dă seama că o iubește.

Incă din noaptea aceea nenorocită în care o întâlnise, fără ca măcar să fi știut de cine e vorba, chipul acesta dulce, blajin, îi se întipărise în inimă. I-ar fi căutat urma a doua zi, de îndată ce se va fi văzut cu tatăl său.

Doar arestarea lui, toate întâmplările triste ce au decurs de atunci, l-au împiedicat s'o facă.

Și acum trebue s'o găsească aci — în palatul

lui — într'o situaţie grozavă, colo jos în fântâna părăsită, de existenţa căreia nici măcar nu bănuise!

Privirea lui cade asupra domnului care, respirând greu, stă înaintea lui şi-şi ţine fruntea în mâini..

Fulgere de mânie tăşnesc din ochii contelui, dar oricât ar fi numită Margot netrebnică, o prostituată, o fiinţă de plâns, căreia-i pusese la picioare cele mai ştinte bunuri ale sale, iubirea lui caldă, nemărginită, — ea e totuşi mama copilului său, el a sărutat cel dintâi buzele ei şi în braţele ei a gustat cele mai turburătoare şi înălţătoare emoţii ale iubirii.

Îi vine să turbeze văzând-o în braţele altuia şi, oricât s'ar numi el singur slab, că nu-şi poate smulge din inimă iubirea aceasta, — ea tot mai e prezentă şi, cu ea, gelozia atotdistrugătoare, care-i mistuie sufletul.

De aceea tabloul care-i se înfăţişează aici îl izbeşte ca o lovitură de măciucă.

Prietenii lui, cari veniseră să provoace la duel pe presupusul baron, neavând încă cunoştinţă de demascarea acestuia, îi făcuseră cunoscut la hotel ocle întâmplate. Poate că mai clătinau şi acum din cap, căci o asemenea poveste nu li se mai întâmplase. El însă dăduse fuga încoace, voi să vorbească cu adevăratul baron, să se scuze faţă de el, să întrebe de Margot.

Nu era de văzut niciun servitor; contrariat, Eberhard pornise mai departe — şi acum sta în faţa unui tablou care făcea să-i clocotească sângele.

Strânse pumnii păşind în faţa Erwin.

— Ce însemnează asta? gâfâie el pe jumătate scos din minţi. Fata asta aici — Margot — ce-i între d-ta şi ea?

— Înainte de a răspunde ciudatei dv. întrebări, domnule ,trebue să-mi îngădui mai întâi s'o duc pe nenorocită în camera ei! răspunse baronul.

Şi zicând aceasta, porneşte mai departe cu Margot până 'n odăiţa de culcare, pe care bătrânul servitor a şi aranjat-o.

— Ingrijeşte numaidecât de o femeie care să vadă de tânără! porunceşte Erwin servitorului său.

Eberhard l-a urmat fără de voie. Poate gândi ce-o pofti tânărul baron de el şi de purtarea lui, el nu se poate sinchisi de asta — trebuie să ştie ce s'a întâmplat cu Margot!

Aici o găsise doară ca iubită a celuilalt baron de Bergen, aici primise din gura acelui mizerabil întărirea cuvintelor calomnioase ale verişoarei sale — Leonie — de aici fugise în culmea disperării.

Acum stă rezemat de uşă şi ochii lui urmăresc fiecare mişcare a lui Erwin.

Ar vrea să sară, ar vrea să-l împingă de acolo, ar vrea să strige: „mie-mi aparţine ea, Margot, Margot a mea, pe care voi toţi voiţi s'o distrugeţi, mie gâtul acesta alb, buzele astea mici, mâinile astea, care-mi cuprinseseră de atâtea ori umerii".

Dar îşi încleştează fălcile — dacă ea a fost iubita celuilalt, nu mai trebue s'o atingă.

Erwin de Bergen a pus-o pe Margot pe pat, acoperind-o cu plapoma, şi cu ochii închişi ea se odihneşte.

Un oftat adânc îi ridică pieptul. El a uitat pentru un moment chiar şi prezenţa contelui, care-l urmase totuşi.

Dar iată-l că se întoarce spre Eberhard.

— Vă rog, fiţi bun şi mă urmaţi! zice el scurt, — servitorul meu se va întoarce îndată cu o femeie care să îngrijească de nenorocită!

Mut, urmează Eberhard invitaţia. Cei doi bărbaţi îşi stau faţă în faţă într'una din camerele apropiate..

— Aş putea afla numele dv., domnule? începe Erwin.

— Conte Eberhard de Hohenegge, răspunde vizitatorul. Înțeleg bine că apariția și felul meu de a proceda trebue să vă fi părut ciudate, dar poate veți găsi o explicație spunându-vă că fata pe care o zărisem pe jumătate goală în brațele d-tale, era logodnica mea!

— Am auzit aceasta dela cei doi domni, pe cari mi i-ați trimis ca martori, răspunse Erwin, rece. — In orice caz, nu știam absolut nimic până la venirea dumnealor. Ce vă aduce aci, domnule conte?

— De fapt socotisem că e de datoria mea să viu la dv. să-mi cer scuze pentru eroarea comisă. Și apoi — când vă voiu spune că am iubit-o adânc și cu adevărat pe Margot Ernemann, fata pe care am văzut-o adineauri în brațele d-voastră, cu toate că nu de mult mi-a fost dat s'o întâlnesc aci ca amantă a alter-ego-ului d-tale, banditul acela, mă veți înțelege de ce am vrut să mă interesez și de soarta ei!

— Pardon, domnule conte! Spuneați că ați iubit-o pe fata aceasta adânc și cu adevărat! Dar atunci de ce v'ați depărtat de ea?

— Tata a murit asasinat. Margot trecea drept ucigașa lui și a trebuit să fugă, pentrucă toată lumea o socotea vinovată!

— Ah! și dv., domnule conte?

— Eu — din nefericire și eu! Dar curând am recunoscut că nu se putea să fie așa, că ar fi însemnat să fiu nebun ca să cred aceasta. Voiesm s'o salvez, s'o ascund, aș fi luptat pentru ea împotriva lumii întregi — dar atunci ea s'a lepădat de mine și curând după aceea, mi-a fost dat să văd cu proprii mei ochi că locuia aci în palatul Bergen, că e amanta acelui falș baron Bergen, un om care a făptuit crime peste crime, pe care-l numește poliția Masca-Roșie și care a săvârșit, probabil și asasinatul împotriva tatălui meu — de ce? la ce? asta mai e o taină.

Erwin privea țintă pe omul din fața sa. Margot o criminală! Nu — oricât ar glăsui împotriva ei toate indiciile, nu credea, pur și simplu, nimic!

— Fata asta, domnule conte, pe care a trebuit s'o salvez azi dintr'o groaznică primejdie, nu e o criminală! Căutați într'altă parte pe vinovații! rostește el cu asprime.

— Cum se face că-i luați apărarea cu atâta căldură, domnule baron? întreabă el.

— Îngăduiți-mi să nu răspund, domnule conte, — cel puțin deocamdată!!

Eberhard se ridică de pe scaun. Ochii celor doi bărbați se încrucișară ca tăișurile asculite de pumnale.

— O iubiți pe... Margot! zice Eberhard cu buzele palpitânde.

Erwin își dă capul pe spate.

— Și dacă vă interzic să-mi pretindeți astfel de răspuns?

— Atunci... dar nu, d-v. nu sunteți încă cu totul inițiat în cele întâmplate! rostește cu anevoie contele. — Nu v'am spus înainte că Margot fusese amanta falșului baron?

— Dați-mi voie — eu nu cred, pur și simplu, nimic din toate astea!

— Cum? Am văzut-o doară aici — în camera asta de culcare — pe jumătate goală, avea pe ea doar o cămășuță de mătase, cu dantelă, ca de cocotă; am auzit din gura mizerabilului, fiind chiar ea de față, starea ei rușinoasă... și dv. vreți să susțineți că ar fi la mijloc o eroare?

— Fie ce-o fi, și chiar dacă aparențele îi sunt împotrivă, numai o taină adâncă, misterioasă, închide gura nenorocitei. Ce-ați spune dacă ea n'ar fi venit aici de bună voie? Dacă criminalul acela ar fi atras-o, să presupunem, aci, împins de altcineva și el să vă fi mințit și pe dv.?

— Sfinte Dumnezeule! Mă tem să nu înebunesc! geme Eberhard. — Când mă gândesc că Margot ar fi putut fi victima vicleniei şi a perfidiei — că ea nu e aceea drept care a trebuit s'o socot, — îndepliniţi-mi vă rog o singură rugăminte! Este implorarea unui om care a dus lupte înverşunate cu inima lui în ultimele zile — lăsaţi-mă să vorbesc cu Margot, doar o singură dată! De astădată vorbele ei, ochii ei să-mi pătrundă în inimă. — trebue să restabilesc adevărul!

Erwin de Bergen priveşte cu oarecare compătimire pe conte, al cărui suflet e răscolit de disperare.

— Domnule conte, răspunde el calm, — sărmana e pe jumătate moartă. Am găsit-o într'o stare care pe alta ar fi înebunit-o de sigur. Chiar dacă aş îngădui ca să-i puneţi unele întrebări, n'ar fi, totuşi, cu putinţă s'o faceţi acum. Vă voiu trimite vorbă, de îndată ce Margot îşi va fi revenit.

Eberhard clătină din cap.

— Nu, nu! exclamă el. — Nu pot pleca după ce ştiu câte a suferit! Dacă ne-a despărţit o taină, şi aproape că-mi vine şi mie a crede aceasta, — atunci vreau să desleg această taină, cu mii de rugăminţi! Vreau să m'arunc în genunchi înaintea ei, s'o implor, să mă sape de nebunie — şi atunci, dacă va mai fi păstrat o singură scânteie a iubirii ei de odinioară faţă de mine, va vorbi!

— Nu acum, domnule conte! răspunde Erwin. Nici nu aveţi dreptul s'o siliţi la o astfel de convorbire, căci în ochii dv. Margot trecuse drept o fiinţă nedemnă pe care aţi părăsit-o.

— Da, am părăsit-o şi chiar am blestemat-o, căci crezusem că voiu turba de durere! gâfâie Eberhard.

Şi deodată el, mândrul conte de Hohenegge, ridică implorător amândouă mâinile spre tânărul baron.

— Ştiu că voiu fi omul cel mai nenorocit, ne-

spus de nenorocit dacă ar trebui să-mi iau într'adevăr rămas bun pe viață dela Margot! exclamă el. Mai bine moartă decât s'o știu în brațele altuia! Doi bărbați ne stăm față în față — nimeni nu ne aude — aveți deci milă de mine și îngăduiți-mi o convorbire cu Margot, înainte de plecarea mea din acest palat! Vă rog din adâncul inimii!

— Bine, răspunse Erwin constrâns, — poate că știu și eu mult să știu, ce gândește sărmana despre d-v! O voiu întreba dacă vă dă voie să intrați la ea bine înțeles dacă și-a revenit din leșin și se simte destul de tare. Vă rog — așteptați-mă aici până mă întorc!

Eberhard se înclină mut. Oricât i-ar veni de greu, cu forța nu se poate ajunge la nimic!

A rămas singur și se îndreaptă spre fereastră, apăsându-și fruntea de geamul rece și privind afară, cu ochi sticloși, în lumina soarelui.

— Margot, sărmana mea Margot, mult chinuită! șoptește el. — O, de-ar exista vreun mijloc să împrăștiu norii posomorâți ce planează asupra vieții noastre — un mijloc de a deslega tainele, ce tind să ne distrugă...

Bătrânul Franz a adus la repezeală pe nevasta fostului grădinar al parcului, și aceasta, fără ca să să întrebe ce se petrecuse aci, se apucă numaidecât de lucru spre a veni într'ajutor bietei Margot, care tot mai zăcea leșinată.

Margot își revine curând, dar fiori de groază tot o mai străbat, când se gândește la căderea groaznică în fântâna părăsită — la ochii lui Mască-Roșie, care-i vestiseră moartea.

El o socotise moartă, când ea căzuse jos, altminteri mizerabilul n'ar fi dispărut.. Și mult nu mai lipsise ca dorința lui să fi fost împlinită.

Cum o doare capul! Ce-i strigase oare demonul? Nu-și poate aduna decât anevoie gândurile...

Da, despre sora ei Alice — și că nenorocita e de partea lui, că au făptuit o crimă împreună!

Sfinte Dumnezeule! Nu se poate aceasta! El nu trebue să fugă cu ea. Margot doar trăiește și respiră, trebue să facă tot ce i-o sta în putință spre a împiedica o asemenea grozăvie.

Dar iat-o recăzând pe perne, palidă.

Dar dacă Alice e cu adevărat părtașă la crimă? Poate ea s'o arunce în închisoare?

O, acum nu mai există decât o scăpare: un gând salvator! La tatăl ei nu se mai poate întoarce; el a aruncat-o printre morți, a blestemat-o, din pricina iubirii care a făcut din ea o femeie pierdută.

Și aici, unde se află ea oare? N'a mai văzut ea odată fața aceasta, care se pleca mântuitoare asupra ei? Când oare? Când?

Tocmai atunci buna femeie care o îngrijea și

care umbla cu ea atât de blajin, își vârî capul pe crăpătura ușii. Asta nu e mijlocitoarea Fechinger — are un chip cu totul altfel, mai cinstit.

— Domnișorică dragă, ah, Sfinte Dumnezeule, cum mă mai bucur că te văd cu ochișorii deschiși! șoptește ea zâmbind cu bunătate...

— Unde mă aflu oare? Cine m'a adus aici? întrebă Margot tremurând..

— Să nu mai ai nicio teamă, domnișorică dragă. Te-a scăpat noul domn baron; cât despre celălalt, e la închisoare! Dar las'că o să-ți spuie toate astea mai bine domnul baron.. M'a trimis să întreb dacă îngădui, să vorbească cu d-ta câteva cuvinte.

Margot dă din cap; cum s'ar putea să refuze?

Femeia dispare și îndată după aceea Erwin intră în odaie.

Caută din ochi pe sărmana martiră, și, cum îi zărește chipul palid printre perne, se îndreaptă repede spre ea și-i ia mâna.

— Vă mulțumesc, domnișoară Margot, că mă primiți! Nu mă mai cunoașteți?

Cereți mâine numărul 20 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Ba da, pare-mi-se că ne-am mai văzut odată... dar în capul meu e un vălmășag de gânduri, șoptește ea.

— Imi dau foarte bine seamă, zise el, așezându-se pe un scaun lângă pat. In noaptea în care am luat pe femeia ceea rănită în trăsura mea...

— Ah ,acum știu... D-ta ești....?

— Baronul Erwin de Bergen, fiul cel pierdut. Dacă un mizerabil nu mi-ar fi răpit numele și binecuvântarea răposatului meu tată; dacă nu s'ar fi mutat aci în palat în locul meu, în timp ce pe mine m'au dus la închisoare, lucrurile n'ar fi ajuns așa de departe. Dar acum ticălosul a căzut în mâinile justiției, iar eu m'am stabilit în palatul tatălui meu putând să săvârșesc îndată o faptă bună: să te salvez din fântâna părăsită. Cine te-a aruncat acolo, domnișoară Margot?

Ea își acoperi cu amândouă mâinile chipul îmbujorat. Acum i s'au limpezit toate.

— Omul cel sinistru, omul cu masca roșie a vrut să mă omoare! zice ea în șoaptă. — O, în în ce mediu de răutate și de crimă mă aruncase soarta!

— Dar acum ești salvată, domnișoară Margot. Lasă-mă să vorbesc! Ai găsit în mine un prieten, care te va apăra de orice primejdie, orice ar născoci oamenii, împotriva dumitale! Vrei să ai încredere în mine, Margot?

— Dacă o nenorocită ca mine mai merită un prieten, atunci ți-aș mulțumi cu lacrimi că ai găsit pentru mine un cuvânt bun, blajin! zice ea încet.

Erwin duce mâna ei la buze.

— Ești încă foarte slabă, dar îți vei reveni în curând! Aci ești în toată siguranța, nimeni n'are voie să se apropie de d-ta. Despre toate celelalte ce te mai chinuie vom vorbi mai târziu.

Deodată, culoarea feții i se schimbă. In bucu-

ria lui a uitat cu totul de ce venise de fapt la ea. Contele așteaptă doară.

— Margot, zice el mișcat, oricât mi-ar părea de rău, trebuie să-ți comunic ceva foarte serios încă în această primă clipă în care te-am regăsit. Afară este cineva — cineva pe care l-ai cunoscut — și care ar dori să-ți vorbească.

Cu atenție, aproape cu spaimă el îi scrutează fața.

Margot se sperie. Se gândește la Eberhard — mereu și numai la el.

Dar s'ar putea să fie și poliția!

— Cine... e oare? șoptește ea cu frică.

— Contele Eberhard de Hohenegge!

Sărmana întinde amândouă mâinile în semn de refuz. Respirația ei devine greoaie și fierbinte.

— Nu vreau — nu pot să-l văd! exclamă ea. — O, Dumnezeule, de ce a mai venit odată?

— Ți-e frică de conte, Margot? întreabă încet Erwin de Bergen, aplecându-se asupra trupului tremurând, — atunci spune-mi-o!

— Nu, nu — dar, ce-o fi vrând oare? Nu-l pot vedea! gâfâie ea, ne mai fiind în stare să-și adune gândurile.

— Margot! Spune-mi doar atât, te implor: Il mai iubești pe conte? În cazul acesta îi voiu deschide ușa de colo, împlinindu-i dorința!

Atunci nenorocita își amintește de toate cele întâmplate și scuturâ capul sălbatec:

— Nu, de o mie de ori nu! Nu-l mai iubesc! Nu vreau să-l văd, nu vreau să-i aud vocea! Scapă-mă de el — te rog, te rog!

— Fii fără de grijă, Margot, zice el, sculându-se — Contele de Hohenegge nu te va mai speria. Fă-te numai sănătoasă și au să fie iar toate bune!

Zicând aceasta, părăsește camera.

Eberhard se depărtează dela fereastră, decum îl vede intrând.

— Vrea să mă asculte, nu-i așa? Mă așteaptă? — exclamă el grăbit.

— Regret foarte mult, domnule conte, sună răspunsul lui Erwin. Domnișoara Margot m'a rugat chiar să vă interzic intrarea la dânsa!

Eberhard sare înapoi.

— Să fi spus ea aceasta? Nu, nu e cu putință! I-ați spus oare...

— Tot ce am crezut că e bine. Nu sunt destul de inițiat în întâmplările trecutului — dar un lucru e cert: Margot nu vrea să vă vadă cu niciun preț. Îi e chiar groază de d-ta!

— Și dacă voiu încerca să intru cu forța? — exclamă contele ca ieșit din minți.

— Atunci, domnule conte, aș trebui să-mi chem servitorii într'ajutor împotriva unui nobil! Dar sper că nu vor ajunge lucrurile atât de departe!

— Atunci trebue să plec, cu sufletul zdrobit, pradă celei mai sălbatece desnădejdi, zice el, mai întorcându-se odată din ușă.

Și, deodată, ochiu-i scăpără amenințător.

— Ai ținut pe Margot în brațele d-tale, domnule baron de Bergen, dar te-am văzut și sărutând buzele nenorocitei. Vai de d-ta, dacă abuzezi acum de slăbiciunea lui Margot, ca să faci din ea amanta d-tale!

Nu așteaptă niciun răspuns, dar privirea cu care se depărtează de Bergen, spune prea bine acestuia că între ei doi s'a născut o amarnică dușmănie!

Eberhard străbate repede parcul scăldat în lumina soarelui. Tot mai mult dispare nădejdea ca s'o mai poată recuceri pe Margot, nădejdea de a putea deslega toate acele enigme, cari o înconjoară!

Ea rămâne în palatul Bergen, iar el trebue să se întoarcă acasă la Leonie!

N'are cum să vadă că doi ochi îl urmăresc

dela o fereastră, că două braţe se întind după el pline de dor şi de duioşie, şi că o gură mică, palidă, şopteşte stins:

— Eberhard — o, tu, care eşti totul pentru mine, tu, unicul meu bun pe lume! De ce nu mă pot refugia la pieptul tău, de ce nu poţi tu apăra pe Margot a ta, ferind-o de orice primejdie? Rămâi cu bine — rămâi cu bine!

CAP. 29

Inimă chinuită

Tremurând de frică, Alice se ghemuie în colţul trăsurii, care aşteaptă într'un loc întunecat şi lăturalnic întoarcerea lui Rammont.

Acum ar fi liberă, acum ar putea fugi, nimeni n'ar reţine-o! Ceeace dorise abia adineauri, ceeace i-ar curma desnădejdea şi s'ar putea împlini dacă ar întinde mâna ca să deschidă uşa trăsurii... Rammont nu e aici, el n'o poate reţine, primul sergent de stradă ar duce-o la adăpost, — la tatăl ei!

Cu un strigăt desnădăjduit, ea se loveşte cu mâinile în obraz. Nu se mai poate întoarce acasă, a pierdut dreptul de a îngenunchia la picioarele acelui tată pe care l-a trădat, de dragul unui criminal!

Ce să facă — ce să facă?

Fiori reci o trec din nou, la gândul că e tovarăşa unui om, care i-a declarat el însuşi că e criminal. N'are decât să deschidă uşiţa trăsurii iar dacă n'o va mai primi nimeni, apa canalului se va îndura de ea!

Dar nu poate. Cuvintele lui Rammont i-au căzut în suflet ca picăturile de apă pe un fier încins: „fii îngerul meu cel bun!"

Nu poate — nu-l poate părăsi!

Lângă ea se află o geantă de piele — aceeaşi,

pe care i-a predat-o, când se întorsese dela prima lui vizită. A cui să fi fost, n'ar ști să spuie; și aci pare-se că iubitul ei trebue să fi săvârșit vreo nouă ispravă misterioasă.

La o crimă nici nu se gândește, firește!

Acum el se află în palatul Bergen, spre a-și lua niște hârtii importante pentru călătorie — și să mai rezolve și chestiuni însemnate. Îi spusese să-i ureze noroc — și ea o făcuse din toată inima, pentru că el o rugase: Noroc la uciderea propriei sale surori!

Ce mult întârzie! Frica pentru el crește tot mai mult.

Vizitiul a adormit pe capră; când se va întoarce Hector, îl va trezi.

Alice deschide deodată ușița. Abia de mai poate îndura această încordare nervoasă; vrea cel puțin să-l aștepte afară, să-l vadă venind. Locul unde staționează trăsura e izolat, nu se vede țipenie de om prin apropiere. Zgomotul marelui oraș nu pătrunde decât înăbușit până aici.

Dar — ce să fie asta? N'a răsunat pe undeva o detunătură? Alice își duce amândouă mâinile la piept. Sfinte Dumnezeule! E ca și cum chiar ea ar fi fost atinsă. Aleargă o bucată de drum mai departe, stă să asculte iar, caută să străbată cu privirea orice pată de întuneric.

Nimic — nici urmă de Hector Rammont!

S'a făcut iar tăcere — apoi se aude un țignal. Ca orășancă, știa ce însemnează asta: alarma poliției! Dacă el — dacă Hector ar fi în primejdie?

Se uită la birjar. Dar acesta nu se mișcă; pe el nu l-a trezit nici măcar detunătura.

Palatul Bergen trebue să fie la o distanță destul de mare.

Gândurile se bat năvalnic în capul Alicei. Să dea o fugă până acolo, să caute pe cel pe care-l așteaptă cu inima îndurerată?

Dar dacă el a căzut în mâinile poliției, dacă tatăl ei l-a putut totuși aresta?

Ea nu l-ar putea libera, acum mai puțin ca oricând.

Se reazămă de un copac, apăsându-și fruntea de coaja rece. Trebue să ia o hotărâre. Nu poate rămâne aici până în ziuă.

Cum aranjase el? La ora patru, aveau să ia expresul, care pleacă din gara Lehrter, mai întâi spre Hamburg.

Aude voci la oarecare depărtare și observă acum și uniformele polițiștilor, cari în urma țignalului se reped spre parcul palatului Bergen.

— Sfinte Dumnezeule, a căzut în mâinile poliției! Nu mai poate veni încoace! geme ea. Și nu sunt în stare să-l apăr cu slabele mele puteri!

Mai așteaptă un sfert de oră și apoi își dă seamă că trebue să plece dacă vrea să mai apuce trenul de ora patru.

Tremurând ca'n friguri, privind într'una spre direcția din care avea să vie Rammont, pășește înapoi spre trăsură și strigă birjarului: „Du-mă repede la gara Lehrter, domnul trebue să se fi dus într'acolo pe alt drum și așteaptă!"

Birjarul se uită somnoros la doamna, care se și urcă în trăsură, apoi ridică din umeri și pornește caii.

Alice sosește în gară puțin înainte de plecarea trenului. Dar ultima ei speranță că Masca-Roșie ar fi de acum aici, că a scăpat cu bine de poliție, se spulberă.

Lasă trenul să treacă. Ce să facă singură în Hamburg, când n'are mijloacele necesare ca să aștepte ascunsă undeva? Că în geanta dela subsuoară poartă două milioane bani peșin, habar n'are! Trebue să-și facă un plan nou. Nu poate părăsi Berlinul fără ca să nu știe ceva despre soarta omului căruia îi sacrificase toată curăția ei, tot sufletul ei neatins,

omul pentru care tremură și după care lânjește toată ființa ei.

Nu-i mai rămâne de făcut decât un singur lucru: să se întoarcă la micul hotel, al cărui patron, pe cât îi se păruse, depindea de Hector, și care o s'o reprimească de sigur.

Caută prin buzunare ceva bani, ca să plătească birjarului. Găsește într'adevăr câteva mărci pe cari le căpătase dela Rammont.

Cu inima grea, părăsește gara și pornește spre Birkenstrasse. Din fericire, a citit noaptea firma de peste ușa de intrare, de asemenea și numele străzii.

In apropiere de „Bradul verde", coboară, plătește birjarului și se îndreaptă spre casă pe care o părăsise de scurtă vreme.

Intre timp s'a mai luminat, viața pe străzi începe să se anime. E un mare noroc că nimeni n'o prea ia în seamă, căci pare o călătoare sosită cu trenul de dimineață.

Deoarece intrarea din spre stradă mai e închisă, intră în curte și bate, așa cum văzuse pe Hector. După o vreme, se aude un zgomot în coridor și ușa se deschide.

Patronul, încă nespălat și îmbrăcat la repezeală, stă pe prag. Ochii-i mici, vicleni, nu privesc prea prietenos pe fata deghizată. A văzut doară că veniso singură. (Vezi ilustrația copertei).

— Ce mai cauți aici? zice el ursuz. — Ia seama. Și fără de asta poliția a cam început să se învârtească primprejurul casei mele și, dacă „domnul" nu mi-ar fi spus că nu e chestie decât de o singură noapte...

Alice știe că n'are alt refugiu decât acesta, deci omul acesta trebue s'o ție ascunsă o vreme oarecare, Doar fusese plătit regește de către Rammont.

— Însoțitorului meu pare să-i se fi întâmplat o nenorocire, răspunde ea. — Nu știu încă precis.

Dar până ce voiu ști ceva cu siguranță ca să pot lua noui hotărâri, te rog să mă adăpostești. Nu-ți produc nicio supărare. O cămăruță cât de mică mi-e de ajuns, și am să stau tăcută și ascunsă, ca să nu se nască vreo bănuială.

Patronul cam avea poftă să-i refuze cererea, căci fata era dintre oamenii lui Mască-Roșie — dar se răsgândi repede. Frica de omul misterios, care se răzbuna cu atâta cruzime, dacă vreun om de-ai lui de încredere îl părăsea în caz de primejdie, îl hotărî s'o primească pe Alice.

— Vino, — zise el. — Nădăjduiesc că „domnul" o să se aște curând, căci stau ca pe tăciuni când adăpostesc aici pe cineva pe care nu-l pot anunța la poliție.

O duce pe fată, care ține ca și până acum geanta strânsă de piept, sus pe scară, în aceleași încăperi pe cari le ocupase cu Masca-Roșie.

Dar ea vede că tot ce ar fi putut aminti de persoanele cari se deghizaseră aci, fusese strâns și înlăturat cu cea mai mare grijă.

— Dacă ai nevoie de mine, apasă de două ori pe butonul ăsta, mai spune patronul, până a nu pleca. Soneria e instalată chiar în camera mea de culcare. Când dau eu un semn de jos, să știi că e iminentă o primejdie. Vei auzi deslușit un hărăit pe după sobă. Vezi de te ascunde, în cazul acela, alături — în pat — sau mai bine în firida de după haine. Să sperăm, însă, că n'o să fie nevoie!

Alice rămase singură și cu toate că era obosită de moarte, nu îndrăzni, totuși, să se culce. Stătea să asculte orice sunet din casă, tresărea la cel mai mic zgomot suspect.

Dar nu vine nici poliția — nici Hector!

Până ce, la urma urmelor, oboseala o învinge, nervii ei surmenați nu mai pot rezista, trebue să se întindă puțin ,și în curând pleoapele i se închid.

Deodată, sare din somn ca friptă. E lumină mare în odaie.

A trezit-o hârâitul de după sobă. Sare în sus, se clatină, dar trebue să-şi adune gândurile. Ce s'a întâmplat oare? Unde se află?

Iarăşi hârâitul acela înăbuşit de după sobă.

Şi acum — ştie: se apropie o prim[illegible]!

Tremură de groază, abia de-şi poate concentra gândurile. Ce să facă oare?

Îşi aranjează în grabă peruca albă, rochia demodată, pe care nu şi-a scos-o, când s'a întins în pat ca să se odihnească.

Apoi, tremurând aşteaptă cu inima strânsă ceea ce avea să vie..

Poate că patronul vrea numai s'o previe... Cine ştie, poate că o fi întrebat jos cineva ceva ce părea suspect...

Dar zgomotul din casă se 'nteţeşte. Se repede în camera alăturată şi ascultă... Sfinte Dumnezeule ce să fie asta?

Se trage îndărăt şi se reazămă cu amândouă mâinile de perete — ceeace a auzit adineauri nu este altceva, decât... vocea tatălui ei!

E oare descoperită? Vine chiar bătrânul tată să-şi reia copilul decăzut, nenorocit?

Ce alta ar putea să fie? Hector Rammont e de sigur arestat şi acum vor să pună mâna şi pe ea! E pierdută! Ascultă, apăsându-şi mâinile pe tâmplele care-i svâcnesc. O ultimă speranţă îi sboară prin minte. Poate că pe detectiv l-a adus încoace vreo bănuială vagă; nu bănuieşte nimic de prezenţa Alicei aci, va trece pe lângă uşă fără să deschidă

Patronul face de sigur tot ce-i stă în putinţă ca să-l abată din cale.

Şi iată că aude din nou vocea lui Hartenberg, aspră, venind dintr'un piept zbuciumat:

— Nu-ţi foloseşte la nimic, omule! Am arestat pe birjarul care a adus încoace pe Mască-Roşie — pe el şi pe o doamnă leşinată! Diavolul a omorât pe un poliţist şi şi-a pus mantaua aceluia. Numai astfel a putut scăpa. D-ta ştii acum de ce e vorba!

Urmară câteva cuvinte de apărare ale patronului.

Alice face sforţări să-şi recapete respiraţia. Ce i-a mai fost dat să audă?

Hector ar fi — da, el purtase o manta poliţienească, — îşi aminteşte foarte bine! Şi-a încărcat conştiinţa cu o nouă crimă?

Face un gest de îndepărtare, de parcă ar putea să înlăture înfiorătorul gând.

— Nu cunosc niciun răufăcător care să se fi introdus la mine, spune patronul. — In noaptea asta n'am avut decât prea puţini clienţi, domni foarte cumsecade.

— Da? Ei, o să vedem. Fă bine atunci, de deschide ușa asta!

Patronul îngână:

— Doamna cea bătrână e cam suferindă și se mai odihnește.

— O doamnă bătrână?

— Da, soția unui consilier de Curte din Plauen — zău, foarte cumsecade....

— Imi pare foarte rău, zice cu asprime Hartenberg, doamna trebue să ne îngăduie să intrăm și s'o privim niței. Bate în ușă.

Alice simte picioarele tăindu-i-se.

Doar poartă o perucă albă și îmbrăcăminte de femeie mai în vârstă, dar ochiul de șoim al lui Hartenberg o va recunoaște cu siguranță, dela prima privire, chiar dacă ar izbuti poate, să amăgească pe ceilalți polițiști cari-l însoțesc.

Aruncă în juru-i priviri disperate! Oare nu se poate ascunde undeva?

Colo, în odaia alăturată, îi spusese patronul să se ascundă, în pat sau pe după haine.

Dar nici asta nu mai merge; patronul doar a declarat că se află în cameră o bătrână „doamnă consilier".

Deodată, se aude o bătaie în ușă —odată, apoi iar, de astă dată mai tare!

Fata înspăimântată de moarte se repede în cealaltă cameră.

Canatul unei ferestre e deschis — deodată îi vine un gând disperat!

Decât să se lase târâtă în închisoare de propriul ei tată, se aruncă jos pe caldarâmul curții!

S'a și urcat pe fereastră — dincolo, Ochiu-de-Pisică cu doi polițiști au intrat în prima cameră.

CAP. 30

O surpriză plăcută

Leonie de Brissac cu mama ei, veşnic vătămătoare şi spărioasa baroană, se aflau încă la Hohenegge.

Nervozitatea ei aproape că nu mai era de suportat, pentru bătrâna doamnă, căci, pe cât de stăpânită era frumoasa Leonie în prezenţa vărului ei Eberhard, când era chestiunea de obţinut vreun avantaj, pe atât dădea frâu liber temperamentului ei sălbatec, de îndată ce se afla singură cu mama ei.

Contele tot nu-i satisfăcuse dorinţele, cum ar fi voit ea; el se lupta greu cu lovitura cu care-l copleşise soarta, şi nici chiar cea din urmă dovadă, că Margot era, de acum, iubita baronului de Bergen, nu i aruncase încă cu totul în braţele Leoniei.

Îi jurase că o va lua de soţie, dacă va izbuti cu adevărat să-l încredinţeze de temeinicia spuselor ei, cum că Margot s'ar afla în palatul Bergen ca metresă a baronului.

Acum, când i-a dat din plin dovada cerută — el tot o ocoleşte; plecase iar la Berlin, fără ca să-i vorbească; scurt, se învârtea făr'de pace încoa şi încolo.

Frumoasa femeeie stă, în această după amiază târzie de vară, întinsă pe un divan din budoarul ei, înfăşurată într'o rochie de casă, de dantelă, şi ţine în mână o carte franţuzească.

Dar numai de citit nu-i arde ei acum. Deodată, azvârle cât colo cartea, cu un gest de mânie, ca apoi să sară în sus.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie! exclamă speriată baroana, care şedea lângă fereastră ocupată cu un lucru de mână.—Ce-i cu tine mereu?

— Scumpă mamă, răspunde drăgăstoasa fiică

supărată, — te rog, nu mă mai întreba mereu cu atâta încăpățânare plictisitoare.

— Dar, Leonie...!

— Îmi pare rău, dar nu găsesc altă expresie! Vezi doar cum stau lucrurile aici! Știi doar bine că fără de această căsătorie cu Eberhard, va trebui să ne ținem zilele cerșind pe la rubedenii. Aș fi stăpână pe milioane, dacă aș fi contesă de Hohenegge — dar vezi doar și tu că Eberhard, omul acesta

fără de voință, tot mai șovăie cu răspunsul hotărâtor, și a putut chiar să se gândească la desfacerea logodnei noastre!

— Oare nu l-ai convins de necredința fățișă a acelei Margot, Leonie?

— Firește că am făcut-o — și tocmai de aceea sunt furioasă că nu vine în sfârșit să-mi spuie: „s'a isprăvit cu patima aceea bolnăvicioasă,, mi-am smuls din inimă dragostea aceea, sunt al tău, Leonie!"

— Lasă-i puțin timp, copila mea, nu se poate schimba cineva așa de repede.

— Timp — timp! exclamă frumoasa văduvă furioasă, — eu mă prăpădesc de nerăbdare! Abia după ce voiu avea verigheta în deget, după ce voiu fi contesă, atunci abia mă voiu fi liniștit! Știi tu unde a plecat și azi și ieri seara?

— Servitorul spusese că la Berlin — pentru niște afaceri...

Leonie izbucnește într'un hohot de râs mânios,

— Eu nu cred! E iar la mijloc Margot! O, aș vrea s'o am aici în mâinile mele! Aș fi în stare s'o sugrum de furie.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă baroana. — Leonie, — nici nu știi ce vorbești!

— Ba știu foarte bine — și ceea ce fac! Și dac'aș ști că Eberhard...

Se întrerupe brusc. O trăsură a intrat în curtea castelului.

— Eberhard! Se întoarce din Berlin! exclamă Leonie. — De astă dată va trebui să stea de vorbă cu mine! Nu mai pot suporta situația asta!

Apoi se apropie tare de tot de baroană.

Cereți mâine numărul 21 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Fă-mi plăcerea, mamă, și lasă-mă singură. Eberhard va fi îndată aici! spune ea agitată. Nu se mai poate amâna explicația aceasta. O știe și el.

— Vrei să-i joci iar vreo comedie? întreabă cu sfială bătrâna.

— Ce-ți pasă ție! îi răspunse Leonie. Mulțumește lui Dumnezeu că mă gândesc și la tine!

Oftând, baroana se ridică și trece în camera alăturată..

Presupunerea Leoniei n'a fost greșită. Eberhard ceru să fie anunțat la verișoară-sa.

Ea îl primește cu un zâmbet promițător, în timp ce o roșeață adâncă se așterne pe chipul ei.

— Eberhard, ce îngrijată am fost din cauza ta! exclamă ea, întinzând spre el brațele. —Ești așa de greu lovit de soartă, trebue să înduri atâtea! Ființa aceea mizerabilă, Margot aceea...

Se oprește, căci abia acum observă privirea lui întunecată. El nici nu vede că ea a întins brațele spre dânsul.

— Am de vorbit cu tine lucruri importante! zice el iritat.

Ea îl măsoară scrutător și-și mușcă buzele.

— Nu prea ești duios cu logodnica ta, Eberhard, răspunde ea scurt.

El s'a așezat pe un taburet de lângă divan și-și trece mâna peste frunte.

Ea însă se trântește alene între perne, astfel ca formele trupului ei superb să iasă în evidență — dar el n'o ia totuși în seamă.

— In oraș s'au petrecut lucruri senzaționale, începe el. — Omul care se numea baronul de Bergen, presupusul amant al lui Margot, a fost demascat ca șarlatan și e acum arestat.

Ea pălește subit. Apoi se silește să zâmbească.

— Nu pricep tocmai bine, Eberhard!

— In două cuvinte: omul acela nu-i nimeni altul decât vestitul Mască-Roșie, regele criminalilor. El s'a dat drept adevăratul baron de Bergen și, ca

atare, cine știe prin ce mijloace demonice a atras-o în palat pe Margot. Numai de un singur fapt nu mă pot dumiri nicidecum! De ce nenorocita, când m'am explicat cu ea de față cu el, nu mi-a spus totul!

— Tocmai pentrucă era vinovată! intervine Leonie. Indiferent dacă a fost veritabilul sau falsul baron ,— vorba este că a fost amanta lui!

— De aș putea crede cu tărie aceasta! Dar îndoiala mă face să înebunesc aproape!

— Așa? Și ceeace ai văzut cu proprii tăi ochi?

— Nu știu ce să cred! geme Eberhard. De aceea viu la tine. Țin să mă edific mai întâi asupra persoanei acestui om, care va fi de sigur supus judecății. Ceva misterios înconjoară arătarea aceasta. Nimeni nu știe bine, cine e de fapt această Masca-Roșie. Răsare în toate capitalele mari și, abia arestat, ceea ce pentru poliție este un tur de forță, el și scapă prin vreo manevră drăcească. A fost aici în castel, și există bănuiala că el și nu Margot — a săvârșit asasinatul căruia i-a căzut victimă tatăl meu...

— Sau amândoi împreună! intervine Leonie mânioasă.

— Leonie, o urăști pe nenorocita aceea!

— Nu am care toate motivele pentru aceasta? Și dacă el a fost aici, dacă a fost părtaș la crima împotriva tatălui tău și o avea acum pe Margot la el ca fals Bergen, nu se poate deduce că amândoi au săvârșit aici împreună crima?

— Nu, nu cred! Nu se poate ca Margot să fie așa de decăzută! răspunde Eberhard tare. — Când a fugit de aici nu știuse nimic despre Masca-Roșie. Pun eu mâna 'n foc pentru asta!

— Cum poftești! îl ironizează Leonie, turbând de furie, în sinea ei.

— Dar altceva m'a izbit și nu-mi dă pace: cum de ai ajuns tu să cunoști pe criminalul acela?

— Eu?

Ea simte că întrebarea lui neașteptată a făcut-o să roșească. Iscoditori se odihnesc ochii lui asupra ei..

— De sigur... tu! Probabil că ai aflat dela cineva că Margot se află în palat. Ai fost, după cum am aflat, chiar tu personal în oraș, și fără îndoială că mi-ai trimis și acea telegramă, de îndată ce ai fost sigură că voiu întâlni pe Margot la falsul baron.

Leonie își mușcă buzele. Ce să inventeze pentru desvinovățirea ei? Răde nervos.

— Iubite vere, ai fi chiar în stare să spui că eu, baroana Leonie de Brissac, m'am unit cu omul acela misterios, că am încheiat chiar un pact cu el, pentru a duce la cădere pe virtuoasa și prea curata ta Margot? Aci se poate vedea deabinelea că iubirea face pe om orb și surd! Această Margot îți mai stă mereu dinaintea ochilor ca un îngeraș alb, imaculat, iar eu, logodnica ta, sunt demonul care ar fi în stare să făptuiască o crimă, numai și numai ca să-ți ponegrească îngerașul! Ah! E de necrezut ca tu să mă insulți până într'atâta!

Și se aruncă pe divan, izbucnind în hohote de plâns, și tot trupul îi zvâcnește și tremură.

Eberhard se ridică indispus.

— Leonie, zice el grav, am venit încoace, spre a căpăta dela tine un răspuns serios! Cine ți-a spus ție că Margot se afla la baron în palatul Bergen?

— Și dacă-ți refuz răspunsul acesta, pentrucă numai o enormă și jicnitoare neîncredere te face să mi-l ceri? îi trântește ea în față.

El o privește consternat.

— Leonie... dacă m'aș gândi totuși că acel criminal a fost totuși în vreo legătură cu tine?

— Că eu l-am lăsat să intre aici, că i-am ajutat să sugrume pe tatăl tău — hahaha, izbucnește ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie! Te rog, lasă încolo aceste îngrozitoare ironii! Răspunde-mi!

— Nu! Nu acum! Într'o bună zi vei recunoaște ce groaznică nedreptate mi-ai făcut, vei simți că numai o femeie te iubise cu adevărat și că ar fi fost în stare să înfrunte chiar și moartea pentru tine.

El nu vrea să mai audă nimic; rugămințile lui

au rămas așa dar fără de rezultat; dar de groaznica bănuială nu va mai putea scăpa: Leonie... și Masca-Roșie! De unde se cunosc ? Să existe oare cu adevărat o legătură între ei? Și de ce nu-i dă oare verișoara o explicație deschisă?

Se îndreaptă spre ușă: ea se ridică atunci deodată și se aruncă la pieptul lui.

— Eberhard, sfârșește odată cu groaznicul martiraj, în care faci să mă zvârcolesc! Izgonește-mă din castelul tău, dacă mă disprețuiești — sau ia-mă la pieptul tău și iubește-mă! Ce vrei să mai fac, ca să-ți dovedesc că acea Margot e o prostituată?

— Liniștește-te, Leonie, zice Eberhard, ferindu-se de privirile ei. — Nu mă gândesc să te izgonesc. Tu știi că bietul meu tată m'a înlănțuit de tine. Dar mai aibi puțină răbdare cu mine. O unire între noi, n'ar fi cu putință chiar îndată. După o trecere oarecare timp, mă voiu fi liniștit și eu!

Zicând acestea, desface brațele el de după gâtul său și o duce înapoi spre divan.

— Scuză-mă, sunt foarte obosit, zice el, părăsind-o.

N'a plecat bine contele și toată furia ei reținută isbucnește cu patimă sălbatecă.

Cu un strigăt răgușit, se aruncă pe covor și începe să-și smulgă frumosul ei păr.

— Își bate joc de mine, umilindu-mă; îmi aruncă fărâmiturile ce se lasă câinilor, se gândește la cealaltă și, oricât ași zugrăvi-o în culori negre, el tot nu crede nimic din ce a văzut cu proprii lui ochi! gâfâe ea, ca scoasă din minți. Unei asemenea ființe să-i fiu sacrificată, să aștept și să mă las umilită până ce într'o bună zi, fi se va mai recunoaște nevinovăția? Că n'a săvârșit ea crima o știu de mult — și chiar și de ce a fost comisă crima! Ce favorabilă ar fi pentru mine acum toată situația! Hector a căzut în mâinile poliției, și poate că aici, în Germania, se vor găsi închisori mai strașnice decât dincolo și cu asta soarta lui va fi pecetluită. Că nu mă va trăda, de asta sunt sigură. De-aș ajunge acum contesă de Hohenegge, n'ar mai veni nimeni

așa dar să-și ceară partea — căci Hector Rammont va sfârși sub securea călăului.

Dar vezi că Eberhard șovăie — mă ține la distanță — abia de-mi suportă prezența. Ah, de ar ști el că tot destinul lui e în mâna mea, că l-aș putea reduce la nimic, că aș putea face din el una din cele mai nenorocite ființe de pe fața pământului...

Sare în sus, ochii ei asvârle fulgere spre ușa pe care tocmai ieșise contele, mâinile-i se strâng de furie, ca niște ghiare de fiară.

— Sau mă ridică la el... sau îl asvârl cu o lovitură de picior în prăpastie! zice ea cu glas șuierător.

Tremură de mânie reținută. Apoi, se așterne pe chipul ei o expresie de hotărâre.

— Trebue să se decidă zilele astea, nu vreau să mai aștept! Să plecăm spre Sud, pe Riviera, unde nu ne cunoaște nimeni, unde n'am nevoie să joc nici măcar comedia dolinlui exterior! Și dacă va căuta de astădată tot felul de pretexte, dacă n'o vrea să plece, de dragul celeilalte, care mai trăiește în Berlin, atunci îi voiu flutura pe dinaintea ochilor hârtiile acelea și-l voiu arunc jos de pe piedestalul nobleții! Dar atunci, de sigur că-și va muia brusc tonul față de mine, căci un conte de Hohenegge nu e obișnuit să meargă să cerșească.

Se uită în camera în care trecuse maică-sa.

— Pare să fi adormit! zise ea. Cu atât mai bine! Să mă duc acum să-mi aduc hârtiile primejdioase, ca să le am la îndemână. La urma urmelor, se va găsi și pe aci vreo ascunzătoare sigură.

Își schimbă repede rochia vaporoasă cu alta, ia pe cap un fișiu de dantelă și părăsește castelul, ca și când ar vrea să facă o plimbare prin parc.

Soarele e la asfințit.

Nimeni n'a văzut-o pe baroană, căci a ales o ieșire dosnică și a pornit deadreptul pe poteci acoperite de frunze. Cu toate acestea, Leonie, privește de câteva ori prudentă în juru-i, dacă n'o urmărește cineva, apoi pășește liniștită mai departe.

După vreun sfert de oră, a ajuns la un mic rond

în mijlocul căruia odinioară se aflase un bazin, acum pe jumătate năruit, cu o fântână arteziană. Dar cum această parte a parcului nu mai era de fel frecventată, pentrucă noile plantații se află de partea cealaltă, locul e părăginit și uitat, apa de mult secată, pietrele sfărâmicioase, drumul acoperit de bălării.

Leonie se oprește aci. De jur împrejur e desiș. Deasupra, crăcile copacilor se apleacă atât de tare că opresc chiar lumina de a pătrunde. Semi-obscuritate domnește și în timpul zilei în rondul acela, dar mai ales acum, când umbre adânci se întind pe pământ. Nimic nu se mișcă. Abia de foșnesc frunzele sau de se aude vreo pasăre în depărtare.

Baroana coboară în bazinul secat al vechei fântâni și atinge vasul cel mare pe jumătate stricat și el, care se află la mijloc pe o coloană de piatră. Cu o sforțare, împinge ceva mai încolo piatra grea și se ivește o adâncitură destul de largă ca să poată să vâre mâna înăuntru.

Hârtiile — aci le ascunsese Leonie în ziua înmormântării, pentrucă nu le credea în destulă siguranță în camerele ei. De aci le poate lua oricând și asta se va întâmpla acum!

Bagă mâna în adâncitură... dar cu un strigăt răgușit își trage brațul înapoi, părul îi se face mărăcucă — se cutremură — pe după braț s'a încolăcit o viperă destul de mare, al cărei cap mic cu limba ascuțită ca un pumnal face mișcări fulgerător de repezi.

— Ajutor! strigă Leonie.

In sfârșit șarpele cade jos și dispare printre crăpăturile zidăriei.

Pe jumătate leșinată, baroana se îndreaptă, clătinându-se, spre o bancă de piatră. Dinții îi clănțănesc, se scutură de spaimă și de scârbă.

— Cine mi-a făcut asta? rostește ea apoi, înfiorându-se. Asta nu-i o simplă întâmplare — e aci la mijloc o manoperă infamă! Dar — te pomenești că nici hârtiile n'or mai fi acolo?

Cu [illegible]

se mai îndreaptă odată spre vasul cel vechiu. Se ridică în vârful picioarelor — lasă privirile să-i cadă în adâncitură — și apoi știe cu siguranță că a fost jefuită, că scrisorile primejdioase au dispărut.

Cea mai mare, cea mai îngrozitoare armă a ei i-a fost sustrasă — taina din Hohenegge.

— Cine? — Cine? strigă ea în sinea sa.

Dar copacii din jur nu dau răspuns.

Ascunzătoarea a fost descoperită, un om a furat scrisorile și a pus în locul lor o viperă — un gând bestial ,care a fost pus în aplicare.

Leonie se întoarce înapoi la castel, scrâșnind din dinți.

Dar din adâncul unui tufiș o urmăresc doi ochi, și un râs de satisfacție se amestecă cu foșnetul copacilor.

— Taina din Hohenegge o posed eu — eu!

CAP. 31

Cine e moarta?

Cadavrul lui Margot Hartenberg — căci drept aceasta mai trece şi acum deocamdată fata aceea care a fost pescuită în canal — a fost în sfârşit eliberat pentru înmormântare, după ce în toată tăcerea, şi fără ca publicul să fi aflat ceva despre aceasta, şeful poliţiei, împreună cu judecătorul de instrucţie, par a fi clarificat fiecare punct al misterioasei afaceri.

Margot era moartă, chiar tatăl ei o recunoscuse — într'un moment, în care bănuiala ce căzuse asupra bietei Margot era înlăturată — şi crima trebuia atribuită lui Masca-Roşie.

O groaznică fatalitate pentru Hartenberg şi o minune că detectivul îşi mai păstrase calmul său de fier, aproape sinistru.

Se lăsa încet seara, pe când două persoane se apropiau de casa simplă şi posomorâtă, în care erau păstrate până la înmormântare cadavrele sinucigaşilor — morga Berlinului, sau cum îi s'ar potrivi mai bine: „Casa Morţilor".

Este o femeie şi un bărbat, prima mergând voalată la braţul însoţitorului ei.

Domnul trage clopotul dela locuinţa supraveghetorului, schimbă câteva cuvinte cu bătrânul care a apărut la uşă. Acesta dă din cap în tăcere, scoate o legătură de chei şi deschide poarta clădirii alăturate.

Femeia l-a urmat în tăcere. E Vipera, Antoinette Vacher, mama bietei Margot! Şi-a adunat toate puterile, ca să-şi ia ultimul adio dela copilul ei.

Paznicul a deschis o a doua uşă şi a aprins lumina electrică.

— Aici zace moarta pe care o căutaţi, zice el. — I-am pus la loc rochia şi rufele ce le-a purtat. Mâine disdedimineaţă o îngropăm. Vă las, cu plă-

cere singuri, pentrucă doriți; iscălitura directorului poliției e de ajuns. Dar vă rog să-mi aduceți la plecare cheile îndărăt!

Și bătrânul pleacă. Ușile rămân desculate. A fără se întunecă din ce în ce.

Vipera se reazămă de peretele gol și privește țintă trupul înfășurat care se și află în sicriul de brad. Pieptul ei se zbate năvalnic.

— O, mă prăpădesc de durere — îmi simt genunchii tremurând! — geme ea. — Așa mi-a fost dat să mi-o regăsesc pe Margot a mea! Dumnezeule îndurător, — de ce mă pedepsești așa de aspru?

— Curaj — curaj, doamnă! caută s'o mângâie însoțitorul ei.

— Da, vreau să fiu curajioasă — te rog ridică giulgiul. Vreau să-i văd fața, părul — părul ei iubit — vreau să birui, pe cât cu putință orice groază.

Domnul trage încet pânza neagră.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Vipera. — Asta e Margot — dulcea mea Margot.

Vrea să se arunce asupra cadavrului — deodată îi cade privirea asupra intrării — un om stă în ușă, cu ochii larg deschiși — un străin, cu capul plecat înainte, cu părul ciufulit sălbatec, care-i atârnă peste obraz.

— Ei — strigă detectivul francez, scurt—cine ești d-ta? Cu ce drept ai pătruns aici?

Omul îl privește mai întâi cu ochi sticloși, apoi ridică din umeri și zice cu glas răgușit:

— Haha! Cu ce drept mă întrebi? Îmi caut nevasta — și mi-am găsit-o, e moarta asta!

Un moment domnește tăcere de moarte. Vipera se întoarce spre străinul, pe care nu l-a mai văzut în viața ei.

Chiar și domnul, însoțitorul ei, nu știe ce să spuie, la aceste cuvinte neașteptate.

Înfățișarea străinului nu prea trezește încredere. Pare să aibă vreo treizeci de ani. Ceva sticlos zace în ochii lui — omul a băut!

Costumul lui a fost elegant odinioară, dar acum nu mai are ce cruța și chiar și ghetele îi sunt

scâlciate și găurite. Omul ține în mână o pălărie moale, soioasă, de pâslă.

Cu bustul plecat înainte, se apropie de cadavrul lui Margot. Un tremur îi agită tot trupul, pe când buzele îi se mișcă, murmurând cuvinte neînțelese.

Vederea sau apropierea moartei face ca, un timp îndelungat, nici să nu ia în seamă pe cei doi vizitatori intrați înaintea lui.

— De ce ai fugit dela mine, îngână el în sfârșit, ceva mai limpede. — De ce n'ai vrut să faci ceea ce-ți cerusem? El tot ne-ar fi ajutat — ar fi trebuit — la urma urmelor — altminteri l-am fi făcut de rușine în fața lumii întregi, pe acest sgârcit cărpănos. De ce te-ai aruncat în apă? Ce prostie — ce prostie.

O mână i se puse pe umăr. Se întoarce înfiorat și vede chipul, fără de vălul cernit, al Viperei.

— Ce voiești dela mine? Ce mă privești așa țintă? exclamă el cu sfială.

Vipera caută să pătrundă cu ochii ei până 'n adâncul sufletului său. Un gând îngrozitor a cuprins-o, un gând, care face ca toată ființa ei lăuntrică să se cutremure de groază.

Soția lui — moarta asta, Margot soția lui! Dac'ar fi așa? — dacă se vor fi înșelat cu toții, chiar propriul ei tată — poliția — toți?

Dar nici el nu mai poate recunoaște, ca și dânsa, chipul moartei, căci în apă a fost jupuit de cârligele și de șuruburile vapoarelor.

— Eu n'o cunosc, susține Vipera cu vocea răgușită. Dar spune-mi adevărul: cine e moarta asta? Pe cine recunoști în ea?

Bărbatul își trece mâna prin părul ciufulit. Privește neîncrezător pe femeia care-i pusese întrebarea.

— De ce să-ți dau d-tale explicații deosebite? zice el, lăbărțând silabele. — Domnul de colea o fi desigur vreun copoi al poliției, hai?

— Lasă încolo orice temeri, n'are să ți se întâmple nimic dinspre partea noastră — dar răs-

punde de ce ai spus adineauri că moarta ar fi nevasta d-tale?

— De ,pentrucă sunt încredințat că e ea!

— Ți-a dispărut nevasta?

— Păi da!

— Și spunea că vrea să se înece?

— Da, își pierduse capul, mi-a lăsat un bilețel și din cele câteva rânduri, am văzut că-i sunase ceasul.

— Un bilet! Îl ai aici? Te rog, dă-mi-l să-l citesc, nici nu știi ce importanță are pentru mine! insistă Vipera.

Omul duce mâna la buzunarul vestei, apoi clatină din cap.

— Mai bine nu! Știți că fiecare își are secretele sale familiare și particulare, și așa și eu. Astea câteva rânduri n'au nicio valoare pentru d-ta.

Vipera simte crescându-i surescitarea, cu toate că are marele dar de a-și stăpâni nervii.

Schimbă o privire cu însoțitorul ei; acesta dă din cap.

— După cum văd, nu ești într'o situație tocmai strălucită, începe acesta.

— Și ce-i treaba d-tale? răspunde celălalt.

— Așa-i! Dar poate că tot ne-ai lăsa să citim, dacă ți-am răsplăti gentileța cu câteva piese de aur.

Omul cumpănește scurt. Apoi dă din umeri cu nepăsare.

— Fie și așa! Ia să vedem cât dai, domnule. Un biet părlit ca mine are oricând ce face cu metalul ăsta galben! spune el.

Domnul scoate din portofel trei piese de aur și le arată omului. Schimbul se efectuează repede.

Sub becul electric, Vipera citește puținele cuvinte scrise cu creionul. În ochii ei zvâcnește ceva, își trece mâna peste frunte — o cuprinde o durere adâncă: a fost atât de multă vreme despărțită de copiii ei, că nu le cunoaște nici măcar scrisul.

Dar femeia care scrisese aparținea de sigur so-

cietății culte; asta se recunoștea fără nici o greutate.

Necunoscutul stă rezemat de perete, de o parte. Nu știe drept cine să ia pe cei doi vizitatori.

Pe bilet e scris:

Am pierdut dreptul de a mă arunca la picioarele tatălui meu adoptiv și de a-i cerși iertarea. Spune orice ai vrea; refuz de acum să mă mai supun, mă refugiez mai bine în moarte, decât să mai suport ca tu să mă brutalizezi și să ajung să mă vând pe stradă cum mi-ai pretins s'o fac la Londra. Rămâi cu bine, eu îmi curm viața, iertându-ți tot răul, precum și faptul că m'ai smuls unei vieți pașnice și fără griji, făcându-mă soția ta! Înainte de a mă constrânge să mai șantajez din nou pe bătrân, căruia și așa nu i-am adus decât rușine, și a-l face să ne dea iarăș bani, prin infamul mijloc al amenințărilor, — îmi pun capăt zilelor. Mă poți căuta la morgă.

— Asta-i totul — lipsește până și iscălitura.

Vipera aruncă străinului o privire care exprimă destul de limpede disprețul, pe care-l simte pentru mizerabilul acela.

— Poftim biletul înapoi, zice ea. Dar cum de ai ajuns să crezi că tocmai moarta aceasta ar fi soția d-tale?

Omul răspunde scurt:

— Am căutat-o pretutindeni. Crezusem chiar un moment că s'ar fi dus la bătrân — numai aici în casa asta n'am vrut să intru până ce nu mă voiu fi încredințat de fapt. Apoi am venit încoace — în fiecare zi, ori de câte ori era permisă intrarea. De fiecare dată nu era nimic. Astă-seară, în sfârșit,— orele de vizită au trecut de mult — văzând lumină, și găsind ușile deschise — m'am uitat pe crăpătură și-o găsesc aci pe cea căutată.

— Nu vrei să-mi spui numele ei?

— Nu, nu vă mai dați nicio osteneală! Și nici

nu mă gândesc măcar s'o cer pe moartă poliției, căci n'aș putea s'o îngrop!

— Dar dacă.... dacă poliția ar presupune că e vorba de o persoană cu totul alta, de asemenea dispărută?

Omul o privește uluit. Pare-se că-și dă seama de ce e vorba.

Apoi ridică iar nepăsător din umeri.

— Mi-e tot una, când eu știu pe cine au îngropat!

— Dar e de datoria d-tale — ai putea fi silit! exclamă însoțitorul detectivei.

— Așa? Crezi? Atunci prea-mărita poliție n'are decât să încerce! Eu nu știu de absolut nimic, pur și simplu! Hahaha. Dovediți-mi cine-i moarta, cine sunt eu — n'aveți decât să încercați, rogu-vă!

Vipera mai încearcă odată cu bani.

— Ținem foarte mult să știm, dacă d-ta sau noi ne înșelăm. Și eu am crezut că recunosc în moarta aceasta o persoană, care mi-a fost foarte scumpă. Nu înțelegi oare de ce noi trebue să știm, pe cine cauți d-ta de fapt?

— Îmi pare rău! Eu nu mai vorbesc de loc, răspunse cu încăpățânare necunoscutul. — Eu nici nu sunt măcar curios să știu pe cine căutați. Eu doar m'am dumirit!

— Stai, mai rămâi! intervine Vipera. Moarta e cu totul desfigurată, dar ea nu e nevasta d-tale, ci cu totul altcineva, după cum reiese din cele ce s'au găsit asupra ei.

— Așa? o ironizează necunoscutul.

Eu însă vă spun că, din toate câte poartă asupra ei, reiese tocmai că e nevasta mea și nimeni alta. Fața, hainele, ar putea fi schimbate despre partea mea — dar rana ceea deacurmezișul celor două degete dela mâna dreaptă — pe aceea n'a căpătat-o în apă, ci cu două zile înainte, când am avut, ca de obicei, cu ea o convorbire cam... agitată. Așa, și acum nu veți mai auzi dela mine nicio silabă — vă salut!

Doctorul Bertrand vrea să-i aținâ calea. Ceeace

știe omul acesta e prea important! Din cele ce-ar putea el spune, nespus de multe depind pentru sărmana mamă a lui Margot.

— Stai! Trebue să rămâi! exclamă el. Va trebui să dai la prima secție declarații mai limpezi!

Ochii omului scânteiază de mânie.

— Ah, așa ți-e socoteala? zice el cu uglas șuierător. Liberează drumul — că de nu....

— Că de nu, ce? Urmează-ne numaidecât! Poliția ar mai avea de aflat lucruri extrem de interesante!

Străinul privește în juru-i — e limpede ca ziua, că nu vrea cu niciun preț să se lase arestat.

Doctorul Bertrand vrea să-i pună mâna pe umăr — atunci străinul, care până adineauri se ținea lipit de perete, ca un individ fără de însemnătate, sări deodată în sus ca un arc — detectivul vrea să-l apuce — dar ca o mingo de gumă sboară omul deasupra umerilor săi, și afară în gang se și aude un chicotit batjocoritor, înainte ca Bertrand să-și fi putut măcar da seamă, cum de fusese cu putință un asemenea truc.

Smucește ușa de perete — dar afară gangul e învăluit în întuneric și ieșirea spre curte liberă.

Individul misterios a dispărut. O recunoaște și Vipera, căci cheamă înapoi pe însoțitorul ei cu un cuvânt scurt.

Cereți mâine numărul 22 aturor chiocșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

Doctorul Bertrand scoate un hohot de râs furios.

— Ce spuneți de capod'opera individului, doamnă? Așa ceva nu mi s'a mai întâmplat!

— Dar mie, doctore! răspunse cu un calm ciudat detectiva.

— Intr'un circ parizian am văzut odată — e mult de atunci — la un călăreț, o astfel de agilitate!

— Ei dracie! Nu crezi cumva...?

— Că omul, al cărui nume nu l-am putut afla, practică pur și simplu meseria asta, sau a practicat-o. Și asta în sine e ceva foarte important!

Doctorul Bertrand aprobă din cap.

— Ai, desigur, iar dreptate, doamnă. Dar n'ar fi fost mai bine, dacă aș fi urmărit îndată pe individ?

Recunosc că da. Dar n'ai fi putut pune mâna pe el. E prea dibaciu și noi nu ne așteptam la apariția lui. Ceeace ne-a spus el e destul de important.

— Crezi că a spus adevărul?

— Da, sunt ferm convinsă!

— Moarta asta ar fi...?

— In niciun caz Margot, copila mea! Ah, Bertrand — d-ta nu cunoști decât o parte a vieții mele; d-ta nu știi că odinioară am fost fericită aci în Germania, că acum trebue să mă furișez noaptea ca un hoț dealungul caselor, ca să-mi văd copiii! Imi înțelegi disperarea când mi-a fost dat să aflu că Margot, pe care am luat-o în noaptea aceea la noi, a fost găsită moartă și recunoscută de propriul ei tată! Eu o trimisesem undeva cu o însărcinare tainică, dar ea nu s'a mai întors, și nu mi-am putut închipui altceva decât că, sau a fost omorâtă sau și-a căutat totuși, mai târziu, moartea de bună voie!

Nu mi-a fost nici măcar îngăduit să-mi plâng

în voie durerea, căci atunci aș fi trebuit să-mi desvălui taina vieții!

Câte n'am îndurat până în seara asta, în care m'am furișat din nou în casa morților, bolnavă încă — numai ca s'o pot vedea pe sărmana Margot, ca să-mi pot lua bun rămas dela copila mea!

Și acum a intervenit omul acesta, care-și caută soția și care și-a regăsit-o în moarta aceasta! Margot trăiește! Cred asta, știu, acolo în sicriul cela sărăcăcios de scânduri zace o străină — nevasta necunoscutului de adineauri, a cărui identitate o vom stabili. Să mergem, Bertrand! Mă simt deodată ca renăscută, căci am speranța că voiu regăsi pe Margot și să-i pot clarifica trista soartă!

Vipera înclină capul spre moarta din sicriu.

— Dormi în pace, copilă — și tu ai îndurat destule dureri și suferințe până să apuci pe calea întunecoasă pe cari nimeni n'o mai regăsește spre a se întoarce — dar tu nu ești Margot, nu ești carne din carnea mea, sânge din sângele meu!

Bertrand a întins din nou pânza neagră deasupra moartei.

— Și acum ce-i de făcut? întreabă el. — Voiești să-l informez îndată pe șeful poliției?

— Pentru nimic în lume! exclamă Vipera. — Din spre partea noastră nu se va întâmpla nimic — absolut nimic!

— Cum? Moarta asta?

— Va fi înmormântată ca Margot Ernemman, ca sora de caritate căutată în afacerea crimei dela Hohenegge. Vrei să-ți desvălui ultima, cea mai nouă descoperire a mea, doctore?

— Și anume?

— Cred că chiar Ochiu-de-Pisică nu crede în moartea lui Margot, că el poate știe și mai mult despre nencrocita decât știm noi din ceasul acesta dar că are motive să lase autoritățile și restul lumii în credința că Margot ar fi moartă, că zace acii...

— Dac'ar fi așa...

— Așa este! Crede-mă! îl asigură Vipera. N'ai auzit, că n'a mai venit niciodată s'o vadă pe nenorocita de când zace aici? Face asta un tată, chiar când e agent de poliție și o crede vinovată pe moartă? Și tocmai acum, când toate indiciile dovedesc că asasinatul din Hohenegge poate fi înscris la activul lui Mască-Roșie?

— Presupunerile d-tale par verosimile. Dar cine ar putea fi moarta de aci?

— Trebue s'o aflăm și asta — nu azi sau mâine, căci avem ceva mai important de făcut — dar într'o zi oarecare. De asta să fii sigur! Și cred că o să dăm de rostul unei înfiorătoare tragedii. Și acum, să mergem.

Incet, cutremurați până în adâncul sufletului, cei doi vizitatori părăsesc morga.

Doctorul Bertrand stinge lampa electrică.

Afară în curte e lumină de lună plină. Nici urmă de omul care se furișase înăuntru într'un chip atât de ciudat.

— Vreau să duc paznicului cheile, zice Bertrand, îndreptându-se spre căsuța cea mică.

Omul stă în ogașa lui luminată și citește gazeta de seară.

Când să pășească detectivul pragul, paznicul ridică ușor capul.

— Ați găsit ceva? întrebă el calm.

— Da, răspunde detectivul, dar trebue să rămâie secret profesional. Altă întrebare aș avea să-ți pun — poate că ai cunoscut pe un om care în ultimul timp, și chiar și azi, poate și eri s'a învârtit pe aici, într'un chip cam bătător la ochi, și a privit cadavrele?

— Cam cum arăta omul acela?

Bertrand face o descriere a vizitatorului nocturn, care e așa de exactă, că paznicul răspunde îndată:

— Am observat un astfel de om, firește. A întrebat de mai multe ori de un cadavru femeiesc, pe care-l caută, dar n'a găsit ce căuta. De altfel,

omul părea beat, l-am gonit de două ori de aici.

— Nu știi cine-o fi? Nu și-a spus cumva numele?

— Nu, nimic, nu voiam să mă ocup de individul acela.

— Hm! Încă o ultimă întrebare: cadavrul lui Margot Ernemann era în sicriu și expus vederii, când venise omul încoace?

— Nu, încă nu. Cadavrul a fost până nu de mult încă în sala de autopsie.

— Îți mulțumesc. Noapte bună!

Zicând aceasta, Bertrand se depărtează și raportează Viperei cele aflate.

Amândoi ies în stradă, se urcă într'o trăsură și se îndreaptă spre locuințele lor.

În aceeași noapte, Masca-Roșie e arestat, iar societatea din palatul falsului prinț Utașin risipită. Vipera nu a luat parte la acțiunea aceasta, pentru că în starea ei a intervenit o febră puternică și doctorul Bertrand s'a văzut nevoit să ia cele mai stricte măsuri spre a nu se agrava slăbiciunea bolnavei.

Dar a doua zi de cum apare, doctorul îi comunică amănunțit cele întâmplate.

Vipera se ridică electrizată parcă, fața ei a luat o expresie aspră, ochii îi sclipesc de emoție.

— Masca-Roșie a fost redus la neputință? De cine — de cine?

— Ochiu-de-Pisică l-a împușcat, după ce omul acela sinistru a săvârșit în numai câteva ore din noapte, lucruri, cari singure ar putea forma un roman de senzație.

Și povestește cele ce știe — de comedia pe care Ochiu-de-Pisică a înscenat-o la presupusul prinț Utașin, de felul cum a decurs seara, de rănirea gravă a Arankăi, de fuga și explozia aceea și în sfârșit de prinderea dela palatul Bergen în urma unui truc, înscenat de Ochiu-de-Pisică.

Vipera privește întunecată în pământ.

— Vasăzică el, Ochiu-de-Pisică, și-ar fi câștigat

gloria, de a preda călăului pe Masca-Roşie, iar noi doi ne-am putea reîntoarce la Paris, murmură ea.

Ridică apoi capul.

— Se ştie dacă rana lui Mască-Roşie e mortală? întrebă ea.

— A fost transportat la „Charité", secţia arestaţilor. Nu e însă mort, mai mult nu ştiu nici eu, răspunde el.

— Vasăzică, trăieşte! Să-ţi spun ce presupun? Masca-Roşie se preface, chiar aşa rănit fiind, şi într'o bună zi va fi dispărut, înainte ca poliţia germană să fi izbutit să-l predea călăului.

— Cam greu i-ar veni mişelului de data asta!

— Un om ca el e în stare de orice, bagă de seamă, cu ştiu ce spun! Şi de aceea nu voiu părăsi Berlinul, până ce nu voiu fi văzut cu proprii mei ochi capul acestui individ sinistru rostogolindu-se în coş! Să aşteptăm ce rezultat va aduce instrucţia.

— Pare-se că în ultima noapte s'a mai săvârşit şi o altă crimă, în care tot Masca-Roşie trebue să fi jucat rolul principal. Dar chiar şi mie mi s'au refuzat informaţii mai amănunţite, căci Ochiu-de-Pisică mai lucrează la limpezirea chestiei acesteia chiar şi în momentul de faţă şi se aşteaptă să se vadă ce va mai descoperi.

— Să aşteptăm, să vedem ce mai aduce ceasul următor, Bertrand!

Asta-i tot ce răspunde Vipera. Cade iar pradă gândurilor negre ce o mistuie.

Unde s'o fi aflând Margot? De ce nu s'a întors dela Hogenegge? Unde s'or fi aflând scrisorile pe cari trebuise să le aducă?

Nimeni nu i-ar putea da vreun răspuns la întrebarea aceasta.

După-amiază, doctorul Bertrand a aflat ce s'a mai petrecut peste noapte. Jaful din casa bancherului Grosser a fost adus la cunoştinţă, de asemenea amănuntele întâmplărilor în legătură cu acest jaf.

Vasăzică din nou Masca-Roşie! De astădată chiar în momentul în care simţea terenul năruindu-i-se sub picioare, voia să mai dea o ultimă mare lovitură. Era chestie de două milioane.

Şi a şi pus mâna pe ele, au dispărut; pe când bancherul abia a mai putut declara cine l-a înjunghiat şi pluteşte acum între viaţă şi moarte.

Bertrand se află tocmai în drum spre Vipera, ca să-i raporteze cele aflate. Vrea să străbată piaţa Potsdam, dar agitaţia enormă ce domneşte aci la orice oră din zi, îl sileşte să-şi îndrepte atenţia asupra trecătorilor.

Deodată tresare! Dracel — nu-i acesta omul care făcuse la morgă acel artistic salto-mortale, sărind deasupra lui?

Acolo, la coloana lui Litfass, îl vede stând cu mâinile în buzunare cu pălăria dată pe ceafă — pe cât pare, iarăşi beat. Ce-o fi făcând oare?

Străinul pare să citească un afiş roşu. Faţa-i se schimonoseşte de un rânjet ironic; se apleacă mai aproape spre coloană — şi acum râde atât de tare, că şi trecătorii se opresc să vadă ce-i cu el.

Noutatea pe care el o citeşte acolo, trebuie să fie de o importanţă cu totul deosebită.

Doctorul Bertrand ia o hotărâre repede. De astădată nu trebue să-i scape omul acesta.

Îşi face loc, zorit, printre trecători. Din nenorocire, trebue să treacă strada în diagonală. Dar iată că omul l-a observat — aşa din întâmplare, cum laşi adesea să-ţi cadă privirea pe chipul unui om.

Cât ai clipi, el dispare în valurile mulţimii.

Trebue să aibă motive serioase, de se fereşte să nu fie prins.

Bertrand se repede spre el... nu vrea să lase să-i mai scape şi de astădată individul, e cât p'aci să pună mâna pe el — când iată că primeşte o lovitură puternică în piept şi cade la pământ.

În jurul lui strigăte, pumnul unui sergent de circulaţie îl împinse de-oparte. Nu lipsise decât un fir de păr ca să fie călcat de o trăsură.

Se ridică și se încredințează că de astădată nu i s'a întâmplat însă nimic, dar necunoscutul i-a scăpat.

Furios de insuccesul lui, Bertrand caută printre multele noutăți de pe coloana de afișe, ce anume l-o fi interesat într'un asemenea grad pe individul necunoscut. — Aha, murmură el, — uite că am găsit.

Pe afișe roșii autoritățile judecătorești înștiințează că în noaptea trecută bancherul Grosser a fost atacat și jefuit de suma de două milioane. Făptuitorul însuși se află arestat, dar cele două milioane n'au putut fi găsite. Se presupune că așazisul Mască-Roșie ar fi predat mapa de piele cu cele două milioane unui complice, care trebue arestat.

Procurorul fixează o recompensă de două mii de mărci pentru denunțarea acelui complice, chiar în cazul că banii n'ar putea fi găsiți.

Asta era ce citise necunoscutul, și îl făcuse să izbucnească în hohote de râs. Bertrand pornește înainte, dus pe gânduri.

Cunoaște omul acesta pe bancher? Să aibă vreo legătură cu el — sau cu complicele lui Mască-Roșie? Să facă parte chiar el din bandă?

Astea toate sunt încă taine. Într'o bună zi însă ele vor fi deslegate într'un chip neașteptat pentru detectiv.

CAP. 32

Complicea lui Mască-Roșie

Disperată, Alice a și pus mâna pe prichiciul ferestrei, ca să se arunce în curte — când deodată privirea îi cade îngrozită pe un polițist, care stă jos și observă.

Se trage speriată îndărăt. Polițistul pășește încet până sub fereastră. Alice poate observa și acta